ROGER ZELAZNY

NEMURITORUL

PREMIUL HUGO 1966

EDITURA PYGMALION

Roger Zelazny

NEMURITORUL

(This Immortal), 1966

Traducere din limba engleză
de ŞTEFAN GHIDOVEANU

Premiul HUGO 1966 (Ex-acquo) la categoria roman

PREFAŢĂ

Numele scriitorului american ROGER ZELAZNY nu este chiar necunoscut cititorilor români, dac-ar fi să judecăm după cele câteva povestiri şi nuvele care i-au fost traduse în perioada 1983-1994, în diverse reviste, almanahuri şi antologii[1]*. Cu toate acestea, ele nu oferă decât o imagine palidă asupra posibilităţilor celui pe care criticul francez Stan Barets îl numea „intelectualul-poet al SF-ului, omul care ştie despre mitologiile mediteraneene sau scandinave mai mult decât dicţionarele, inventatorul unei lumi a zeilor ce visează la nemurire”*[2]*. Într-adevăr, Roger Zelazny este înainte de toate „un scriitor, un stilist aşa cum a fost, de pildă, Abraham Merritt” – comparaţia îi aparţine lui Jacques Sadoul, în a sa Histoire de la science-fiction moderne (1911-1984). Apropierea nu-i întâmplătoare, susţine acelaşi Sadoul, întrucât Zelazny, la fel ca şi Merritt, este mai*

---

[1] Din creaţia lui Roger Zelazny au apărut până acum în româneşte: *Jocul sângelui cu colbul* (în revista „Vatra”, nr. 143 1933; trad. Mihai Dan Pavelescu); *Revenirea puterii* (în Almanah „Anticipaţia”, 1988 trad. Mihai Dan Pavelescu); *Maşina de la Heart-spring’s Centre* (în culegerea „Cronici microelectronice”, Ed. Tehnică, 1990; trad. Ştefan Ghidoveanu); *Auto-da-fe* (în revista „Strict secret”, nr. /1993; trad. Mihai Dan Pavelescu); *Călăreţul* (în „Jurnalul SF”, nr. 3; trad. Mihai Dan Pavelescu; republicată în revista „Strict secret”, nr. 169/1993, cu titlul „*Călăreţule!*”, acelaşi traducător); *Dar nu şi crainicul* (în „Jurnalul SF”, nr. 26, trad. Cristian Lăzărescu); *Divina nebunie* (în fanzinul „Aergistal”, nr. 4. Cluj 1993; trad. Ovidiu Ruţă); *Izbăvirea lui Faust* (în „Jurnalul SF” nr. 32, trad. Liviu Radu); *Plăsmuitorul* (în culegerea „*Imperiul oglinzilor strâmbe*”, Ed. Adevărul 1993, trad. Mihai Dan Pavelescu); *Un trandafir pentru Ecleziast* (în Almanahul „Anticipaţia” 1993, trad. Mihai Dan Pavelescu); *Înger, înger întunecat* (în „Jurnalul SF” nr. 71, trad. Mihai Samoilă). În fine, o nuvelă mai lungă, publicată sub formă de volum separat, la Editura Teora din Bucureşti, în colecţia SF (nr. 9): *Drumul iadului,* trad. acelaşi Mihai Dan Pavelescu.

[2] Citat din *Stan Barets, Catalogue des âmes et cycles de la S-F,* ediţie revăzută şi adăugită, Ed. Denhel, 1979, p. 327.

curând un autor de science fantasy decât de science fiction propriu-zis. Pentru el, „ştiinţa este pusă complet între paranteze şi serveşte doar ca decor sau suport tehnologic. Ceea ce-l interesează e problematica umană, cu referire specială la nemurire, precum şi chestiunile legate de vechile mitologii, fie ele egiptene, [greceşti] sau hinduse”[3].

Zelazny, care „în viaţa de toate zilele este uscat ca un băţ şi vesel ca un trunchi de copac”[4], s-a născut la 13 mai 1937 în localitatea Cleveland, din statul american Ohio, dintr-o familie cu ascendenţă poloneză, irlandeză, alandeză şi americană. A studiat la Western Reserve University, apoi la Columbia University, unde a obţinut un titlu de M.A. (master of arts). După cum singur mărturiseşte, „am vrut să scriu SF de mulţi ani, dar n-am avut această ocazie decât după ce mi-am luat o slujbă în cadrul sistemului guvernamental(!). Am fost repartizat la un birou din Dayton, Ohio, pentru o perioadă de probă, şi m-am prezentat acolo la 26 februarie 1962. Cum mă hotărâsem foarte clar să devin autor de science fiction, mi-am petrecut o săptămână citind toate revistele specializate ale momentului şi-o serie de cărţi, alese la întâmplare. După care m-am apucat de treabă, scriind în fiecare seară, terminând mai multe povestiri pe săptămână şi trimiţându-le la toate revistele, fără excepţie. Am fost refuzat de mai multe ori, apoi, în cursul lunii martie [1962], mi-a parvenit o scrisoare din partea lui Cele Goldsmith, de la Ziff-Davis, prin care eram anunţat că-mi fusese cumpărată schiţa Passion Plav, care a apărut în numărul din august 1962 al revistei Amazing Stories”[5].

Odată rezolvată problema debutului, tânărul Zelazny porneşte cu toată viteza spre cucerirea culmilor Olimpului

---

[3] În *Jacques Sadoul, Ilistoire de la science-fiction moderne (1911-1984),* Ed. Robert Laffont, col. Ailleurs et demain, 1984, p. 233.

[4] Stan Barets, op. cit., p. 327.

[5] Citat din introducerea la povestirea *Passion Play,* din volumul antologie-personală *The Last Defender of Camelot,* Pocket Books, 1980, p. 4.

SF-istic. În aceeaşi lună publică în Fantastic Stories schiţa Horseman! (vezi nota 1), apoi, până la sfârşitul anului, alte cincisprezece lucrări. Drumul unui mare scriitor de science fiction începuse să prindă contur...

Cum a fost posibil un asemenea succes? Ne-o spune tot Zelazny, în introducerea la Passion Play (vezi nota 5): „Mi-am adunat toate povestirile respinse şi-am petrecut o noapte întreagă încercând să-mi dau seama ce anume greşisem în ele. Un lucru m-a izbit în mod clar: explicam prea mult. Descriam locuri, evenimente şi motivaţii ale personajelor, cu prea multe detalii. Am decis, revăzând acele lucrări care oricum nu mai contau, că şi eu m-aş simţi ofensat să mi se explice totul, pe atât de multe pagini. Am hotărât aşadar, că trebuie să-l tratez pe cititor aşa cum m-aş trata pe mine însumi, că trebuie să evit explicitările inutile, să folosesc în special referiri indirecte în legătură cu personajele şi motivaţiile lor – în fine, că e necesar să mă autocenzurez de fiecare dată când simţeam nevoia să vorbesc prea mult, după ce lucrurile fuseseră deja enunţate”.

Metoda – pe care-aş dori-o aplicată de cât mai mulţi dintre tinerii autori români – a dat rezultate. În octombrie 1963, în revista The Magazine of Fantasy & Science Fiction, apare primul succes important al lui Roger Zelazny: nuveleta A Rose for Ecclesiastes („Un trandafir pentru Ecleziast”). Nu voi insista asupra ei, întrucât, fiind tradusă şi în româneşte (vezi nota 1) – cititorul îşi poate forma şi singur o părere. Voi trece însă la anul 1965, în care Zelazny obţine primul său succes de răsunet; premiul Nebula pentru nuveleta The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth („Uşile chipului, felinarele gurii”), în care un bărbat şi o femeie îndrăgostiţi unul de altul fără a voi s-o recunoască, încearcă să captureze un monstru marin semănând cu un caşalot, sperând fiecare, în acest fel, să-l facă pe celălalt să-şi mărturisească sentimentele. „Dacă vă întrebaţi ce e SF în toate astea”, spune Jacques Sadoul, „aflaţi că povestea se petrece pe Venus, iar monstrul e un extraterestru. Destul de puţin, recunosc, dar când în 1930 o

legiune spaţială oarecare (aluzie la romanul lui Jack Williamson, The Legion of Space – St. G) lupta împotriva indigenilor unei planete înarmaţi doar cu arcuri şi săgeţi, nu era vorba, pur şi simplu, de războiul dus de armata americană împotriva apaşilor?"[6]. Asocierea, trebuie s-o spunem, este forţată, întrucât nuveleta lui Zelazny depăşeşte sensibil simpla transpunere în termeni SF a unor conflicte din perioada Frontierei americane. Oricum însă, pentru a spulbera orice îndoială asupra talentului şi posibilităţilor sale, Roger Zelazny îşi adjudecă în anul următor premiul Hugo pentru romanul This Immortal. („Nemuritorul"), la egalitate cu celebrul Dune al lui Frank Herbert.

Povestea acestui roman, rămas până acum (conform criticii literare) unul dintre cele mai bune ale scriitorului american, este aceeaşi cu a multor alte opere similare made in USA. Apărut, iniţial, în chip de nuvelă cu titlul And Call Me Conrad... (nuvelă publicată sub formă de serial în revista F & SF, în numerele din octombrie-noiembrie 1965), el „sparge" toate pariurile literare, obţinând unul dintre cele mai râvnite trofee ale SF-ului mondial, nu atât prin idee, ci mai ales prin tratarea literară şi finalul absolut surprinzător. Dând dovadă de o vervă copleşitoare, de inteligenţă şi poezie, de şi de o cunoaştere profundă a mitologiei greceşti, Zelazny reuşeşte să reînvie sub ochii noştri o lume de mult apusă, deşi situată în viitor. Paradoxul este numai aparent, deoarece, dac-ar fi să-l credem pe Arnold J. Toynbee („Oraşele în mişcare"), istoria se repetă continuu, chiar dacă de fiecare dată pe alte coordonate.

Ce se întâmplă, totuşi, în carte? Să-i dăm din nou cuvântul lui Jacques Sadoul: «Şi spune-mi Conrad» este singura pretenţie a lui Conrad Nomikos, nemuritorul. Totuşi, un lucru e sigur, el nu se numeşte Conrad. Cine este însă, iată o întrebare la care astăzi a devenit imposibil de răspuns. Unii spun că a fost eliberatorul Pământului, alţii pretind ca e Karaghiosis asasinul, alţii – mai îndrăzneţi în ipotezele lor – pronunţă, nu fără teamă, numele redutabil al

---

[6] Jacques Sadoul, op. cit., p. 235.

marelui zeu Pan. Pe moment, Conrad trebuie să servească drept ghid unui trimis al planetei Vega, Cort Myshtigo, şi să-l ducă să viziteze minunile Greciei şi ale Egiptului antic. De această vizită va depinde, poate, locul Terrei în ansamblul planetelor Galaxiei. Dar scopurile emisarului vegan nu sunt cele bănuite a fi, iar rolul pe care el îl rezervă lui Conrad şi soţiei sale, Cassandra, provoacă cititorilor o surpriză de proporţii. Cassandra, zeul Pan, ei haideţi, ce vă-nchipuiţi? El se numeşte, simplu, Conrad...”[7].

Povestea lui Roger Zelazny si a universurilor lui imaginare ar putea continua, dar am avea nevoie de un spaţiu mult mai mare decât cele câteva pagini acordate acestei prefeţe. Aşa că, deocamdată, mă voi mulţumi să mai fac o precizare. Iat-o...

Fanii ciclului Dune al lui Frank Herbert vor găsi – poate – că Nemuritorul este prea simplu, prea comercial, pentru a fi pus pe aceeaşi treaptă de discuţie cu creaţia lor preferată. Şi totuşi, nu este aşa. Într-o ţară în care apar 1500 de cărţi SF pe an, ar fi foarte greu să determini pe cineva să ia o decizie aiurea pe baza unor relaţii personale, a unor simple impresii ori a ignoranţei, pur şi simplu. Nu! Este vorba doar de două direcţii diferite ale creaţiei de gen, de două orientări distincte, de şansa pe care-o au autorii de a se exprima aşa cum le convine mai mult, aşa cum simt mai bine, aşa cum îi îndeamnă, după cum spune însuşi Zelazny, „demonul din ei”.

Dumneavoastră ce ziceţi? Încotro vă îndeamnă demonul personal?

ŞTEFAN GHIDOVEANU
Bucureşti, noiembrie 1991

[7] Jacques Sadoul, op. cit., p. 235-236.

— Eşti un *kallikanzaros!*[8], proclamă ea, dintr-o dată.

M-am întors pe partea stângă şi am zâmbit prin întuneric.

— Mi-am lăsat copitele şi coarnele la Oficiu.

— Ai auzit povestea!

— Numele meu este *Nomikos!*

M-am întins după ea şi am găsit-o.

— De data asta ai de gând să distrugi lumea?

Am râs şi am tras-o lângă mine.

— O să mă mai gândesc. Dac-aşa se face Pământul praf…

— Tu ştii că acei copii care s-au născut aici, de Crăciun, au în ei sânge de *kallikanzaros* şi odată chiar mi-ai povestit că ziua ta de naştere…

— Bine, bine!…

Mi-a trecut prin minte că ea glumea doar pe jumătate. Cunoscând unele dintre lucrurile ce pot fi găsite întâmplător în Locurile Vechi, devenite acum Locurile Fierbinţi, aproape că ajungi să crezi în mituri fără vreun efort suplimentar – cum e cazul poveştii cu spiriduşii aceia semănând cu Pan, care se adună în fiecare primăvară să-şi petreacă zece zile cu tăiatul Pomului Lumii, doar pentru a fi împrăştiaţi în ultimul moment de sunetul tălăngilor de Paşti. *(Cling-cling* – tălăngile, *cranţ-cranţ* – scrâşnetul dinţilor, *tropa-tropa –* copitele etc.) Cassandra şi cu mine nu obişnuiam să discutăm în pat probleme de religie, de politică sau de folclor egeean (deşi, pentru mine, născut fiind în această zonă, amintirile sunt încă vii, oarecum).

— Sunt jignit, am spus eu, doar pe jumătate în glumă.

— Şi tu mă jigneşti *pe mine*…

— Îmi pare rău.

M-am liniştit din nou. După un timp, i-am explicat:

— Demult, pe când eram puşti, cei de seama mea mă priveau de sus şi-mi ziceau „Konstantin Kallikanzaros”.

---

[8] kallikanzaros – spiriduş (limba greacă) (n. tr.)

Când m-am făcut mai mare şi mai urât, au încetat să-mi mai spună aşa. Cel puţin când eram de faţă…

— „Konstantin”? Ăsta era numele tău? Mă-ntrebam…

— Acum este *Conrad*, aşa că uită-l pe celălalt.

— Dar îmi place. Prefer să-ţi spun „Konstantin” decât „Conrad”…

— Dacă-ţi face plăcere…

Luna îşi înălţa faţa răvăşită deasupra pervazului ferestrei, parcă pentru a-şi bate joc de mine. Neputând s-ajung la ea şi nici măcar la geam, m-am uitat în altă parte. Noaptea era rece, apăsătoare şi umedă, ca întotdeauna prin părţile astea.

— E greu să spui despre Comisarul pentru Arte, Monumente şi Arhive al planetei Pământ c-ar avea de gând să taie Pomul Lumii, am remarcat eu, iritat.

— Dragul *meu* kallikanzaros, replică ea, prea repede, n-am spus aşa ceva. Însă an de an sunt tot mai puţini clopoţei şi nu întotdeauna ceea ce contează este dorinţa. Am totuşi sentimentul că *tu* vei schimba într-un fel lucrurile. Poate…

— Te înşeli, Cassandra…

— Şi mi-e teamă, şi mi-e frig…

Şi era drăgălaşă pe întuneric, aşa că am luat-o în braţe, ca s-o feresc de rouă ceţoasă, ceţoasă…

***

Încercând să pun ordine în problemele din ultimele şase luni, îmi dau seama acum că, în timp ce noi ridicam un zid de pasiune în jurul acestui octombrie al nostru şi în jurul Insulei Kos, Pământul căzuse deja în mâinile acelor puteri care sfărâmă toate lunile octombrie. Manevrate din interior şi din exterior, forţele dezagregării finale mărşăluiau chiar atunci printre ruine – nevăzute, neîndurătoare, cu armele în poziţie de tragere. Cort Myshtigo aterizase la Port-au-Prince cu vechiul *Sol-Bus Nine*, care-l adusese de pe Titan, dimpreună cu o încărcătură cuprinzând cămăşi şi pantofi, lenjerie de corp, ciorapi, vinuri asortate, produse medicale şi cele mai noi benzi înregistrate în lumea civilizată. Acest Myshtigo! Bogat şi influent, jurnalist galactic. Cât de bogat, n-aveam să aflăm decât după mai multe săptămâni; cât de

influent, descoperisem cu numai cinci zile în urmă.

În timp ce noi rătăceam printre pâlcurile de măslini sălbăticiţi, croindu-ne drum printre ruinele castelului franc sau amestecându-ne paşii cu hieroglifele lăsate de labele pescăruşilor pe nisipul plajei umede a Insulei Kos, ne omoram timpul în aşteptarea unei răscumpărări care putea să nu vină, care n-ar fi trebuit să fie aşteptată, cu adevărat, niciodată.

Părul Cassandrei are culoarea şi luciul măslinelor de Katamara. Mâinile-i sunt moi, cu degete scurte şi delicate. Ochii – negri ca tăciunele. E doar cu vreo zece centimetri mai scundă decât mine, ceea ce-i face graţia şi mai desăvârşită, eu având mult peste un metru optzeci. Desigur, la braţul meu orice femeie arată graţios, perfect şi impunător, pentru că eu nu am nimic din toate astea: obrazul meu stâng semăna, la vremea aceea, cu o hartă a Africii executată din diverse nuanţe de purpură, datorate ciupercii mutante cu care mă procopsisem de pe o pânză mucegăită, pe când dezgropam Guggenheim-ul pentru New York Tour; părul începe să-mi crească la un deget deasupra sprâncenelor; ochii mei sunt desperecheaţi. (Mă uit la oameni cu cel albastru, glacial, din dreapta, atunci când vreau să-i intimidez; cel căprui este pentru Priviri Sincere şi Oneste). Port o cizmă ortopedică, deoarece piciorul meu drept e mai scurt.

Cassandra nu are însă nevoie de contraste. Ea este frumoasă.

Am întâlnit-o întâmplător, am urmărit-o cu disperare şi m-am însurat cu ea împotriva voinţei mele. (Acest ultim aspect a fost ideea ei). Eu, de fapt, nu mă gândeam la aşa ceva, nici chiar în ziua când mi-am adus *caicul*[9] în port şi când, văzând-o stând la soare ca o sirenă lângă platanul lui Hipocrate, am hotărât că o doresc. Cei din neamul „kallikanzaros” n-au prea avut veleităţi pentru viaţa de familie. Pentru mine a fost ceva ca o nouă greşeală.

Era o dimineaţă limpede. Începea a treia noastră lună

---

[9] caic – ambarcaţiune tradiţională din estul Mării Mediterane. (n, tr.)

împreună. Şi, odată cu ea, ultima mea zi în Insula Kos, din cauza unui telefon pe care-l primisem cu o seară înainte. Toate erau încă ude din cauza ploii din cursul nopţii, iar noi şedeam în curte, bând cafea turcească şi mâncând portocale. Ziua începea să-şi facă loc în lume. Din când în când sufla o briză umedă, făcându-ne pielea ca de găină, pe sub pulovere şi împrăştiind aburul cafelei.

— „Rodos dactylos Aurora...”, zise ea, atrăgându-mi atenţia.

— Da, am încuviinţat, dând din cap; e, într-adevăr, „cu degete trandafirii şi frumoasă”.

— Să ne bucurăm de ea.

— Da. Îmi pare rău...

Ne terminasem cafeaua şi fumam.

— Mă simt mizerabil, am spus eu.

— Ştiu. Dar nu trebuie.

— N-am ce-i face. Trebuie să plec şi să te las, şi asta nu-mi place deloc.

— S-ar putea să fie doar pentru câteva săptămâni. Chiar tu ai spus-o. Pe urmă, ai să te întorci.

— Aşa sper, i-am răspuns. Totuşi, dacă va dura mai mult, o să trimit după tine. Încă nu cunosc toate locurile pe unde-am să hoinăresc.

— Cine este Cort Myshtigo?

— Un actor şi ziarist din Vega. Unul important. Vrea să scrie despre ce-a mai rămas din Pământ. Aşa că trebuie să merg cu el, să-i arăt. Eu. Personal. Fir-ar al naibii!

— Cine-şi ia un concediu de zece luni, ca să se plimbe cu barca, nu se poate plânge că se speteşte muncind.

— Ba *eu* mă pot plânge şi-am s-o fac. Se presupune că slujba mea este o sinecură.

— De ce?

— În principal, pentru că aşa am făcut-o eu să fie. Am muncit din greu, douăzeci de ani, ca să transform compartimentul de Arte, Monumente şi Arhive în ceea ce este, iar de zece ani sunt în stadiul în care colaboratorii mei se pot descurca şi singuri, în toate problemele. Aşa am reuşit să-i fac să mă lase liber, să-mi spună să mai vin pe la

birou doar din când în când, ca să semnez nişte hârtii şi între timp să fac ce-mi trăsneşte prin cap. Şi – deodată – această atitudine de ploconire, care-i cere unui comisar să se joace de-a ghidul cu un scriitoraş din Vega, într-o deplasare pe care-ar putea s-o organizeze orice angajat! Doar ăştia din Vega nu sunt dumnezei!

— Stai puţin, te rog, zise ea. Douăzeci de ani? Zece ani?

Simt că mă scufund.

— Tu n-ai nici măcar treizeci de ani!

Mă scufund şi mai mult. Aştept. Mă scol din nou.

— Off!… E ceva ce… În sfârşit, în felul meu, n-aş fi vrut să ajung să-ţi spun… Ia zi, tu câţi ani ai, Cassandra?

— Douăzeci.

— Aha! Ei bine, eu am cam de patru ori vârsta ta.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Şi nici doctorii… Pur şi simplu, m-am oprit undeva, între douăzeci şi treizeci de ani, şi de-atunci aşa am rămas. Bănuiesc că e un fel de… mă rog, o parte a mutaţiei mele speciale. Dar are vreo importanţă?

— Nu ştiu… Da!

— Va să zică nu-ţi pasă că sunt şchiop, că am prea mult păr şi nici chiar că am o faţă cum o am. De ce, atunci, te deranjează vârsta mea? Am tot ceea ce este necesar pentru un tânăr.

— Tocmai asta-i, că nu e chiar aşa, spuse ea, cu o finalitate incontestabilă. Dacă tu n-ai să îmbătrâneşti niciodată?

Îmi muşc buza.

— Mai devreme sau mai târziu mi se va întâmpla şi mie.

— Şi dacă va fi mai târziu? Te iubesc. Nu vreau s-ajung mai bătrână ca tine.

— Vei trăi până la 150 de ani. Există *tratamentul S-S.* Vei beneficia şi tu de el.

— Dar nu mă va menţine tânără, aşa cum eşti tu.

— Nici eu nu sunt cu adevărat tânăr. M-am născut bătrân.

Argumentele mele n-au reuşit s-o convingă. Începu să plângă.

— Mai avem ani şi ani în faţă, i-am spus eu. Cine ştie ce se va mai întâmpla între timp?

Asta a făcut-o să plângă şi mai tare.

Eu am fost totdeauna impulsiv. Judecata mea este, de regulă, destul de bună, dar se pare că mereu mă folosesc de ea *după* ce vorbesc, moment în care orice bază a unei viitoare conversaţii este deja distrusă.

Acesta e unul dintre motivele pentru care am un staff competent, o bună legătură prin radio şi sunt mai tot timpul plecat.

Există, totuşi, unele lucruri pentru care nu poţi delega pe altcineva. Aşa încât am zis:

— Uite ce-i, în interiorul tău ai şi tu o urmă din Materia Fierbinte. Mie mi-au trebuit 40 de ani ca să-mi dau seama că nu eram în vârstă de patruzeci de ani. Poate că şi cu tine e la fel. Eu nu sunt decât copilul din vecini…

— Cunoşti şi alte cazuri ca al tău?

— Păi…

— Nu, nu cunoşti.

Îmi amintesc că mi-am dorit atunci să mă fi întors în timp, la bordul navei mele. Nu pe acea corabie mare, ce zvârlea flăcări, ci pe vechea mea carapace, *Golden Vanitie*, undeva în largul portului. Îmi amintesc că mi-am dorit să fi tras iarăşi la chei şi, văzând-o acolo pe Cassandra pentru prima dată, să fiu în stare să iau totul de la început, fie povestindu-i imediat cum stau lucrurile, fie aranjând lucrurile în aşa fel, pentru viitor, încât să-mi ţin gura în legătură cu vârsta mea.

Era un vis frumos, dar, din păcate, luna de miere se terminase.

Am aşteptat până când când s-a oprit din plâns şi i-am simţit din nou ochii aţintiţi asupra mea. Şi iar am aşteptat…

— E bine? am întrebat eu, într-un sfârşit.

— Destul de bine, mulţumesc.

I-am apucat mâna, acum indiferentă, şi-am apropiat-o de buze. „Rodos dactylos”, am şoptit eu, iar ea mi-a răspuns: „Poate că e bună ideea ca tu să pleci, măcar pentru un timp…”. Şi din nou briza aceea umedă a suflat aburul

cafelei, înfiorându-ne pielea şi făcându-ne mâinile să tremure – a ei sau a mea, nu ştiu sigur care. Şi tot briza a scuturat frunzele, făcându-le să cadă peste capetele noastre.

—Ţi-ai exagerat vârsta faţă de mine? a întrebat ea. Măcar aşa, un pic?

Tonul vocii sugera că o acceptare ar fi cel mai înţelept răspuns. Aşa că i-am spus cu convingere: „Da”.

Atunci mi-a replicat cu un zâmbet, liniştită întrucâtva în privinţa umanităţii mele. Ca să vezi!…

Prin urmare, am stat acolo, mână în mână, privind cum vine dimineaţa. După un timp, Cassandra a început să fredoneze. Era un cântec trist, vechi de secole. O baladă. În el se povestea despre un tânăr atlet, pe nume Themocles, care nu fusese niciodată biruit. Până la urmă ajunsese să se considere cel mai mare luptător din câţi existau. În final, el şi-a lansat provocarea dintr-un vârf de munte şi, fiind prea aproape de lăcaşul lor, zeii au reacţionat cu repeziciune: în ziua următoare, a intrat în oraş un băiat schilod, călare pe un câine mare, sălbatic. S-au luptat trei zile şi trei nopţi, Themocles şi băiatul, iar în cea de-a patra zi, băiatul i-a rupt adversarului său spinarea, lăsându-l acolo, pe câmp. Şi unde-i curgea sângele, acolo răsărea acea *strigefleur* („floarea joimăriţei”), cum o numeşte Emmet – floarea care suge sânge şi care noaptea se târăşte fără rădăcini, căutând în fluidul victimelor ei spiritul pierdut al campionului învins. Dar sufletul lui Themocles a plecat de pe Pământ, aşa că plantele trebuie să se târască şi să caute la nesfârşit. Mai simplu decât în Aeschylus, însă acum şi noi suntem un popor mai simplu decât odinioară, mai ales cei de pe continent. În plus, nu aşa s-au întâmplat faptele în realitate…

— De ce plângi? mă-ntrebă ea, deodată.

— Mă gândesc la imaginea de pe scutul lui Ahile, am spus, şi cât de groaznic e să fii animal educat; şi-apoi, nici nu plâng. Este apa care picură pe mine de pe frunze.

— Am să mai fac nişte cafea.

Spălând ceştile, pe când ea pregătea cafeaua, i-am spus

ca în lipsa mea să aibă grijă de *Vanitie*, iar dac-o fi să trimit după ea, să ridice nava pe doc, înainte de a pleca. Mi-a răspuns că aşa va face.

Soarele se înălţă tot mai mult pe cer şi, după un timp, se auziră bătăi de ciocan din curtea bătrânului Aldones, meşterul de coşciuge. Ciclamele se treziseră şi ele, iar briza le aducea acum parfumul peste câmp, până la noi. Sus, pe boltă, ca o pată de rău augur, un liliac-păianjen plana în direcţia continentului. Ce-aş mai fi vrut s-apuc patul unei puşti, s-aud pocnetul puternic al armei şi să mă uit la zburătoare cum cade. Dar, pentru că singurele arme de foc despre care ştiam se aflau pe *Vanitie*, m-am mulţumit s-o privesc cum se şterge din vedere.

— Se zice că, de fapt nu sunt de origine pământeană, îmi spuse Cassandra, uitându-se după animalul ce dispărea, şi c-ar fi fost aduse aici de pe Titan, pentru grădini zoologice şi alte asemenea instituţii.

— Aşa e.

— Se mai spune c-ar fi scăpat din cuşti pe timpul celor Trei Zile şi că, sălbăticindu-se, au crescut aici mai mari decât au fost vreodată în lumea lor.

— Cândva, am văzut una care-avea o anvergură a aripilor de aproape zece metri…

— Fratele bunicii mele, îşi aminti ea, mi-a povestit odată o istorie auzită la Atena, despre un om care omorâse un liliac-păianjen, fără să aibă nici o armă. Zburătoarea îl înhăţase de pe malul portului, la Pireu, însă omul i-a rupt gâtul cu mâinile. Au căzut amândoi în golf, de la vreo treizeci de metri înălţime. Omul a rămas în viaţă.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, mi-am amintit eu, înainte ca Oficiul să-şi fi început campania de exterminare a acestor vieţuitoare. Pe vremea aia erau mult mai multe şi mai îndrăzneţe. Acum n-au curajul să se apropie de oraşe.

— Din câte-mi amintesc eu povestea, omul se numea Konstantin. Nu cumva tu eşti acela?

— Numele lui de familie era Karaghiosis.

— Şi Karaghiosis eşti tu?

— Dacă aşa vrei... De ce?

— Pentru că, ulterior, el a ajutat la fondarea, la Atena, a lui *Returnist Radpol* şi pentru că tu ai mâini foarte puternice.

— Tu eşti „returnistă”?

— Da. Şi tu?

— Eu lucrez pentru Oficiu. N-am nici o opinie politică.

— Karaghiosis a plasat bombe în nişte staţiuni.

— Aşa este.

— Îţi pare rău că a pus bombe?

— Nu.

— Nu ştiu prea multe despre tine, nu-i aşa?

— Tu ştii totul despre mine. Ajunge doar să întrebi. N-am nimic de ascuns... Dar uite că acuma îmi vine taxiul aerian.

— Eu nu aud nimic.

— Ai să auzi...

După un moment, aparatul apăru lunecând din cer spre Insula Kos, dirijându-se după baliza pe care o instalasem la capătul curţii. M-am sculat şi am ridicat-o pe Cassandra în picioare, în timp ce taxiul cobora bâzâind. Era un *Radson Skimmer*; lung de şase metri, avea corpul lucios şi transparent, cu burta plată şi vârful bont.

— E ceva ce-ai vrea să iei cu tine?

— Ştii tu ce, dar nu se poate.

Skimmer-ul atinse solul şi uşa lui glisantă se deschise. Pilotul, purtând ochelari de zbor, întoarse capul.

— Am sentimentul că te paşte o primejdie, zise ea.

— Mă îndoiesc, Cassandra.

Coasta pierdută a lui Adam nu se poate restabili, nici prin presiune şi nici prin osmoză, slavă Domnului.

— La revedere, Cassandra.

— La revedere, ‚kallikanzaros”-ul meu.

Şi am intrat în skimmer, şi m-am înălţat dintr-un salt la cer, murmurând o rugăciune către Afrodita. Sub mine, Cassandra făcea semne cu mâna. În spatele meu, soarele îşi strângea plasa de lumină. Ne-am grăbit spre vest – şi-aici ar fi locul pentru o tranziţie lină, dar nu există aşa ceva. De la Kos la Port-au-Prince, drumul a însemnat patru ore,

apă cenuşie, stele palide şi eu însumi furios. Atenţie la luminile colorate…

***

Sala era plină de oameni, o lună mare, tropicală, strălucea a petrecere, iar motivul pentru care eu le puteam vedea pe amândouă era acela că în final reuşisem s-o ademenesc pe Ellen Emmet afară, pe balcon, şi că uşile fuseseră larg deschise şi blocate în această poziţie.

— Iată-te întors iarăşi din rândul morţilor, mă salută ea, cu un zâmbet uşor. Ai dispărut aproape un an şi n-ai trimis nici măcar o ilustrată din Ceylon, în care să spui că eşti bine.

— Ai fost bolnavă.

— Aş fi putut să fiu.

Era mică de statură şi, ca toate femeile care urăsc lumina zilei, folosea din plin produsele cosmetice pe sub îmbrăcăminte. Îmi amintea de o păpuşă mecanică foarte complicată, dar cu mecanismul stricat – avea o graţie rece şi tendinţa să te lovească la ţurloaie tocmai atunci când te aşteptai mai puţin; şi mai avea şi-o grămadă de păr blond-castaniu, împletit într-o coafură ca un nod gordian, care mă chinuia, în timp ce mă munceam să i-l desfac în gând; ochii ei împrumutau oricare culoare i-ar fi plăcut zeului ales de ea pentru acea zi aparte – nuanţa nu mi-o amintesc acum, dar undeva, adânc, adânc, în interiorul lor, erau întotdeauna albaştri. Îmbrăcămintea de pe ea era verde-cafenie, suficientă ca s-o poată înfăşura de câteva ori şi s-o facă să arate asemeni unei plante fără formă, ceea ce reprezenta o şmecherie croitorească, dacă există aşa ceva – în afară de cazul că era din nou însărcinată, lucru de care mă îndoiam.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, sunt bine, i-am spus eu. Însă n-am fost în Ceylon. Majoritatea timpului m-am aflat în Mediterana.

Din interior, se auzeau aplauze. Mi-a părut bine că mă găseam afară. Interpreţii tocmai terminaseră piesa lui Graber intitulată *Masca lui Demeter*, pe care autorul o scrisese în pentametru, în onoarea oaspetelui nostru din

Vega; chestia durase două ore şi era proastă. Phil Graber, un om bine educat şi cu părul rar, considera că treaba este la locul ei, însă noi cam duceam lipsă de laureaţi în ziua când l-am ales pe el. Phil se simţea atras de ideile lui Rabindranath Tagore şi ale lui Chris Isherwood, având înclinaţie spre scrierea de epopei metafizice îngrozitor de lungi, discutarea detaliată a problemelor iluminismului şi practicarea zilnică, pe plajă, a unor exerciţii de respiraţie. În rest, era o fiinţă umană cât se poate de decentă.

Aplauzele se stinseră şi am auzit apoi sunetele melodioase ale *thelinstrei*, ca şi vocile celor ce începeau să vorbească.

Ellen se sprijini cu spatele de balustradă.

— Aud că acum eşti oarecum căsătorit…

— Adevărat, am recunoscut eu; şi oarecum răvăşit. De ce m-au chemat înapoi?

— Întreabă-ţi şeful.

— L-am întrebat. Mi-a zis că urmează s-o fac pe ghidul. Ceea ce vreau totuşi să ştiu, este *de ce?* Care-i adevăratul motiv? M-am tot gândit la asta şi sunt tot mai nedumerit.

— Şi eu de unde să ştiu?

— Tu le ştii pe toate.

— Mă supraapreciezi, scumpule. Mai bine spune-mi cum e *ea.*

Am dat din umeri.

— Ca o sirenă, poate. De ce?

A fost rândul lui Ellen să dea din umeri.

— Aşa, din curiozitate. Dar pe mine cum mă prezinţi altora?

— Eu nu spun nimănui că semeni cu ceva.

— Mă jigneşti. Trebuie să semăn cu ceva, că doar n-oi fi unică?

— Tocmai asta e. Eşti unică.

— Atunci de ce nu m-ai luat cu tine anul trecut?

— Pentru că eşti o fiinţă de societate şi ai nevoie de un oraş în jurul tău. Tu nu poţi fi fericită decât aici, la Port.

— Dar *nu* sunt fericită, aici, la Port.

— Eşti mai puţin nefericită decât ai fi în oricare altă parte

a acestei planete.

— Am fi putut încerca, spuse ea, după care îmi întoarse spatele ca să se uite în vale, la luminile portului.

— Ştii, zise după un timp, deşi eşti al naibii de urât, eşti atrăgător. Asta trebuie să fie.

Mi-am oprit mâna la câţiva centimetri de umărul ei.

— În plus, a continuat ea cu o voce calmă, golită de emoţie, eşti un coşmar care merge ca un om.

Am lăsat mâna în jos şi-am râs pe înfundate.

— Ştiu, am spus. Vise plăcute!

Am dat să mă întorc, dar m-a apucat de mânecă.

— Aşteaptă!

M-am uitat în jos, la mâna ei, apoi am privit-o în ochi şi iar mi-am îndreptat privirea spre mână. Mi-a dat drumul.

— Tu ştii că eu niciodată nu vorbesc adevărat, spuse.

Apoi râse, cu râsul ei delicat.

— ...Şi m-am gândit la ceva pe care ar trebui să-l ştii, despre această călătorie. Donald Dos Santos este aici şi cred că o să meargă şi el.

— Dos Santos? Asta e ridicol!

— E sus, în bibliotecă, împreună cu George şi cu un arab de statură mare.

Am privit dincolo de ea, până jos, în port, urmărind umbrele care, ca şi gândurile mele, erau negre şi se mişcau încet pe străzile întunecoase.

— Un arab de statură mare? am zis eu, după un timp. Cu cicatrice pe mâini? Ochi galbeni? Cu numele de Hasan?

— Da, aşa este. L-ai mai întâlnit?

— A lucrat ceva pentru mine, în trecut, am recunoscut.

Şi am zâmbit, chiar dacă îmi îngheţa sângele, căci nu-mi place să ştie oamenii la ce mă gândesc.

— Zâmbeşti, zise ea. La ce te gândeşti?

Aşa e ea...

— Mă gândesc că tu iei lucrurile mult mai în serios decât aş fi crezut.

— Aiurea! Ţi-am spus de-atâtea ori că sunt o mincinoasă de mâna-ntâi. De fapt, chiar acum o secundă; şi mă refeream doar la o mică ciocnire dintr-un război mare. Şi ai

dreptate când spui că aici sunt mai puţin nefericită decât aş fi în oricare alt colţ de pe Pământ. Aşa că poate vorbeşti cu George şi-l faci să-şi ia un serviciu pe Taler sau pe Bakab. Ce zici? Se poate?

— Da, am spus. Desigur. Nimic mai simplu. După ce-ai încercat asta timp de zece ani… Ce mai face colecţia lui de gândaci?

Ea schiţă ceva aducând a zâmbet.

— Creşte, răspunse. Sărind şi săltând. De asemenea, bâzâie şi se târăşte – iar unele dintre aceste târâtoare sunt radioactive. Îi tot spun, „George, de ce nu ieşi şi tu cu alte femei, în loc să-ţi petreci tot timpul cu gâzele astea?” Dar el dă din cap şi-şi vede de treabă. „George”, îi zic eu atunci, „într-o zi, una din urâţeniile astea o să te muşte şi-ai să rămâi impotent. Ce-o să te faci pe urmă?”. El îmi explică însă că aşa ceva nu se poate întâmpla şi-mi ţine prelegeri despre toxinele produse de insecte. Poate că, în realitate, nici el nu e altceva decât un gândac mare, în travesti. Am impresia că-i produce un fel de plăcere sexuală când le vede cum roiesc în containere. Nu ştiu ce altceva…

M-am întors şi am privit în interiorul sălii, pentru că faţa ei nu mai era *a ei.* Când, o clipă mai târziu, am auzit-o râzând, m-am răsucit în loc şi am scuturat-o de umăr.

— Okay. Acum ştiu mai multe ca înainte. Mulţumesc. O să ne vedem cât de curând.

— Să aştept?

— Nu. Noapte bună.

— Noapte bună, Conrad.

Şi-am plecat.

***

Traversarea unei camere poate fi o treabă dificilă şi greoaie dacă aceasta este ticsită cu oameni, dacă toţi te cunosc, dacă toţi ţin în mână pahare şi dacă tu ai chiar şi cea mai uşoară tendinţă de a şchiopăta. Toate aceste condiţii erau îndeplinite. Aşa că…

Rumegând gândurile ascunse, am reuşit să mă strecor vreo şase metri pe lângă perete, la periferia masei de oameni, până am ajuns în enclava pe care doamnele tinere

o fac întotdeauna în jurul celibatarului bătrân. El era acolo fără bărbie, aproape fără buze, cu părul pe ducă; iar expresia ce sălăşluise odată în această carne care-i acoperea craniul se retrăsese de mult în întunecimea ochilor lui; văzându-mă, aceştia au căpătat imediat expresia zâmbăreaţă a unui ultragiu iminent.

— Phil, am zis, dând din cap, nu oricine poate scrie o piesă ca asta. Auzisem eu c-ar fi o artă pe cale de dispariţie, dar acum o ştiu mai bine.

— Tot mai trăieşti, spuse, cu o voce cu şaptezeci de ani mai tânără decât ce mai rămăsese din el, şi tot întârziat, ca de obicei.

— Mă mustră conştiinţa, i-am răspuns, dar am fost reţinut la a şaptea aniversare a zilei de naştere a unei domnişoare, în casa unui vechi prieten (lucru adevărat, dar care nu avea nici o legătură cu situaţia de faţă).

— Toţi prietenii tăi sunt prieteni *vechi,* nu-i aşa? întrebă el.

Asta era o lovitură sub centură, pentru că îi cunoscusem cândva pe părinţii săi, de care acum abia îmi mai aminteam. Îi condusesem prin partea de sud a Erechteionului ca să le arăt Porticul Fecioarelor şi să precizez ce-a făcut Lordul Elgin cu restul – asta în timp ce-l căram pe umeri pe copilul cu ochi luminoşi şi-i spuneam poveşti care, la vremea ridicării respectivelor construcţii, erau deja vechi.

— ...Am nevoie de ajutorul tău, am adăugat, ignorând zeflemeaua şi făcându-mi loc, uşor, printr-un cerc de feminitate, delicat şi caustic. Îmi va trebui toată noaptea ca să pot trece prin sala asta şi să ajung acolo unde Sands se întâlneşte cu trimisul din Vega (pardon, domnişoară!), iar eu n-am toată noaptea la dispoziţie (iertaţi-mă, doamnă!), aşa că te rog să mă ajuţi să pătrund până acolo.

— Tu eşti Nomikos! şopti o făptură drăgălaşă, uitându-se la obrazul meu. Întotdeauna am dorit să...

I-am luat mâna, mi-am apăsat buzele pe ea, am remarcat reflexele rubinii ale pietrei inelului, după care i-am spus „...dar soarta a fost potrivnică, nu?” şi am dat drumul

mâinii.

— Deci, cum rămâne? l-am întrebat pe Graber. Du-mă până acolo în cel mai scurt timp posibil, în modul tipic în care ştii tu să conduci pe cineva, întreţinând din mers o conversaţie pe care nimeni n-ar îndrăzni s-o întrerupă. Okay? Hai!

El a făcut un semn brusc cu capul.

— Scuzaţi-mă, doamnelor. Voi reveni.

Am pornit să traversăm camera, croindu-ne drum printre oameni. Sus, deasupra capului, candelabrele pluteau duse de vânt sau se răsuceau ca feţele unor sateliţi de gheaţă. *Thelinstra* era o harpă eoliană inteligentă, care arunca în aer cioburi de cântec – bucăţi de sticlă colorată. Oamenii şuşoteau şi se foiau ca unele dintre insectele lui George Emmet, însă noi evitam roiurile lor punând fără nici o pauză un picior în faţa celuilalt şi emiţând propriile noastre zgomote. N-am călcat totuşi pe nimeni ca să-l strivim…

Noaptea era caldă. Majoritatea bărbaţilor purtau uniforma de ceremonie, neagră, uşoară, la care protocolul îi obligă pe membrii Staff-ului ce participă la asemenea reuniuni mondene. Cei ce nu purtau această uniformă nu erau membri ai Staff-ului, evident.

Deşi uşoare, costumele negre de ceremonie sunt inconfortabile. Îmbinate magnetic pe laturi, ele lasă o suprafaţă frontală netedă, pe care se afişează însemnele verde-albastru-alb ale Pământului, cu diametrul de vreo opt centimetri, sus, pe partea stângă a pieptului; sub ea, se poartă simbolul departamentului de care aparţine fiecare, urmat de însemnul de grad; pe partea dreaptă, vine orice bucată binecuvântată de găinaţ la care se poate visa, pentru a mima demnitatea – aceasta prin grija bogatei imaginaţii a Oficiului pentru Decoraţii, Distincţii, Însemne, Simboluri şi Heraldică *(ODDISH* – pe scurt, al cărui prim director se vede că îşi apreciase foarte mult poziţia[10]). Gulerul are tendinţa ca după primele zece minute să se

[10] În engleză: OAFISH – Office of Awards, Furbishment, Insigniae, Symbols and Heraldy, dar ca substantiv comun *oafish* = 1. prost, tont, nerod; 2. necioplit, grosolan. (n. tr.)

transforme în garou; cel puţin aşa face al meu.

Doamnele purtau sau nu ceea ce doreau, de regulă lucruri de culoare deschisă, însoţite de accesorii pastel (dacă nu făceau parte din Staff, situaţie în care erau îngrijit ambalate în costume negre cu fustă scurtă, dar cu gulere suportabile), ceea ce permitea o mai uşoară delimitare între personalul angajat şi celelalte persoane.

— Aud că Dos Santos este aici, am spus eu.

— Aşa se pare.

— De ce?

— Nu ştiu exact şi nici nu mă interesează.

— Ia te uită! Dar ce s-a întâmplat cu minunata ta conştiinţă politică? Departamentul de Critică Literară obişnuia să te preţuiască pentru ea.

— La orice vârstă, mirosul morţii devine tot mai neliniştitor, de fiecare dată când este întâlnit.

— Şi Dos Santos miroase?

— Tinde să se împută.

— Am auzit că a angajat un fost asociat de-al nostru, de pe vremea Afacerii Madagascar.

Phil îşi înclină capul într-o parte şi-mi aruncă o privire ciudată.

— Auzi cam repede o serie de lucruri. Dar, de fapt, tu eşti prieten cu Ellen… Da, Hasan e-aici. E sus, cu Don.

— Şi-a cui povară karmică este chemat s-o uşureze?

— Dună cum ţi-am spus mai înainte, nu ştiu exact şi nici nu mă interesează aşa ceva.

— Nu vrei să încerci să ghiceşti?

— Nu în mod deosebit.

Am intrat într-o zonă cu mai puţină lume şi am făcut o pauză ca să înşfac un cocteil de pe tava cu gustări. Era o tavă specială care ne urmase pe deasupra capetelor. Când n-am mai suportat s-o văd cum se chinuie, am apăsat pe butonul de la spate, ceea ce a făcut-o să se deschidă şi să-şi ofere îndatoritor conţinutul de bunătăţi aflate la rece.

— A, ce bine! Vrei şi tu ceva de băut, Phil?

— Credeam că te grăbeşti.

— Mă grăbesc, dar vreau să analizez puţin situaţia.

— Foarte bine. Vreau o *simicoke*…

L-am privit cu coada ochiului şi i-am dat ceea ce ceruse. Pe urmă, când s-a întors, am urmărit direcţia privirii sale către fotoliile uşoare, aşezate în alcovul format de colţul de nord-vest al camerei, pe două laturi şi corpul thelinstrei, pe cea de-a treia. La thelinstra cânta o doamnă în vârstă, cu ochi visători. Domnul *Earthdirector*[11] Lorel Sands îşi fuma pipa…

Pipa este unul dintre aspectele cele mai interesante ale personalităţii lui Lorel. E o veritabilă *Meerschaum*[12] şi n-au mai rămas multe ca ea în lume. Cât despre restul persoanei lui, funcţia sa este mai degrabă asemănătoare cu a unui anti-computer: îi furnizezi tot felul de date, cifre şi statistici adunate cu grijă, iar el le traduce în gunoi. Are ochii întunecaţi, pătrunzători şi un mod tărăgănat, mormăit, de a vorbi, în timp ce te fixează cu ei; gesticulează rar, dar atunci când o face, foarte hotărât, taie aerul cu mâna dreaptă, într-o mişcare largă sau împunge cu pipa nişte doamne imaginare; părul e alb la tâmple şi de culoare închisă în rest; are pomeţii proeminenţi, tenul i se asortează cu culoarea hainelor de tweed (căci evită cu încăpăţânare uniforma neagră de ceremonie) şi se străduieşte mereu să-şi împingă falca inferioară mai în sus şi mai în faţă decât pare confortabil. Lorel deţine o funcţie politică în care este numit de către *Earthgov*-ul[13], de pe Taler şi-şi ia munca foarte în serios, ajungând până acolo încât îşi demonstrează devotamentul prin crize periodice de ulcer. Nu este omul cel mai inteligent de pe Pământ, dar e şeful meu. Totodată, este unul dintre cei mai buni prieteni pe care-i am.

Lângă el, stătea Cort Myshtigo. Aproape că puteam să simt câtă ură avea Phil pentru fiecare părticică din acesta – de la tălpile de un albastru spălăcit ale picioarelor lui cu câte şase degete, până la culoarea roz, indicând o castă superioară, a fâşiei de păr ce se întindea de la o tâmplă la

---

[11] *Earthdirector* – Director al planetei Pământ. (n. tr.)

[12] *Meerschaum* –spumă de mare (limba germană). (n. tr.)

[13] *Earthgov* – prescurtare de la „Earth governor” (guvernatorul Pământului). (n. tr.)

alta. Şi nu-l ura atât de mult pentru ceea ce însemna el, ca persoană, ci, sunt sigur, pentru faptul că era cea mai apropiată rudă (nepot) a lui Tatram Yshtigo – extraterestrul care, cu patruzeci de ani în urmă, începuse să demonstreze că cel mai mare scriitor de limbă engleză aflat încă în viaţă era un *vegan*. Bătrânul domn îşi menţine şi-acum poziţia, şi nu cred că Phil l-a iertat vreodată.

Cu coada ochiului (cel albastru), am văzut-o pe Ellen urcând pe scara mare, ornamentată, de la celălalt capăt al sălii. Cu coada celuilalt ochi, l-am văzut pe Lorel privind în direcţia mea.

— Asta-i, am spus eu, am fost depistat; acum trebuie să merg să prezint omagiile mele William Seabrook-ului de pe Taler. Vii şi tu?

— Păi… Foarte bine, zise Phil. Suferinţa e bună pentru suflet.

Ne-am deplasat spre alcov şi am rămas în picioare, în faţa celor două scaune, între muzică şi zgomot, acolo unde-şi avea locul puterea. Lorel se ridică încetişor şi ne strânse mâinile. Myshtigo se sculă şi mai încet, fără să întindă mâna; se uită fix la noi, cu ochii de culoarea chihlimbarului şi faţa inexpresivă, în timp ce-i eram prezentaţi. Cămaşa lui lungă, portocalie, flutura cu regularitate de fiecare dată când plămânii compartimentaţi împingeau afară aerul prin nările anterioare de la baza uriaşei sale cuşti toracice. Ei dădu scurt din cap, repetându-mi numele. Pe urmă se întoarse spre Phil, cu o expresie aducând a zâmbet.

— Te-ar deranja dacă mi-ai traduce şi mie, în engleză, mimica dumitale? întrebă el, cu o voce care suna precum tonul muribund al unui diapazon.

Phil se răsuci pe călcâie şi plecă.

Timp de o secundă, mi-am închipuit că veganul era bolnav, pe urmă însă mi-am adus aminte că râsul celor din neamul lui sună cam ca horcăitul unui ţap care se înăbuşă. Eu încerc să mă ţin departe de ei, evitând staţiunile de odihnă.

— Stai jos, zise Lorel, părând stânjenit, în spatele pipei lui.

Mi-am tras un scaun şi l-am aşezat în faţa lor.

— Okay.

— Cort are de gând să scrie o carte, spuse Lorel.

— Aşa care va să zică…

— Despre Pământ.

Am dat din cap înţelegător.

— Şi-a exprimat dorinţa ca tu să-i fii ghid pe timpul deplasării prin câteva dintre Locurile Vechi…

— Mă simt onorat, am spus eu, destul de rece. Sunt însă curios să ştiu ce l-a făcut să mă aleagă pe mine drept ghid.

— Şi încă şi mai curios în legătură cu ceea ce poate şti el despre dumneata, nu-i aşa? zise veganul.

— Întocmai, am încuviinţat, sunt două sute la sută interesat.

— Ei bine, am întrebat o maşină.

— Perfect. Acuma ştiu.

M-am rezemat de spătar şi mi-am terminat băutura.

— Când am conceput acest proiect, m-am uitat mai întâi în *Vite-Stats Register for Earth*[14] – asta aşa, pentru date generale despre oameni; pe urmă, după ce-am dat peste ceva interesant am căutat în *Earthoffice Personnel Banks*[15]…

— Mda, am mormăit eu.

— …şi acolo m-a impresionat mai mult ceea ce *nu se spunea* despre dumneata, decât ceea ce se spunea.

Am ridicat din umeri.

— Sunt multe goluri în cariera dumitale. Nici chiar acum nu se ştie exact cu ce te ocupi în cea mai mare parte a timpului… Apropo, când te-ai născut?

— Nu ştiu. Asta se întâmpla într-un mic sat grecesc şi în anul acela le-au lipsit la toţi calendarele. Oricum, mi s-a spus că pe la Crăciun.

— Potrivit dosarului personal, ai 77 de ani. Însă din *Vite-*

---

[14] *Vite-Stats Register for Earth* – în context „Registrul cu date despre locuitorii Pământului”. (n. tr.)

[15] *Earthoffice Personnel Banks* – în context „Banca de date despre personalul Oficiului de Administraţie a Pământului”. (n. tr.)

Stats rezultă că ai ba 111, ba 130.

— Am minţit, ca să pot obţine de lucru. Pe vremea aia, criza era în toi.

— …Aşa că m-am apucat să întocmesc o fişă Nomikos, ceea ce este un lucru deosebit, şi le-am cerut la *Vite-Stats* să caute analogi fizici până la precizia de 0,001, în toate băncile de date, inclusiv în cele care acum sunt închise.

— Unii colecţionează monede vechi, alţii construiesc rachetomodele…

— Am constatat că ai fi putut fi trei, sau patru, sau cinci indivizi diferiţi, cu toţii greci, dintre care unul cu adevărat uimitor. Căci, desigur, Konstantin Korones, unul dintre cei mai bătrâni, s-a născut acum 234 de ani. De Crăciun. Un ochi albastru, altul căprui. Şchiop de piciorul drept. Acelaşi păr, la vârsta de 23 de ani. Aceeaşi înălţime şi aceleaşi date antropometrice pe scara Bertillion.

— Aceleaşi amprente? Aceleaşi scheme retiniene?

— În multe dintre dosarele din vechiul Registru, asemenea date nu apar. Să fi fost oare oamenii mai neglijenţi, în zilele acelea? Nu ştiu. Ori poate că nu s-a respectat cum trebuie accesul la arhive?…

— Ştii că acum trăiesc pe această planetă peste patru milioane de oameni. Căutând înapoi, în timp, până cu trei-patru secole în urmă, îndrăznesc să spun că într-un număr foarte mic de cazuri se pot găsi câte două sau chiar trei persoane identice. Şi? Ce-i cu asta?

— Ajunge ca să te transforme într-o fiinţă bizară, asta-i tot, ceva cam ca un spirit al locurilor – iar dumneata, în mod curios, apari la fel de ruinat ca şi locul acesta. Fără îndoială, eu nu voi ajunge niciodată la vârsta pe care-o ai, indiferent care-ar fi ea, însă am fost curios să ştiu ce fel de sensibilităţi poate cultiva o fiinţă umană căreia i se oferă un răstimp atât de îndelungat, mai ales dacă ţinem seama de poziţia pe care-o ocupi ca şef al problemelor de istorie şi artă ale Pământului. Iată deci care este motivul pentru care am apelat la serviciile dumitale, încheie el.

— Acum că m-ai găsit, aşa ruinat cum sunt, pot să-mi văd de treabă?

— Conrad!

Atacul venea din partea pipei.

— Nu, domnule Nomikos. Mai sunt şi considerente de ordin practic. Aici este o lume dură, iar dumneata ai o mare putere de supravieţuire. Te vreau alături de mine pentru că vreau să supravieţuiesc.

Am ridicat iarăşi din umeri.

— Bine, pe-asta am rezolvat-o. Acum ce mai urmează?

El chicoti.

— Îmi dau seama că nu-ţi prea plac.

— De unde ideea asta? Doar pentru că l-ai insultat pe-un prieten de-al meu, că mi-ai pus întrebări impertinente, că m-ai angajat dintr-o toană…

— …că ţi-am exploatat compatrioţii, că am transformat lumea voastră într-un bordel, că am demonstrat provincialismul deplin al rasei umane în comparaţie cu o cultură galactică infinit mai veche…

— Eu nu mă refer la rasa ta şi la rasa mea. Eu vorbesc din punct de vedere personal. Şi, repet, mi-ai insultat prietenul, mi-ai pus întrebări impertinente şi m-ai angajat dintr-o toană.

— (*Fornăit de ţap*)… cu toate trei! Dar e o insultă la adresa umbrelor lui Homer şi Dante ca acest om să înalţe imnuri pentru rasa umană!

— Pentru moment, el este cel mai bun pe care-l avem.

— În acest caz, ar trebui să te descurci fără el.

— Ăsta nu-i un motiv ca să-l tratezi la modul cum ai făcut-o.

— Ba eu cred că da, altfel n-aş fi procedat aşa. În al doilea rând, am întrebat ce-am vrut şi este dreptul dumitale să-mi răspunzi sau nu, după cum îţi convine – ceea ce ai şi făcut. În sfârşit, nu te-a forţat nimeni, la nimic. Eşti funcţionar. Ţi s-a dat o însărcinare. Ceartă-te cu Oficiul tău, nu cu mine. Şi, dacă mă gândesc bine, mă îndoiesc că ai suficiente date ca să foloseşti cuvântul „toană” cu uşurinţa cu care ai făcut-o, încheie el.

Judecând după expresia feţei lui Lorel, se pare că ulcerul făcea şi el un comentariu tăcut, în timp ce eu remarcam

următoarele:

— Atunci numeşte-ţi grosolănia „o abordarea deschisă”, dacă vrei (sau produsul unei alte culturi) şi justifică-ţi influenţa cu sofismele şi răstălmăcirile care-ţi plac, dar mai ales oferă-mi toată gama de judecăţi false pe care le emiţi, pentru ca să te pot judeca, la rândul meu. Te comporţi ca un reprezentant regal într-o colonie a Coroanei, am zis eu, apăsând pe iniţiale, şi asta nu-mi place. Ţi-am citit toate cărţile. Le-am citit şi pe cele ale bunicului tău – de exemplu „Lamentaţia unei târfe pământene” – dar tu n-ai să fii niciodată omul care este el. El are ceva ce se numeşte compasiune. Tu nu ai. Orice simţi în legătură cu bătrânul Phil, ţie ţi se potriveşte de două ori mai mult, aşa cum o să arăt *eu,* în cartea *mea.*

Partea cu privire la bunic trebuie să-l fi atins într-un punct dureros, căci ochii îi scânteiară când privirea mea albastră se ciocni de-a lui.

— Aşa că mă doare-n cot de tine, i-am zis – sau, în tot cazul, ceva asemănător, în limba vegană.

Sands nu vorbeşte suficient de bine vegana ca să fi înţeles cele spuse, dar a început imediat să scoată sunete conciliante, uitându-se în jur să vadă dacă nu ne auzise cineva.

— Conrad, regăseşte-ţi, te rog, atitudinea profesională … Srin Shtigo[16], ce-ar fi să continuăm cu planificarea?

Myshtigo zâmbi, cu zâmbetul său albastru-verzui.

— Şi să micşorăm, pe cât posibil, diferenţele? întrebă el. Prea bine.

— Atunci să mergem în bibliotecă, unde este mai linişte şi putem folosi şi imaginea hărţii.

— Perfect.

M-am simţit uşor întărit când ne-am ridicat să plecăm, pentru că în locul pomenit se afla Don Dos Santos, iar el îi urăşte pe vegani, plus că acolo unde este Dos Santos se găseşte întotdeauna şi Diane, fata cu perucă roşie, care

[16] *Srin* apare ca pronume de reverenţă, comparabil cu acel *Shri* folosit în India, iar *Shtigo* ca o formă prescurtată a lui Myshtigo. (n. tr.)

urăşte pe toată lumea: şi mai ştiam că George Emmet este sus, ca şi Ellen, şi că George este acru cu străinii (ca, de altfel, şi cu prietenii); şi poate că Phil se va aventura şi el, mai târziu, şi va deschide foc de răspuns; în sfârşit, acolo mai era şi Hasan – el nu spune multe, se mulţumeşte doar să şadă, să-şi fumeze ierburile şi să aibă o înfăţişare de nepătruns – iar dacă stai prea aproape de el şi respiri adânc, de câteva ori, nu-ţi mai pasă ce dracu' le-ai spus veganilor sau oamenilor.

***

Sperasem ca memoria lui Hasan să se fi dus de râpă sau dimpotrivă, să fi urcat undeva, printre nori. Dar speranţa mea se risipi atunci când intrarăm în bibliotecă. El stătea cu spatele drept şi sorbea limonadă.

Să tot fi avut vreo optzeci sau nouăzeci de ani, poate chiar mai mult, dar arăta ca de patruzeci şi încă putea să acţioneze ca la treizeci. Corpul său răspunsese foarte bine la tratamentul Sprung-Samser. Aşa ceva nu se întâmplă des. De fapt, nu se întâmplă aproape niciodată. Acest tratament provoacă la unii un şoc anafilactic accelerat, fără nici un motiv aparent, şi nici chiar un puseu de adrenalină intracardial nu-i mai face să-şi revină; alţii, cei mai mulţi, reuşesc să se menţină în starea caracteristică vârstei de 50-60 de ani. Însă în cazuri extrem de rare, cam de unul la o sută de mii, tratamentul are ca rezultat o întinerire.

Ceea ce m-a frapat în mod deosebit este că, din lungul şir al celor implicaţi, destinul l-a ales tocmai pe *el* pentru un asemenea mod de rezolvare.

Trecuseră peste cincizeci de ani de la Afacerea Madagascar, în care Hasan fusese folosit de către partidul Radpol în acţiunea sa de „vendeta" împotriva taleriţilor – adică a celor de pe astrul Taler. El se aflase în solda răposatului (Dumnezeu să-l odihnească!), mare K, din Atena, care îl trimisese să „cureţe" societatea numită *Earthgov Realty Company.* Iar el şi-a făcut treaba. Şi încă bine! Cu un mic dispozitiv pe bază de fisiune. Buum! Reînnoire urbană imediată. Cei Puţini l-au poreclit Hasan Asasinul, el fiind ultimul mercenar de pe Pământ.

Totodată, Hasan era, alături de Phil (care nu întotdeauna fusese un mânuitor al paloşului fără lamă şi mâner), unul dintre cei Foarte Puţini care-şi puteau aminti de bătrânul Karaghiosis.

În consecinţă, cu bărbia sumeţită şi împingând înainte obrazul atins de ciupercă, am încercat să-i întunec mintea cu prima mea căutătură. Indiferent dacă se aflau în preajmă puteri vechi şi misterioase, lucru de care mă îndoiam, sau că el era mai sus decât aş fi crezut – ceea ce era posibil, sau că-mi uitase chipul – ceea ce ar fi fost posibil, deşi nu foarte probabil, ori că făcea dovada de etică profesională sau de o şiretenie animală primară... (El le avea, în proporţii diferite, pe acestea două din urmă, accentul fiind pus însă pe şiretenia animală). Nu schiţă nici un gest în clipa când furăm prezentaţi unul altuia.

— Domnul Hasan, gardianul meu personal, zise Dos Santos zâmbind ca la fotograf, în timp ce eu strângeam mâna care, cândva, ca să zic aşa, zguduise lumea.

Era, încă, o mână foarte puternică.

— Conrad Nomikos, îmi repetă Hasan numele, uitându-se printre pleoapele pe jumătate închise, de parcă l-ar fi citit de pe o listă.

Îi ştiam pe toţi din cameră, aşa că m-am grăbit spre scaunul cel mai depărtat de Hasan, ţinând mai tot timpul paharul cu băutură în dreptul feţei, pentru mai multă siguranţă. Diane – Perucă Roşie stătea alături, în picioare. Deschise gura, zicându-mi:

— Bună dimineaţa, domnule Nomikos!

— Bună seara, Diane, i-am răspuns, ridicând paharul.

Înaltă, subţirică, îmbrăcată în cea mai mare parte în alb, ea stătea lângă Dos Santos, dreaptă ca o lumânare. Ştiu că poartă perucă pentru că odată i se ridicase puţin în sus, lăsând vederii o porţiune dintr-o cicatrice interesantă şi urâtă, pe care în mod obişnuit o ţine ascunsă sub păr. M-am întrebat de multe ori ce-o fi cu aceasta cicatrice, mai ales pe când stăteam cu nava la ancoră şi priveam stelele printre nori sau când dezgropam statuete deteriorate. Buze purpurii – tatuate, cred – se pare nu le-am văzut niciodată

zâmbind; muşchii maxilarelor îi sunt mereu încordaţi, pentru că totdeauna stă cu dinţii încleştaţi. Iar între ochi, de-atâta încruntare, i s-a format un mic „v” întors. Bărbia fină şi-o ţine ridicată; oare în semn de sfidare? Vorbeşte sacadat şi abia deschide gura când articulează cuvintele. Despre vârsta ei nu mi-am putut face o părere. Oricum, peste treizeci.

Ea şi cu Don formează o pereche interesantă. El are tenul măsliniu, este vorbăreţ, fumează mereu şi nu e în stare să stea locului mai mult de două minute. Ea este mai înaltă cu vreo treisprezece centimetri şi este tipul de om care arde fără flacără. Încă nu-i ştiu toată povestea, şi nici nu cred c-o să i-o ştiu vreodată.

Se apropie şi rămase în picioare lângă scaunul meu, în timp ce Lorel i-l prezenta pe Cort lui Dos Santos.

— Tu eşti, zise ea.

— Da, eu sunt, i-am răspuns.

— …cel care va fi ghidul excursiei.

— Fiecare ştie totul despre acest lucru, cu excepţia mea, am spus. N-ai putea să-mi povesteşti şi mie câte ceva din ceea ce ştii?

— Nu ştiu nimic, despre nimic, zise ea.

— Vorbeşti ca Phil, am remarcat eu.

— Nu asta am vrut.

— Ai făcut-o, totuşi. Deci, de ce?

— De ce, ce?

— De ce tu? Don? Aici? În această seară?

Îşi trecu limba peste buza de sus, apoi o apăsă tare, de parc-ar fi vrut să stoarcă din ea sucul de grepuri sau să-şi înăbuşe cuvintele. Pe urmă privi spre Don, însă el era prea departe ca să fi auzit şi oricum se uita în altă parte. Era ocupat să-i toarne lui Myshtigo un pahar de Coke autentică, din cana de pe măsuţa cu gustări. După părerea veganilor, formula de preparat Coke fusese descoperirea arheologică a secolului. Ea s-a pierdut pe timpul celor Trei Zile, fiind regăsită abia cu vreo zece ani în urmă. Se găseau multe feluri de *cimicoke*, însă nici unul nu avea asupra metabolismului veganilor acelaşi efect ca băutura originală.

Aşa cum o caracterizase un istoric contemporan de-al lor, Coke era „cea de-a doua contribuţie a Pământului la cultura galactică”. Prima contribuţie era, desigur, o problemă socială nouă şi foarte delicată, pe care obosiţii filosofi vegani o aşteptaseră câteva generaţii ca să apară.

Diane îşi întoarse privirea către mine.

— Încă nu ştiu, spuse ea. Întreabă-l pe Don.

— Am să-l întreb.

Şi l-am întrebat. Însă mai târziu. Şi nu mi-a părut rău, mai ales că nu mă aşteptam să aflu ceva.

Dar, în timp ce şedeam şi mă căzneam, pe cât posibil, să trag cu urechea, am avut dintr-o dată o viziune – ceva de genul pe care un doctor de „glumeţi” mi l-a categorisit cândva drept o îndeplinire pseudotelepatică a dorinţei. Aceasta se desfăşoară cam aşa:

Doresc să ştiu ce se întâmplă undeva. Dispun de informaţii aproape suficiente ca să pot ghici. Ceea ce şi fac. Numai că asta se întâmplă ca şi cum aş vedea şi aş auzi totul cu ochii şi urechile uneia dintre părţile implicate. Şi totuşi, nu este vorba cu adevărat de telepatie, cel puţin aşa cred, căci uneori percepţia e falsă. Lucrurile par însă destul de reale.

Doctoraşul de „glumeţi” poate să-mi spună tot ce vreau despre chestia asta, mai puţin cauza pentru care se întâmplă.

Aşa se face că –

eu stăteam în mijlocul camerei,

şi mă uitam la Myshtigo,

şi eram Dos Santos,

şi spuneam:

— …vom merge împreună, pentru protecţia dumneavoastră. Nu ca secretar al Radpol-ului, ci ca un cetăţean particular.

— N-am solicitat protecţia dumitale, spunea veganul, totuşi îţi mulţumesc. Voi accepta oferta, ca să păcălesc moartea din mâinile tovarăşilor tăi – şi zâmbi în vreme ce spunea asta – dacă vor încerca s-o caute pe timpul deplasărilor mele. Mă îndoiesc că o vor face, dar ar însemna

să fiu tâmpit ca să refuz scutul lui Dos Santos.

— Eşti un înţelept, am spus noi, cu o uşoară înclinare a capului.

— Exact, zise Cort. Dar spuneţi-mi acum – şi făcu semn cu capul înspre Ellen, care tocmai terminase o discuţie aprinsă cu George şi pleca repede de lângă el –, cine e dânsa?

— Ellen Emmet, soţia lui George Emmet, directorul Departamentului pentru Protecţia Naturii.

— Care este preţul ei?

— Nu cunosc să fi fost evaluată recent.

— Dar ce preţ avea mai înainte?

— N-a avut niciodată vreunul.

— Pe Pământ, orice are un preţ.

— În cazul acesta, cred că va trebui să-l afli singur.

— Aşa am să fac, spuse el.

Femeile de pe Pământ au prezentat întotdeauna o atracţie ciudată pentru vegani. Unul dintre aceştia mi-a zis odată că ele îl fac să se simtă ca un zoofil. Ceea ce este interesant, pentru că o gagică de la *Cote d'Or Resort* mi-a zis cândva, cu un chicotit, că veganii o fac să se simtă ca „*une zoophiliste*". Bănuiesc că jeturile acelea de aer trebuie să gâdile sau cam aşa ceva, trezind animalul din fiecare.

— Apropo, am intervenit noi, ai încetat să-ţi mai ciomăgeşti nevasta în ultimul timp?

— Care din ele? întrebă Myshtigo.

Ştergere şi, iată, mă pomenesc din nou în scaunul meu.

— …ce zici de asta? tocmai mă întreba George Emmet.

M-am holbat la el. Acum o secundă nu fusese acolo. Apăruse pe neaşteptate şi se aplecase peste braţul larg al fotoliului meu.

— Mai zi o dată, te rog. Moţăiam.

— Spuneam că liliacului-păianjen i-am venit de hac. Ce zici de acest atac?

— Rimează, am observat eu. Aşadar, povesteşte-mi cum i-am venit noi de hac liliacului-păianjen…

Dar el râdea. Este unul dintre indivizii la care râsul e ceva imprevizibil. Poate să stea botos zile întregi şi, dintr-o

dată, te pomeneşti că izbucneşte în râs, din te miri ce. Când râde, scoate un scâncet ca de bebeluş, impresie întărită de culoarea roz a pielii şi de părul său rar. Aşa că am aşteptat. Ellen se apucase acum să-l insulte pe Lorel, iar Diane era ocupată cu cititul titlurilor cărţilor de pe raft.

— Am elaborat o nouă tulpină de *slishi*, gâfâi el în sfârşit, cu un aer confidenţial.

— Bine, dar asta e ceva nemaipomenit! După care: Şi totuşi, ce-i aia *slishi?* am întrebat eu, pe un ton scăzut.

— *Slishi* este un parazit de pe astrul Bakab, explică George, aşa, cam ca o căpuşă mare. *Slishi*-i mei sunt lungi de vreo zece milimetri, zise cu mândrie, intră adânc în carne şi produc o substanţă foarte veninoasă.

— Mortală?

— La ai mei, da.

— Poţi să-mi împrumuţi unul? am întrebat.

— De ce?

— Vreau să i-l pun cuiva-n spinare. Ba, dacă mă gândesc mai bine, dă-mi câteva duzini. Am o grămadă de prieteni.

— Ai mei nu fac rău oamenilor, ci numai liliecilor-păianjen. Ei ştiu să facă diferenţa. Pentru *slishi*-i mei (era foarte pătruns de simţul de proprietate), oamenii ar fi veninoşi. Gazda lor trebuie să aibă un metabolism bazat mai curând pe cupru, decât pe fier, explică el, iar liliecii-păianjen intră în respectiva categorie. Iată de ce vreau să merg cu tine în această călătorie.

— Vrei să găsesc un liliac-păianjen şi să-l ţin ca să pui *slishi* pe el? Asta vrei să spui?

— Da, aş vrea să deţin vreo câţiva lilieci-păianjen; pe-ai mei i-am folosit pe toţi, până luna trecută, dar sunt sigur că *slishi*-i vor acţiona cum trebuie. Vreau să merg şi să încep propagarea ciumei.

— Ai zis ciumă?

— În rândul liliecilor-păianjen. *Slishi*-i se înmulţesc foarte repede în condiţiile de pe Pământ, dacă dispun de un purtător corespunzător, şi ar deveni extrem de contagioşi dacă i-am lansa la momentul oportun al anului. M-am gândit la ultimul sezon de împerechere a liliecilor-păianjen

din sud-vest. El va începe peste şase sau opt săptămâni pe teritoriul Californiei, într-un Loc Vechi – care nu mai este cu adevărat Fierbinte – numit Capistrano. Înţeleg că deplasarea ta va cuprinde şi locul acela, cam în perioada de care-ţi vorbeam. Când liliecii-păianjen se vor întoarce la Capistrano, vreau să-i aştept cu *slishi*-i. Aş putea, de asemenea, să folosesc un concediu.

— Aha! Mm-hm! Ai discutat treaba asta cu Lorel?

— Da, şi el crede că este o idee bună. De fapt, doreşte să ne întâlnim cu toţii acolo şi să facem nişte fotografii. S-ar putea să nu mai fie prea multe prilejuri de a-i vedea întunecând cerul cu zborul lor, făcându-şi cuiburi printre ruine, cum le e obiceiul, mâncând porci sălbatici sau lăsându-şi excrementele verzi pe străzi – oricum, va fi frumos, să ştii.

— Oho, ca la Halloween. Dar ce se va întâmpla cu toţi aceşti porci sălbatici, dacă-i vom extermina pe liliecii-păianjen?

— Ooo, or să fie şi mai mulţi pe-acolo. Îmi închipui însă că pumele nu-i vor lăsa să se înmulţească precum iepurii australieni. Oricum, mai bine s-avem porci decât lilieci-păianjen, ce zici?

— Nu-m plac în mod deosebit nici unii, nici alţii, dar, dacă stau să mă gândesc, prefer să am porci decât lilieci-păianjen. Cât despre participarea ta, desigur, poţi să vii cu noi.

— Mulţumesc, spuse el. Am fost sigur de ajutorul tău.

— Treci peste asta…

Cam în acel moment, se auzi vocea guturală a lui Lorel, care-şi cerea scuze. El stătea în picioare lângă biroul mare, din mijlocul camerei, în faţa căruia cobora uşor un ecran lat. Acesta era transparent şi avea o grosime care le asigura tuturor o imagine panoramică, fără a fi cineva nevoit să-şi caute un loc mai bun de vizionare. Lorel apăsă pe un buton de pe marginea biroului şi luminile îşi reduseră puţin din intensitate.

— Am să vă proiectez o serie de hărţi, spuse el, dac-o să reuşesc să pornesc aparatul de sincronizare… Ah! Uite-l că

merge!

Partea de nord a Africii şi majoritatea ţărilor mediteraneene apărură în culori pastel.

— Asta e cea pe care aţi dorit-o prima? îl întrebă el pe Myshtigo.

— În final, asta *a fost,* spuse masivul vegan, întorcându-se de la o conversaţie şoptită cu Ellen, pe care o încolţise în alcovul de Istorie Franceză, sub un bust al lui Voltaire.

Luminile se micşorară şi mai mult, iar Myshtigo se deplasă spre birou. Se uită la hartă, după care îşi fixă privirea în gol.

— Doresc să vizitez anumite locuri-cheie, care, dintr-un motiv sau altul, sunt importante pentru istoria lumii voastre, spuse el. Mi-ar plăcea să încep cu Egiptul, Grecia şi Roma. Pe urmă, aş vrea să trec repede prin Madrid, Paris şi Londra. (Pe măsură ce vorbea, hărţile se schimbau, totuşi nu destul de repede pentru a ţine pasul cu el). După asta, vreau să fac cale întoarsă la Berlin, să ating Bruxelles-ul, să vizitez Sankt Petersburg-ul şi Moscova, să trec înapoi Atlanticul şi să mă opresc la Boston, New York, Dee-Cee[17], Chicago (pe Lorel îl treceau deja năduşelile, tot schimbând hărţile), să cobor spre Yucatan şi apoi să fac un salt până pe teritoriul Californiei.

— În această ordine? am întrebat eu.

— Pe cât posibil, da, spuse el.

— Ce este rău cu India şi Orientul Mijlociu sau cu Extremul Orient, pentru această deplasare? întrebă o voce, pe care-am recunoscut-o ca fiind a lui Phil. *El* intrase după estomparea luminilor.

— Nimic, răspunse Myshtigo, doar că în principal acolo e plin de noroi, şi nisip, şi foarte cald, plus că n-are nici o legătură cu ceea ce urmăresc eu.

— Dar ce urmăreşti?

— O poveste!

— Ce fel de poveste?

— Am să-ţi trimit un exemplar cu autograf.

---

[17] Prescurtare fonetică de la Washington, *D. C.*, ţinutul care găzduieşte capitala S.U.A. (n. tr.)

— Mulţumesc.
— Plăcerea e de partea dumitale.
— Când doreşti să pleci? l-am întrebat eu.
— Poimâine, răspunse el.
— Okay.
— Am făcut pentru tine hărţi detaliate ale locurilor prevăzute. Lorel îmi spune că ţi-au fost trimise astăzi, după-amiază, la birou.
— Din nou, okay. Este însă ceva ce s-ar putea să nu ştii prea bine. Se referă la faptul că toate locurile pe care le-ai nominalizat până acum sunt situate în partea continentală. În prezent însă, cultura noastră este mai mult insulară şi asta din nişte pricini foarte simple. Pe timpul celor Trei Zile, partea continentală a fost afectată din plin, aşa că majoritatea locurilor menţionate tind să fie încă întrucâtva fierbinţi. Iar acesta nu este singurul, motiv pentru care ele au fost considerate nesigure…
— Eu nu sunt străin de istoria voastră, ba, mai mult, sunt la curent cu precauţiile care trebuie luate în legătură cu radiaţiile, mă întrerupse el. Mai ştiu şi despre varietatea de forme de viaţă mutante care populează acum Vechile locuri. Toate acestea mă preocupă, dar nu mă îngrijorează.
Am ridicat din umeri, în atmosfera de amurg artificial.
— Pentru mine este O.K…
— Bine. Mai sorbi o gură de Coke. Atunci fă mai multă lumină, Lorel.
— Prea bine, Srin.
Se făcu din nou lumină.
Pe când ecranul se ridica la loc, în spatele lui, Myshtigo mă întrebă:
— E-adevărat că te cunoşti cu câţiva *mambo*[18] şi *houngan*[19] de aici, din Port-au Prince?
— Da, desigur, am zis eu. De ce?
El se apropie de scaunul pe care stăteam.
— Înţeleg, spuse pe un ton degajat, că religia *voodoo*

[18] *Mambo* sau *mambru* = preoteasă haitiană a cultului *voodoo.* (n. tr.)
[19] *Houngan* = slujitor al cultului *voodoo.* (n. tr.)

sau *voudoun* a supravieţuit aproape neschimbată în decursul secolelor.

— S-ar putea, am răspuns. Nu eram pe-aici când a început, aşa că nu ştiu sigur.

— Înţeleg că membrii acestui cult nu apreciază prea mult prezenţa străinilor.

— Şi asta e-adevărat. Însă ei îţi vor prezenta un spectacol foarte frumos, dacă vei alege un *hounfor* – adică un local – potrivit şi le vei duce nişte cadouri.

— Dar eu aş vrea foarte mult să fiu martor la o ceremonie adevărată! Dac-ar fi să particip împreună cu cineva care nu este străin pentru gazde, atunci poate că m-aş bucura de o manifestare autentică.

— Şi de ce ţii neapărat? Curiozitate morbidă faţă de obiceiurile barbare?

— Nu. Fac studii de religie comparată.

M-am uitat la el, dar nu i-am putut citi nimic pe faţă.

Trecuse ceva timp de când mă vizitasem cu Mama Julie şi cu Papa Joe şi cu toţi ceilalţi, iar *hounfor*-ul nu era prea departe, însă nu ştiam cum ar reacţiona ei dacă aş aduce cu mine un vegan. Desigur, nu obiectaseră niciodată când le dusesem oameni.

— Păi…, am început eu.

— Nu vreau decât să privesc, a insistat el. Voi sta deoparte. Nici nu vor şti că sunt acolo.

Am mormăit un pic, în final însă am cedat. O cunoşteam destul de bine pe Mama Julie şi nu întrevedeam nimic rău care să se poată întâmpla, indiferent în ce problemă.

— Bine, i-am zis, te voi duce la un asemenea spectacol. Deseară, dacă vrei.

A fost de acord, mi-a mulţumit şi s-a dus să-şi mai ia un pahar de Coke. George, care nu se dezlipise de braţul fotoliului, s-a aplecat la urechea mea şi a făcut observaţia că ar fi foarte interesant de disecat un vegan. I-am dat dreptate.

Când Myshtigo s-a întors, Dos Santos se afla alături de el.

— E-adevărat că-l duci pe domnul Myshtigo la o

ceremonie păgână? m-a întrebat, cu nările dilatate şi tremurânde.

— Aşa este, am spus eu.

— Fără gardă personală, n-ai să-l duci.

Am întins mâinile, cu palmele în sus.

— Sunt în stare să rezolv orice situaţie care-ar putea apărea.

— Hasan şi cu mine vă vom însoţi.

Eram gata să protestez, când Ellen se strecură între ei:

— Şi eu vreau să merg, zise ea. N-am fost niciodată la aşa ceva.

Am dat din umeri. Dacă mergea Dos Santos, însemna că vine şi Diane, ceea ce, automat, ducea la mărirea grupului. Aşadar, încă o persoană nu mai conta sau nu ar fi trebuit să conteze. Petrecerea era deja stricată, chiar înainte de-a începe.

— De ce nu? am spus eu, totuşi.

***

Hounfor-ul se afla în zona portului, posibil datorită faptului că era închinat lui Agué Woyo, zeul mării. Adevăratul motiv părea însă acela că oamenii Mamei Julie fuseseră întotdeauna angrenaţi în activitatea portuară. Agué Woyo nu este un zeu gelos, aşa că pe pereţi erau expuse, spre comemorare, numeroase alte zeităţi în culori strălucitoare. În interiorul insulei, există şi *hounfor*-uri mai dichisite, însă acestea tind să aibă un caracter mai curând comercial.

Marea barcă ce zvârlea flăcări a lui Agué era vopsită în albastru, portocaliu, verde, galben şi negru şi părea într-o stare de navigabilitate nu prea bună. Damballa Wedo, colorat în roşu cărămiziu, se chircise şi se încolăcise cât era de lung pe cea mai mare parte a peretelui opus. Câteva tobe *rada*, mari, erau lovite ritmic de Papa Joe, aşezat în faţa şi către dreapta uşii prin care intraserăm noi, – de fapt, singura uşă. Diverşi sfinţi creştini priveau, din profunzimea expresiei lor de nepătruns, la figurile strălucitoare – inimi, săgeţi, cruci de cimitir, steaguri, *machete*, indicatoare de intersecţie – atârnate aproape pe fiecare centimetru al

pereţilor din jur şi surprinse într-o imagine suprarealistă, sugerând trecerea unui uragan, de către zugrăvelile ampoterice de pe Titan. Şi nimeni nu putea spune dacă sfinţii aprobau sau nu: se uitau în jos, prin ramele lor ieftine, de parc-ar fi fost ferestre către o lume de pe alte tărâmuri.

Micul altar avea pe el numeroase sticle de băuturi alcoolice, tigve, vase sacre închinate spiritelor zeului *Loa*, amulete, pipe, steaguri, tablouri ale unor necunoscuţi şi, printre altele, un pachet de ţigări pentru Papa Legba.

Când am fost conduşi înăuntru, de către un tânăr interpret *hounsi* cu numele de Luis, ceremonialul era în toi. Camera, lungă de vreo opt metri şi lată de cinci, avea plafonul înalt şi duşumeaua murdară. Dansatorii se mişcau ţanţoş, cu paşi măsuraţi, în jurul stâlpului central. Carnea le era tuciurie şi strălucea în lumina palidă a vechilor lămpi cu gaz. Prin intrarea noastră, sala deveni neîncăpătoare.

Mama Julie îmi strânse mâna şi-mi zâmbi. Mă conduse înapoi, într-un loc de lângă altar şi spuse: „Erzulie a fost milostivă”.

Am dat din cap.

— Ea te iubeşte, Nomikos. Tu trăieşti mult, călătoreşti mult şi te întorci aici.

— Întotdeauna, am spus eu.

— Şi aceşti oameni? întrebă, cu o licărire în ochii săi negri, în timp ce făcea semn spre însoţitorii mei.

— Sunt prieteni. N-or să te deranjeze…

Ea se porni pe râs, când mă auzi. Am râs şi eu.

— Dacă ne permiţi să stăm, o să-i ţin deoparte din calea ta. Vom rămâne în umbră, pe lângă pereţii camerei. Dacă-mi spui să-i scot de aici, îi scot. Văd că deja aţi dansat mult şi aţi golit suficiente sticle…

— Rămâneţi, spuse ea. Şi vino odată să stăm de vorbă la lumina zilei.

— Am să vin.

Plecă, iar dansatorii îi făcură loc în cercul lor. Era destul de voluminoasă, şi totuşi avea o voce subţire. Se mişca aidoma unei păpuşi mari, de cauciuc, nu fără graţie, în

ritmul monoton al tunetelor produse de toba lui Papa Joe. După un timp, acest sunet cuprinse totul – capul meu, pământul, aerul – aşa cum i se păruse probabil lui Iona bătaia inimii balenei în timp ce era pe jumătate mistuit. M-am uitat la dansatori. Şi m-am uitat şi la cei care se uitau la dansatori.

Am băut o jumătate de rom, în efortul de a-mi păstra cumpătul, însă n-am reuşit. Myshtigo sorbea tot timpul dintr-o sticlă de Coke, pe care-o adusese cu el. Nimeni nu observase că era albastru, dar, la urma urmelor, venise acolo destul de târziu şi lucrurile se aflau deja pe făgaşul lor.

Perucă Roşie stătea într-un colţ, cu o mină dispreţuitoare şi înspăimântată. Avea o sticlă lângă ea şi sticla era tot acolo. Myshtigo o avea lângă el pe Ellen şi ea era tot acolo. Dos Santos stătea lângă uşă şi îi supraveghea pe toţi, chiar şi pe mine. Hasan, ghemuit lângă peretele din dreapta, fuma dintr-o pipă lungă, cu receptaculul mic. Părea să fie liniştit.

Mama Julie, cred că ea era, începu să cânte. Alte voci i se alăturară:

Papa Legba ouvri bayé!
Papa Legba, Attibon Legba, auvri bapée pou nou passe!
Papa Legba...

Şi tot aşa, încontinuu. Începuse să-mi fie somn. Am mai băut rom şi mi s-a făcut şi mai sete, aşa că iar am băut rom.

Nu ştiu de cât timp ne aflam acolo, când s-a întâmplat totul. Dansatorii sărutau stâlpul, cântau, sunau din tigve şi turnau apă, o pereche de *hounsi* se mişcau ca apucaţii şi vorbeau fără şir, desenul gastronomic de pe jos se ştersese, în aer pluteau nori groşi de fum, iar eu stăteam cu spatele rezemat de perete şi cred c-am avut ochii închişi un minut sau două.

Sunetul veni dintr-un colţ neaşteptat. Hasan ţipă.

Ceva lung, plângător, mă aduse în faţă, apoi mă ameţi,

făcându-mă să-mi pierd echilibrul, după care m-am pocnit din nou de perete.

Bătaia tobei a continuat, fără să lipsească nici o lovitură. Unii dansatori s-au oprit totuşi, holbându-se.

Hasan se ridicase în picioare. I se vedeau dinţii dezveliţi, ochii îi erau ca două crăpături, iar faţa scăldată în sudoare părea brăzdată de şanţuri ce trădau o mare apăsare interioară. Barba îi arăta ca nişte ţepi de foc. Mantia lui, agăţată într-o aplică, pe perete, semăna cu o pereche de aripi negre. Mâinile i se mişcau de parcă erau filmate cu încetinitorul şi strângeau de gât, ca în transă, un om nevăzut. Din gâtlej îi ieşeau sunete animalice. Şi continua gestul de a strangula pe cineva inexistent. În cele din urmă, chicoti şi mâinile i se desfăcură din strânsoare.

Dos Santos ajunsese lângă el aproape imediat şi începuse să-i vorbească, dar ei se aflau în două lumi diferite…

Unul dintre dansatori începu să geamă înăbuşit. Apoi altul şi altul…

Mama Julie se desprinse din cerc şi veni către mine exact în momentul când Hasan începuse să ia totul de la capăt, de data aceasta cu gesturi mult mai teatrale.

Toba continua să bată netulburată ritmul sentenţios al dansului efectuat pe pardoseala de pământ. Papa Joe nici măcar nu-şi ridicase privirea.

— Semn rău, spuse Mama Julie. Ce ştii despre omul acesta?

— Multe, am răspuns, încercând să-mi limpezesc gândurile printr-un act de voinţă.

— Angelsou, zise ea.

— Ce?

— Angelsou, repetă ea. E un zeu întunecat, unul de care trebuie să te temi. Prietenul tău este posedat de Angelsou.

— Explică-mi, te rog.

— El vine rar la *hounfor*-ul nostru. Nu e dorit aici. Cei posedaţi de el ajung ucigaşi.

— Cred că Hasan îşi încerca un nou amestec de pipă; nişte plante mutante cu polen alergic sau ceva de genul

ăsta.

— Nu, domnule, aici e vorba de Angelsou, susţinu ea. Prietenul tău o să ajungă ucigaş, pentru că Angelsou este un zeu al morţii, care nu-i vizitează decât pe-ai lui.

— Mama Julie, am spus eu, Hasan este deja ucigaş. Dac-ai avea câte o tabletă de gumă pentru fiecare om pe care l-a omorât şi-ai încerca s-o mesteci toată, ai arăta ca o veveriţă vărgată. El este ucigaş de profesie, dar de regulă acţionează în limitele legii. De când *Code Duello*[20] a ajuns predominant pe teritoriile continentale, principala sa activitate s-a desfăşurat acolo. S-a zvonit că, din când în când, ar mai comite şi câte un omor ilegal, dar acest lucru n-a fost niciodată dovedit. Aşa că spune-mi, te rog, am zis eu în încheiere, dacă Angelsou este zeul ucigaşilor sau zeul criminalilor. Ar trebui să fie o diferenţă între aceste categorii, nu-i aşa?

— Nu şi pentru Angelsou, răspunse ea.

Încercând să-l oprească pe Hasan, Dos Santos îi prinse ambele încheieturi ale mâinilor. Căută apoi să i le despartă, dar era ca şi cum cineva ar fi vrut să îndoaie gratiile unei temniţe.

Am traversat camera, la fel ca şi alţii. S-a dovedit o treabă bună, pentru că Hasan şi-a dat în sfârşit seama că se află cineva în faţa lui şi şi-a lăsat în jos mâinile desfăcute. Pe urmă însă, scoase de sub haină un stilet cu lama lungă.

Dacă l-ar fi folosit sau nu împotriva lui Don sau a altuia, nu mai are nici o importanţă, pentru că în acel moment Myshtigo îşi astupă cu degetul sticla de Coke şi-l lovi cu ea pe Hasan în spatele urechii. Hasan căzu cu faţa înainte, fiind prins de Don, iar eu i-am smuls stiletul dintre degete. Myshtigo îşi termină sticla de Coke.

— Interesantă ceremonie, remarcă veganul; nu mi-aş fi putut închipui niciodată ca vlăjganul ăsta să aibă sentimente religioase atât de puternice.

— Asta nu face decât să arate că niciodată nu poţi să fii prea sigur, nu-i aşa?

— Da. Sunt cu toţii panteişti, aşa e? întrebă el apoi,

[20] *Code Duello* – reguli de etichetă privitoare la duel. (n. tr.)

arătând spre cei ce priveau.

— Animişti primitivi, am explicat eu, scuturând din cap.

— Şi care-i diferenţa?

— Ei bine, sticla de Coke pe care abia ai golit-o urmează să ia loc pe altar sau *pé,* cum îl numesc ei, în calitate de vas pentru Angelsou, deoarece s-a bucurat de o relaţie mistică intimă cu zeul. Aşa vede lucrurile un animist. Cât despre un panteist, acesta ar putea să se supere puţin pe cineva care-ar veni neinvitat la ceremonie şi-ar provoca un deranj de genul celui pe care tocmai l-am făcut noi. Un panteist s-ar putea simţi îndemnat să-i sacrifice pe intruşi lui Agué Woyo, zeul mării, lovindu-i în cap în acelaşi mod şi aruncându-i apoi în mare, de pe capătul digului. Iată de ce am de gând să-i explic Mamei Julie că toţi aceşti oameni din jur, care se uită la noi, sunt cu adevărat animişti. Scuză-mă un minut.

Situaţia nu era chiar aşa de gravă, dar am vrut să-l scutur un pic. Şi cred c-am reuşit.

După ce mi-am cerut scuze şi-am spus noapte bună, l-am luat pe sus pe Hasan. Era moale, şi rece, şi cred că eu eram singurul în stare să-l car.

Pe stradă nu se mai afla nimeni, în afară de noi, iar marea barcă, ce zvârle flăcări, a lui Agué Woyo tăia valurile undeva, chiar sub marginea de răsărit a lumii, stropind cerul cu toate culorile sale favorite.

Dos Santos, care era lângă mine, îmi spuse:

— Poate c-ai avut dreptate. Poate că nu trebuia să fi venit şi noi.

Nu m-am obosit să-i răspund, însă Ellen, care mergea înainte cu Myshtigo, se opri, se întoarse şi spuse:

— Prostii! Dacă nu veneam, pierdeam splendidul monolog dramatic al tipului.

În acel moment, ajunseserăm unul lângă altul. Ea întinse mâinile şi-mi prinse gâtul. Fără să strângă, luă o mină înfricoşătoare, începu să mârâie şi spuse: „Sunt posedată de Angelsou şi ţi-am făcut-o”. Apoi izbucni în râs.

— Dă-mi drumul, că de nu, îl asmut pe arab împotriva ta, am ameninţat-o, comparând portocaliul cafeniu al părului ei cu portocaliul trandafiriu al cerului din fundal şi zâmbind. Şi

el e tot de categorie grea, am adăugat.

Cu o secundă înainte de a-mi da drumul, ea mă strânse puţin de gât – cam mult pentru o simplă glumă – după care se agăţă din nou de braţul lui Myshtigo şi ne continuarăm mersul. Pe mine, femeile nu mă pălmuiesc niciodată, pentru că le întind obrazul afectat de ciupercă, de care se sperie, aşa că singura alternativă care le mai rămâne este, cred, aceea de a mă strânge repede de gât.

— Îngrozitor de interesant, zise Perucă Roşie. M-am simţit ciudat. Ca şi cum o parte din interiorul meu ar fi dansat împreună cu ei. A fost, într-adevăr, un simţământ straniu. Mai ales că nici nu-mi place să dansez.

— Cu ce fel de accent vorbeşti? am întrerupt-o. Încerc mereu să-l definesc.

— Nu ştiu, zise ea. Sunt un fel de franţuzoaică irlandeză. Am locuit în Hebride, ca şi în Australia şi Japonia, până la vârsta de nouăsprezece ani…

Hasan gemu chiar atunci şi-şi încordă muşchii, făcându-mă să simt o durere ascuţită în umăr. L-am pus jos, în pragul unei uşi şi l-am scuturat. Am găsit la el două cuţite care se aruncă de la distanţă, încă un stilet, un cuţit foarte elegant a cărui lamă glisantă se deschide scuturându-l, un cuţit Bowie cu ferăstrău la un capăt, sârme de strangulat şi o cutiuţă de metal, conţinând diverse prafuri şi fiole cu lichid, pe care nu m-am obosit să le examinez prea atent. Mi-a plăcut „cuţitul gravitaţional” (a cărui lamă glisantă se deschidea prin scuturare), aşa că l-am păstrat pentru mine. Era un „Cori-cama” foarte bine lucrat.

În a doua jumătate a zilei următoare – mai precis, spre seară – l-am prins la înghesuială pe bătrânul Phil şi m-am hotărât să-l folosesc ca paravan pentru a pătrunde în apartamentul lui Dos Santos de la *Royal*. Radpol-ul încă îl mai venerează pe Phil ca pe un fel de Tom Paine[21] „returnist”, chiar dacă el s-a declarat nevinovat de acest lucru încă de-acum o jumătate de secol, când pornise pe calea misticismului şi a respectabilităţii. În timp ce lucrarea

---

[21] Tom Paine (1737-1809) = pamfletar radical, patriot al Revoluţiei Americane. (n. tr.)

sa *Call of Earth* („Chemarea Pământului”) este probabil *cel mai bun* lucru pe care l-a scris vreodată, tot el a redactat şi *The Articles of Return* („Articolele Revenirii”), care-au ajutat la declanşarea tulburărilor pe care eu le dorisem începute. Chiar dacă în prezent el tăgăduieşte totul, pe vremea aceea a provocat multe tulburări şi sunt sigur că încă mai păstrează înregistrate privirile strălucitoare şi cuvintele înflăcărate, peste care mai trece din când în când, ştergându-le de praf şi privindu-le cu un sentiment de plăcere.

Faţă de Phil am pretextat că vreau să văd cum se simte Hasan, după lamentabila lovitură primită la *hounfor*. De fapt, ceea ce-mi doream era să am şansa de a discuta cu Hasan, ca să aflu dacă şi cât de mult este dispus să-mi spună despre cea mai recentă însărcinare pe care-o primise.

Aşa că am pornit-o pe jos, împreună cu Phil. De la clădirea Oficiului şi până la *Royal* nu era departe. Cam şapte minute de mers la pas.

— Ai terminat de scris elegia mea? l-am întrebat.

— Încă mai lucrez la ea.

— Îmi tot spui asta de douăzeci de ani. Aş vrea să te grăbeşti, ca s-o pot citi…

— Aş putea să-ţi arăt unele foarte frumoase… A lui Lorel, a lui George, chiar şi una pentru Dos Santos. Şi mai am în dosare tot felul de elegii în alb – adică din acelea gata scrise şi la care mai completezi doar nişte elemente specifice – pentru notabilităţi mai mărunte. A ta reprezintă, totuşi, o problemă.

— Cum aşa?

— Trebuie s-o ţin mereu la zi. Tu mergi continuu înainte, într-un mod neprevăzut. Trăieşti, faci diverse, lucruri…

— Eşti împotrivă?

— Majoritatea oamenilor au bunul simţ să lucreze jumătate de secol, după care se potolesc. Elegiile lor nu prezintă nici o problemă. Am dulapuri întregi pline cu ele. Mi-e teamă însă că a ta va fi un lucru de ultim minut şi cu sfârşit neprevăzut. Mie nu-mi place să lucrez în acest mod.

Prefer să deliberez o perioadă de mai mulţi ani, să evaluez cu grijă viaţa unei persoane – nu sub presiune. Voi, cei care duceţi o viaţă ca în baladele populare, îmi daţi bătaie de cap. Cred că încercaţi să mă forţaţi să vă scriu o epopee, iar eu sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Uneori mă apucă somnul.

— Cred că eşti nedrept, i-am spus. Unii oameni ajung să-şi citească elegiile, iar eu chiar m-am oprit asupra câtorva poante bune, în versuri.

— Ei bine, simt că elegia ta va fi gata nu peste mult timp, remarcă el. Voi încerca să-ţi trimit la timp un exemplar.

— Serios? De unde izvorăşte acest simţământ?

— Cine poate izola sursa unei inspiraţii?

— Spune-mi tu.

— Ideea mi-a venit pe când meditam. Eram pe cale să compun o odă pentru vegan – desigur, aşa, ca un simplu exerciţiu – şi m-am pomenit gândind: „Curând o voi termina şi pe-a grecului”. (După un moment, continuă:) Conceptualizează acest lucru: tu însuţi ca şi cum ai fi doi oameni, fiecare mai înalt decât celălalt.

— S-ar putea realiza dacă aş sta în faţa unei oglinzi şi mi-aş muta greutatea de pe un picior pe altul. Eu am un picior mai scurt. Deci îl conceptualizez. Acuma ce mai urmează?

— Nimic. Nu abordezi cum trebuie aceste lucruri.

— Este o tradiţie culturală împotriva căreia nu am fost niciodată imunizat cu succes. Cum sunt nodurile şi caii: Gordia, Troia. Tu ştii. Noi ne furişăm.

Rămase tăcut, cât am mai făcut vreo zece paşi.

— Deci, cum e, pană sau plumb? am întrebat eu.

— Ce-ai spus?

— Este ghicitoarea pe care-o pune un kallikanzaros. Alege una dintre variante.

— Pană?

— Ai greşit.

— Şi dacă spuneam „plumb”…?

— Ha, ha! N-aveţi decât o şansă. Răspunsul corect este acela pe care-l vrea kallikanzaros-ul. Voi pierdeţi.

— Pare puţin cam arbitrar.

— Aşa sunt kallikanzaros-ii. Este o subtilitate mai degrabă grecească decât orientală. De asemenea, mai puţin de nepătruns. Asta pentru că viaţa ta depinde adesea de răspuns, iar kallikanzaros-ul vrea de cele mai multe ori ca tu să pierzi.

— Şi de ce?

— Întreabă-l pe următorul kallikanzaros pe care-ai să-l întâlneşti, dac-o să mai ai această şansă. Ei sunt spiritele rele.

Ajungând pe strada căutată, am pornit de-a lungul ei.

— Cum se face c-ai ajuns aşa, dintr-o dată, să te interesezi iarăşi de Radpol? mă întrebă el. A trecut multă vreme de când ai plecat de la noi.

— Am plecat la momentul potrivit şi tot ce mă interesează acum este dacă instituţia asta îşi revine la viaţă, ca în vremurile de altădată. Hasan apare la suprafaţă pentru că el face întotdeauna predarea, dar eu vreau să ştiu ce se află în colet.

— Eşti îngrijorat că te-au descoperit?

— Nu. S-ar putea să fie neplăcut, dar mă îndoiesc că s-ar ajunge la un dezastru.

Royal apăru în faţa noastră şi am intrat. Am mers direct la apartament. Pe când păşeam pe dalele din hol, Phil, într-o criză de conştiinţă, remarcă:

— Iar mă amestec.

— Asta cam aşa-i.

— Okay. Unul îţi dă zece, tu nu afli nimic.

— Aici nu te pot combate. Probabil că ai dreptate.

Am bătut la uşa din lemn de culoare închisă.

— Bună! am zis eu, când s-a deschis.

— Intraţi, intraţi!

Şi-am intrat. Mi-au trebuit zece minute ca să aduc vorba despre lovitura suportată de beduin, pentru că Perucă Roşie era acolo şi-mi tot distrăgea atenţia cu alte lucruri.

— Bună dimineaţa! spuse ea.

— Bună seara! i-am răspuns.

— Ce mai e nou în lumea artelor?

— Nimic.
— Dar în cea a mormintelor?
— Nimic.
— Nici la arhive?
— Nici.
— Ce muncă interesantă trebuie să ai!
— I s-a făcut o publicitate excesivă şi a fost prezentată în culori deosebit de luminoase de către unii romantici de la Oficiul de Informaţii. De fapt, întreaga noastră activitate se reduce la căutarea, restaurarea şi conservarea înregistrărilor şi obiectelor pe care omenirea le-a lăsat împrăştiate pe tot Pământul.
— Un fel de culegători de gunoaie culturale?
— Cam aşa ceva. Cred că este corect spus.
— Şi de ce?
— Ce anume?
— De ce faceţi asta?
— Trebuie s-o facă cineva şi pe-asta, pentru că e vorba de un gunoi cultural. Merită să fie strâns. Eu îmi cunosc gunoaiele mai bine decât oricare altul de pe Pământ.
— Eşti un om care lucrează cu dăruire, dar în acelaşi timp modest. Asta e bine.
— Pe deasupra, când am cerut eu postul nu erau prea mulţi candidaţi dintre care să poată fi ales cineva, iar eu ştiam unde se află o mare parte a acestui gunoi. Îmi oferi ceva de băut, sorbi şi ea o înghiţitură din paharul propriu şi mă întrebă:
— Încă mai sunt pe-aici?
— Cine? am întrebat eu.
— *Divinity Incorporated*. Vechii zei, aşa cum e Angelsou. Credeam că au plecat cu toţii de pe Pământ.
— Nu, n-au plecat. Simplul fapt că majoritatea dintre ei seamănă cu noi, nu înseamnă că acţionează la fel. Când omul a plecat, nu s-a oferit să-i ia şi pe ei, iar zeii au mândria lor. Şi-apoi, poate c-au trebuit să rămână, în conformitate cu ceea ce se numeşte *ananke*, adică destinul-moarte. Nimeni nu e mai presus de el.
— Ca progresul?

— Da. Dar fiindcă veni vorba de progres, cum mai evoluează Hasan? Ultima dată când l-am văzut, se oprise complet.

— E pe-aici. Mare şi tare. Are căpăţâna groasă. N-a păţit nimic.

— Dar unde se află?

— La etaj, pe stânga. În camera Jocurilor.

— Cred c-am să mă duc să-i prezint compasiunea mea. Mă scuzi?

— Te scuz, zise ea, mişcând aprobator din cap şi plecând să asculte ce vorbea Dos Santos cu Phil. Phil, bineînţeles, s-a bucurat că-i vin întăriri.

Nimeni nu mă băgă în seamă când am plecat.

Camera Jocurilor se afla la celălalt capăt al coridorului destul de lung. Când m-am apropiat, am auzit un *poc!*, urmat de o tăcere şi apoi de un alt *poc!*

Am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru.

Era singurul ins din încăpere. Stătea cu spatele la mine, dar când a auzit uşa s-a întors fulgerător. Purta un halat lung, purpuriu şi în mâna dreaptă ţinea un cuţit în echilibru. Pe cap avea un pansament mare, în partea dinspre ceafă.

— Bună seara, Hasan!

Lângă el se găsea o presă de cuţite pe care le arunca într-o ţintă fixată pe peretele din faţă. Două cuţite erau deja înfipte în ţintă, unul chiar în centru, iar celălalt la vreo cincisprezece centimetri mai la dreapta.

— Bună seara! răspunse el, tărăgănat. Apoi, după ce se mai gândi un pic, adăugă: Ce mai faci?

— A, bine. Am venit să-ţi pun aceeaşi întrebare. Ce-ţi face capul?

— Mă doare tare, dar o să-mi treacă.

Am închis uşa în urma mea.

— Trebuie să fi avut o viziune noaptea trecută.

— Da. Domnul Dos Santos zice că m-am luptat cu stafiile. Eu nu-mi amintesc.

— N-ai fumat ceea ce grăsanul doctor Emmet ar numi *Cannabis sativa*, asta e sigur.

— Nu, Karagee. N-am fumat decât o *strigefleur* care se

înfruptase din sânge omenesc. Am găsit-o lângă Vechiul Loc al Constantinopolului şi i-am uscat cu grijă florile. O bătrână mi-a zis că asta mă va face să pot privi în viitor. Se vede că a minţit.

— Şi sângele vampirului incită la violenţă? Iată un alt aspect care trebuie notat. Dar, apropo! Tocmai mi-ai zis *Karagee*. Doresc să nu-mi mai spui aşa. Numele meu este Nomikos, Conrad Nomikos.

— Bine, Karagee. Am fost surprins să te văd. Te-am crezut mort de multă vreme, de când vasul tău care aruncă flăcări s-a sfărâmat în golf.

— Atunci a murit Karagee. N-ai spus la nimeni că semăn cu el, nu-i aşa?

— Nu, eu nu vorbesc ce nu trebuie.

— Ăsta-i un obicei bun.

Am traversat camera, am ales un cuţit, l-am cântărit în palmă şi l-am aruncat. S-a înfipt cam la un sfert de metru spre dreapta centrului ţintei.

— Lucrezi de multă vreme pentru Dos Santos? am întrebat.

— Cam de vreo lună, răspunse Hasan.

Aruncă la ţintă un alt cuţit, care se înfipse cu vreo, 12-13 centimetri mai jos de centru.

— Eşti garda lui personală, nu?

— Aşa este. Acum însă îl păzesc şi pe cel albastru…

— Don zice că se teme de un atentat la viaţa lui Myshtigo. E vreun pericol real sau e numai aşa, o măsură de prevedere?

— S-ar putea să fie şi una şi alta, Karagee. Nu ştiu. El mă plăteşte doar ca să-l păzesc.

— Şi dacă eu te-aş plăti mai mult, mi-ai spune pe cine ai fost angajat ca să ucizi?

— Am fost angajat doar pentru pază şi protecţie, dar chiar dacă ar fi altfel, tot nu ţi-aş spune.

— Nu m-am gândit la asta. Să mergem să luăm cuţitele.

Am traversat sala şi am scos lamele cuţitelor din ţintă.

— Dacă ar fi să fiu eu acela – ceea ce este posibil – de ce să nu rezolvăm treaba chiar acum? m-am oferit eu. Avem

fiecare câte două cuţite. Cine va ieşi din cameră va spune că celălalt l-a atacat şi că a fost în legitimă apărare. Nu există nici un martor. Aseară am fost văzuţi amândoi beţi sau într-o stare neobişnuită.

— Nu, Karagee.

— Nu, ce? Nu, nu sunt eu? Sau nu, nu vrei să faci aşa?

— Aş putea să spun că nu, nu eşti tu. Însă n-ai avea cum să ştii dacă e adevărat sau nu.

— Aşa este.

— Aş putea să spun că nu vreau să procedez aşa.

— Şi e adevărat?

— Nu-ţi spun. Dar ca să-ţi dau satisfacţia unui răspuns, ceea ce-ţi pot spune este următorul lucru: dac-aş dori să te ucid, n-aş încerca s-o fac cu cuţitul în mână şi nici cu pumnii sau luându-ne la trântă.

— De ce aşa?

— Pentru că, în urmă cu mulţi ani, pe când eram un băieţandru, am lucrat la Staţiunea Kerci, ca băiat de serviciu la mesele veganilor bogaţi. Pe atunci nu mă cunoşteai. Tocmai venisem din părţile Pamirului. Tu şi cu prietenul tău, poetul, aţi ajuns la Kerci.

— Acuma, da, îmi amintesc. Părinţii lui Phil muriseră în acel an. Erau buni prieteni de-ai mei, iar eu urma să-l duc pe Phil la universitate. Exista însă un vegan care-i luase prima lui femeie şi o dusese la Kerci. Da, era tipul care dădea spectacole. Am uitat cum îl chema.

— Thrilpai Ligo, boxerul *shajadpa*, care arăta ca un munte la marginea unei câmpii întinse, înalt şi de neclintit. El boxa cu aşa-numitele *Vegan cesti*, adică nişte fâşii de piele prevăzute cu câte zece cuie ascuţite, înfăşurate în jurul mâinii.

— Da, îmi aduc aminte…

— Tu nu mai boxaseşi *shajadpa* până atunci, însă te-ai luptat cu el pentru fată. S-a adunat multă lume, atât vegani, cât şi fete pământene, iar eu m-am urcat pe o masă, ca să privesc. După un minut, capul îţi era plin de sânge. El încerca să facă în aşa fel încât să-ţi intre sângele în ochi, însă tu îţi scuturai încontinuu capul. Aveam

cincisprezece ani pe atunci şi nu omorâsem decât trei oameni. Mă gândeam că eşti deja pe moarte pentru că nu apucaseşi nici măcar să-l atingi. Dar, deodată, mâna ta dreaptă a ţâşnit şi l-a lovit năprasnic, asemeni unui ciocan aruncat. L-ai lovit în mijlocul acelui os dublu pe care cei albaştri îl au în zona pieptului – şi ei sunt mai rezistenţi acolo decât suntem noi –, spărgându-l ca pe un ou. Sunt sigur că eu n-aş fi putut face niciodată aşa ceva şi de aceea mi-e teamă de mâinile tale. Pe urmă, am aflat că ai mai rupt şi oasele unui liliac-păianjen. Nu, Karagee, eu te-aş ucide de la distanţă.

— Asta s-a întâmplat demult… Nu credeam că-şi mai aminteşte cineva.

— Ai câştigat fata.

— Da. Nu-mi amintesc cum o chema.

— Dar nu i-ai dat-o înapoi poetului. Ai păstrat-o pentru tine. Iată de ce, probabil, te urăşte el…

— Phil? Fata aceea? Am uitat şi cum arăta.

— Dar el n-a uitat niciodată. Iată de ce cred că te urăşte. Pot mirosi ura, iar mirosul mă duce la sursă. Tu i-ai luat prima femeie. Eram acolo.

— A fost ideea ei.

— …Acuma el îmbătrâneşte şi tu rămâi tânăr. Este păcat, Karagee, când prietenul are motive să-şi urască prietenul.

— Da.

— Şi nu răspund la întrebările tale.

— E posibil ca tu să fi fost angajat să-l omori pe vegan.

— Este posibil.

— De ce?

— Am spus doar că-i posibil, nu că e într-adevăr aşa.

— Atunci n-am să-ţi mai pun decât o singură întrebare, şi cu asta terminăm. Ce lucru bun va aduce moartea veganului? Cartea lui s-ar putea dovedi foarte folositoare pentru relaţiile vegano-umane.

— Eu nu ştiu, Karagee, dacă din asta ar ieşi ceva bun sau rău. Hai să mai aruncăm câteva cuţite.

Şi-am aruncat. Am ales distanţa, mi-am căutat poziţia de

echilibru şi-am plasat două cuţite drept în centrul ţintei. Pe urmă, Hasan a înghesuit şi el două peste-ale mele, din ultimul răzbătând scrâşnetul metalului lovit.

— Am să-ţi spun ceva, i-am zis, pe când scoteam cuţitele din ţintă. Eu sunt organizatorul acestei deplasări şi răspund de siguranţa membrilor grupului. Îl voi păzi şi eu pe vegan.

— Ăsta-i un lucru foarte bun, Karagee. Are nevoie de protecţie.

Am pus cuţitele la loc, în trusă şi m-am îndreptat spre uşă.

— După cum ştii, vom pleca mâine dimineaţă la orele nouă. Voi avea la dispoziţie un convoi de skimmere pe terenul nr. 1 din complexul Oficiului.

— Da. Noapte bună, Karagee.

— …Şi spune-mi *Conrad*.

— Da.

Avea în mână un cuţit gata să-l arunce la ţintă. Am închis uşa şi m-am înapoiat pe coridor. În timp ce mergeam, am auzit în spatele meu un alt *poc!*, mult mai aproape decât primele. Şi pocnetul a răsunat ca un ecou în jurul meu, acolo, pe hol.

***

Pe când cele şase mari skimmeire zburau peste ocean înspre Egipt, mi-am îndreptat gândurile mai întâi către Kos şi Cassandra, apoi, adunându-mă cu oarecare greutate, le-am trimis înainte în ţara nisipurilor, la Nil şi la crocodilii mutanţi, ca şi la o seamă de faraoni morţi pe care unul dintre cele mai recente proiecte ale mele îi tulbura tocmai atunci. („Pe aripi moi soseşte moartea, la cel ce pângăreşte…” etc.) Şi m-am gândit apoi la omenire, instalată cu chiu, cu vai, pe astrul-haltă Titan, angajată la Oficiul de Administrare a Pământului, înjosindu-se pe Taler şi Bakab, strecurându-se hoţeşte pe Marte şi trăind de azi pe mâine, pe Rylpah, Divbah, Titan şi alte vreo două duzini de lumi din Complexul Vegan. Pe urmă m-am gândit şi la vegani.

Tipii ăştia cu piele albastră, cu nume nostime şi gropiţe ca nişte ciupituri de vărsat, ne-au adăpostit când ne-a fost

frig şi ne-au hrănit atunci când ne-a fost foame. Da. Aceste fiinţe au apreciat faptul că posesiunile noastre coloniale de pe Marte şi Titan au suferit timp de aproape un secol de o bruscă izolare – după incidentul celor Trei Zile –, până când a fost elaborat un vehicul interstelar convenabil. Ca şi gărgăriţa bumbacului (după cum îmi spune Emmet), noi tocmai ne căutam un cămin, pentru că-l irosisem pe cel pe care l-am avut. Au apelat oare veganii la insecticid? Nu. Ca o rasă mai veche şi mai înţeleaptă ce sunt, ei ne-au permis să ne aşezăm în cuprinsul lumilor lor, să trăim şi să muncim în oraşele lor terestre şi maritime. Pentru că până şi o cultură atât de înaintată ca a veganilor are nevoie de o mână de lucru din genul celei cu degetul mare opozabil. O bună slugă în casă nu poate fi înlocuită cu maşini, după cum nu pot fi înlocuiţi nici supraveghetorii de maşini, grădinarii buni, pescarii oceanici, muncitorii care lucrează în condiţii de risc în mediul subteran sau de altă natură şi nici membrii trupelor artistice pentru desfătarea spectatorilor din speciile extraterestre. E drept că prezenţa terenurilor locuite de fiinţe umane reduce valoarea proprietăţilor vegane învecinate, pe urmă însă, oamenii înşişi compensează aceasta prin contribuţia lor la o mai mare bunăstare.

Acest gând m-a adus înapoi, pe Pământ. Veganii nu mai văzuseră niciodată până atunci o civilizaţie complet devastată, aşa că au fost fascinaţi de planeta noastră. Îndeajuns de fascinaţi ca să tolereze prezenţa pe Taler a guvernului nostru fantomă. Suficient ca să vină în excursii pe Pământ şi să vadă ruinele. Ba chiar destul de fascinaţi încât să cumpere proprietăţi pe Pământ şi să înfiinţeze staţiuni turistice. Există un anumit fel de fascinaţie pentru o planetă care este condusă la fel ca un muzeu. (Ce-a zis James Joyce despre Roma?) Oricum, Pământul mort încă mai aduce nepoţilor săi aflaţi în viaţă un venit mic, dar sigur, în fiecare an financiar al ciclului vegan. Aşa se explică prezenţa Oficiului, a lui Lorel, George, Phil şi a tuturor celorlalţi. Ba chiar şi a mea, într-un fel.

Departe, jos, oceanul era ca un covor albastru-cenuşiu

pe care cineva îl trăgea de sub noi. Curând, fu înlocuit de culoarea întunecată a continentului. Ne grăbeam înainte, spre Noul Cairo.

Am aterizat în afara oraşului. Practic acolo nu exista pistă. Am aşezat pur şi simplu toate cele şase skimmere pe un teren gol, transformat de noi în aerodrom, şi l-am lăsat de pază pe George.

Vechiul Cairo este încă „fierbinte”, însă oamenii cu care se pot face afaceri locuiesc mai ales în Noul Cairo, aşa că pentru excursie lucrurile stăteau destul de bine. Myshtigo voia să vadă moscheea Kait Bey din Oraşul Mort, care supravieţuire celor Trei Zile; cu toate acestea, a aranjat cu mine să-l duc cu skimmer-ul meu într-un zbor de mică viteză, la joasă înălţime, şi să-i dăm ocol de câteva ori, timp în care a observat-o cu atenţie şi a făcut fotografii. În materie de monumente, ceea ce el dorea neapărat să vadă erau însă piramidele, monumentele de la Luxor şi Karnak, Valea Regilor şi Valea Reginelor.

A fost bine că am văzut moscheea din aer. Forme întunecate alergau în dezordine sub noi, oprindu-se doar ca să arunce cu pietre spre aeronavă.

— Ce sunt ăştia? întrebă Myshtigo.

— Sunt „Cei fierbinţi”, am spus eu. Un fel de fiinţe umane. Diferă ca mărime, formă şi nimicnicie.

După ce-am dat ocol locului de câteva ori, el se declară satisfăcut şi ne-am întors la terenul de aterizare.

Coborând din nou, sub un soare strălucitor, am luat măsuri de protecţie a ultimului skimmer şi am debarcat, traversând apoi o zonă în care porţiunile de nisip alternau, în proporţii egale, cu pavajul stricat. Alături de mine, din grup mai făceau parte doi însoţitori temporari pentru nevoile excursiei, Myshtigo, Dos Santos şi Peruca Roşie, Ellen, Hasan. Ellen se hotărâse în ultimul moment să-şi însoţească bărbatul în călătorie. Câmpuri de trestie de zahăr, zveltă şi strălucitoare se înălţau pe ambele laturi ale drumului. După un timp, le lăsasem în urmă şi treceam acum pe lângă clădirile joase de la periferia oraşului. Ici şi colo, câte un palmier făcea putină umbră. Doi copii cu ochi

mari, căprui, se uitau după noi. Supravegheau o vacă slăbănoagă, cu şase picioare, care învârtea o uriaşă roată *sakieh*, ale cărei cupe scoteau apă din fântână. Era cam acelaşi mod străvechi de folosire a vacilor pentru acţionarea roţilor *sakieh*, cu deosebirea că vaca de acum lăsa mai multe urme de copite.

Supraveghetorul meu de zonă, Rameses Smith, ne întâmpină la han. Avea o statură impozantă, iar faţa sa aurie era străbătută de o reţea fină de riduri. Tristeţea tipică din ochii lui era repede alungată de un chicotit permanent.

Stăteam cu toţii în salonul mare al hanului şi beam bere, în timp ce-l aşteptam pe George. El urma să fie înlocuit de paznicii locali pe care-i trimisesem.

— Lucrările se desfăşoară normal, îmi spuse Rameses.

— Bine, am răspuns, încântat într-un fel că nu m-a întrebat nimeni despre ce fel de „lucrări" era vorba. Doream să le fac o surpriză.

— Cum se simte soţia şi ce mai fac copiii?

— Sunt bine cu toţii, ne asigură el.

— Şi cel mic?

— A scăpat cu bine, fără nici o problemă, zise el mândru. Mi-am trimis nevasta să nască în Corsica. Uite fotografia băiatului.

M-am prefăcut că o studiez cu atenţie şi-am exprimat obişnuitele laude pe care le aşteaptă un părinte.

— Apropo de fotografie, am zis eu în continuare, mai ai nevoie şi de alte materiale pentru filmare?

— Nu, avem tot ce ne trebuie. Acţiunea se desfăşoară aşa cum a fost prevăzut. Când doriţi să vizionaţi lucrarea?

— Imediat după ce vom mânca.

— Sunteţi musulman? ne întrerupse Myshtigo.

— Aparţin de religia coptă, răspunse Rameses fără să zâmbească.

— O, serios? Asta era o erezie monofizită, nu?

— Noi nu ne considerăm eretici, spuse Rameses.

Stăteam şi mă întrebam dacă noi, grecii, am procedat bine atunci când am răspândit logica într-o lume nefericită,

în timp ce Myshtigo se lansase într-o prezentare amuzantă (pentru el) a ereziilor creştine.

Într-un acces de ciudă că trebuie să îndeplinesc funcţia de ghid, le-am notat pe toate în Jurnalul Excursiei. Ulterior, Lorel avea să-mi spună că este un document remarcabil şi bine redactat. Ceea ce nu face decât să arate în ce dispoziţie proastă trebuie să mă fi aflat în acele momente. Am notat până şi amănuntul despre canonizarea accidentală a lui Buddha ca Sf. Josaphat, în secolul al XVI-lea. În cele din urmă, în timp ce Myshtigo stătea acolo şi-şi bătea joc de noi, am ajuns la concluzia că ar trebui fie să-l pocnesc, fie să-l fac să schimbe subiectul. Nefiind eu însumi creştin, această „comedie a erorilor” teologică, expusă de el, nu m-a atins la plexul religios. M-a deranjat însă că un membru al unei alte rase s-a ostenit atâta ca să facă cercetări din care să rezulte că suntem o adunătură de idioţi.

Reconsiderând acum lucrurile, îmi dau seama că am greşit. Succesul benzii video pe care-o făceam atunci („lucrările” la care se referise Rameses) confirmă o ipoteză mai recentă de-a mea în legătură cu veganii: ei erau aşa de plictisiţi de ei înşişi, iar noi prezentam atâta noutate, încât au preluat asupra lor veşnicele noastre probleme populare, pe cele clasice, ca şi pe cele curente. S-au angajat în ample speculaţii în legătură cu cine a scris în realitate piesele lui Shakespeare, dacă Napoleon a murit sau nu cu adevărat pe insula Sf. Elena, cine au fost primii europeni care au pus piciorul în America de Nord, dacă în cărţile lui Charles Fort se arată că Pământul ar fi fost vizitat de o rasă inteligentă necunoscută lor, şi aşa mai departe. Casta înaltă din societatea vegană devorează de asemenea şi dezbaterile noastre teologice medievale. Amuzant…

— În legătură cu cartea dumneavoastră, Srin Shtigo…, l-am întrerupt eu.

La auzul formulei onorifice, se opri din vorbit.

— Da? răspunse el.

— Impresia mea, am zis, este că pentru moment nu doriţi s-o discutaţi mai pe larg. Eu respect, desigur, acest

simţământ, însă asta mă pune într-o postură oarecum neplăcută în calitate de organizator al acestei excursii. (Amândoi ştiam că ar fi trebuit să-l întreb în particular, mai ales după răspunsul pe care i-l dăduse lui Phil la recepţie, însă mă simţeam cârcotaş şi doream s-o ştie. Pe de altă parte, doream să abat discuţia pe un alt făgaş). Sunt curios, i-am spus eu deci, dacă această carte va fi în primul rând o relatare despre locurile pe care le vizităm, sau dacă aţi dori ajutor spre a vă îndrepta atenţia asupra unor condiţii locale speciale, de orice fel – să zicem, chestiuni politice sau culturale curente.

— Mă interesează în primul rând să scriu un jurnal descriptiv al călătoriei, spuse el, însă ţi-aş fi recunoscător dacă pe parcurs mi-ai putea oferi şi comentariile dumitale. Am considerat că această sarcină îţi aparţine oricum. Fapt este că eu am doar o idee generală despre tradiţiile şi problemele curente ale Pământului şi că acestea nu mă preocupă prea mult.

Dos Santos, care în timp ce ni se pregătea masa se plimba de colo-colo şi fuma, se opri brusc şi zise:

— Srin Shtigo, ce părere aveţi despre mişcarea returnistă? Priviţi cu simpatie scopurile noastre? Sau consideraţi totul drept un lucru mort?

— La ultima problemă, răspunsul este *da,* zise el. Cred că atunci când cineva este mort, singura obligaţie este de-a i se face funeraliile. Vă respect ţelurile, dar nu văd cum puteţi spera în realizarea lor. De ce oare oamenii voştri ar trebui să renunţe la securitatea de care se bucură acum, pentru a reveni în acest loc? Majoritatea celor din generaţia actuală nu au văzut niciodată Pământul decât pe video şi trebuie să recunoaşteţi că benzile respective nu sunt documente prea încurajatoare.

— Eu nu sunt de acord cu dumneavoastră şi consider că atitudinea de care daţi dovadă este profund aristocratică.

— Aşa şi trebuie să fie, replică Myshtigo.

George sosi cam în acelaşi moment în care începură să fie aduse tăvile cu mâncare. Chelnerii se apucară să-i servească pe oaspeţi.

— Eu prefer să mănânc singur la o masă, zise Dos Santos unui chelner.

— Te afli aici la cererea ta, l-am atenţionat eu.

Se opri la jumătatea drumului şi aruncă o privire scurtă către Perucă Roşie, care întâmplător stătea la dreapta mea. Mi s-a părut că observ o mişcare abia perceptibilă a capului femeii, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Faţa lui Dos Santos se împodobi cu un zâmbet abia schiţat, în timp ce se înclina uşor.

— Iertaţi-mi temperamentul latin, se scuză el. N-ar trebui să mă aştept să convertesc pe cineva la returnism în numai cinci minute; pe de altă parte, mi-a fost întotdeauna greu să-mi ascund simţămintele.

— Asta cam aşa e, remarcă cineva.

— Mi-e foame, am schimbat eu vorba.

Dos Santos se aşeză în faţa noastră, lângă George.

— Ia uitaţi-vă la Sfinx, zise Perucă Roşie arătând spre o gravură agăţată pe peretele din faţă; vorba lui intervine după lungi perioade de tăcere, presărată fiind cu câte-o ghicitoare. Vechi de când lumea. Şi foarte respectat. Senil, fără îndoială. Tace şi aşteaptă. Ce-o fi aşteptând? Cine ştie? … Spuneţi-mi, Srin Shtigo, gusturile dumneavoastră artistice includ şi piesele monolitice?

— Câteodată, remarcă el din stânga mea.

Dos Santos privi repede peste umăr, apoi se uită din nou la Diane. Nu spuse nimic.

Am rugat-o pe Perucă Roşie să-mi dea sarea, ceea ce a şi făcut. Tare-aş mai fi vrut să i-o răstorn în creştet şi s-o fac să stea în aşa fel încât s-o pot studia în tihnă, dar m-am abţinut; am folosit sarea pentru cartofi.

***

Mai bine să ne uităm la Sfinx!

Soare la zenit, umbre scurte, arşiţă – aceasta era atmosfera. N-am vrut să stric peisajul cu automobile de deşert sau cu *skimmere*, aşa că am hotărât să mergem pe jos. Fiindcă nu trebuia să ne deplasăm prea departe, am făcut un mic ocol, vrând să obţin efectul scontat.

Am parcurs cam o milă, când urcând, când coborând. Ca

să evit pauzele plictisitoare, i-am confiscat lui George plasa de prins fluturi, ori de câte ori treceam pe lângă pâlcurile de trifoi de pe marginea drumului.

Era ca şi cum ne-am fi întors înapoi în timp – cu păsări strălucitoare trecând în zbor pe lângă noi („craa!”, „craa!”) şi două-trei cămile profilate pe orizont ori de câte ori urcam pe vreun dâmb. (Profilurile cămilelor apăreau ca trasate cu cărbunele, dar cui îi păsa de asta? Nici măcar altor cămile, oricum, nu prea mult. Dezgustătoare animale…). O femeie tuciurie, mică de statură, trecu pe lângă noi purtând pe cap un ulcior ţuguiat. Myshtigo o remarcă şi el, înregistrând faptul pe „secretarul de buzunar”. I-am adresat femeii câteva cuvinte de salut, însoţindu-le cu o înclinare a capului. Femeia răspunse la salut, dar, desigur, nu clătină din cap. Ellen, deja udă de transpiraţie, îşi făcea vânt cu un triunghi mare din pene verzi; Perucă Roşie mergea dreaptă, cu broboane de transpiraţie pe buza de sus şi ochii ascunşi în spatele unor ochelari fumurii, care-şi închiseseră culoarea la maximum. În cele din urmă am ajuns la destinaţie. Urcarăm pe ultimul dâmb.

— Priviţi, spuse Rameses.

— *Madre de Dios!*, exclamă Dos Santos.

Hasan se mulţumi doar să mormăie. Perucă Roşie se îndreptă repede spre mine, apoi se întoarse. Nu-i puteam citi nimic pe chip din cauza ochelarilor fumurii. Ellen continua să-şi facă vânt cu evantaiul.

— Ce fac ăia acolo? întrebă Myshtigo. Era pentru prima dată când îl vedeam surprins de-adevăratelea.

— Ce să facă? Demolează marea piramidă a lui Cheops, am spus eu.

— De ce? se interesă Perucă Roşie, după un timp.

— Păi, am zis, aici e lipsă de materiale de construcţie, dat fiind că vechiul Cairo a devenit radioactiv; drept urmare, oamenii îşi procură cele necesare sfărâmând în bucăţi acel vechi corp geometric pe care-l vedeţi.

— Dar profanează un mormânt închinat gloriei trecute a rasei umane! exclamă Perucă Roşie.

— Nimic nu-i mai ieftin decât gloria trecută, am remarcat

eu. Ceea ce ne preocupă acum e prezentul, şi în momentul de faţă ei au nevoie de materiale de construcţii.

— De când se întâmplă treaba asta? întrebă Myshtigo dintr-o suflare.

— Am început demolarea acum trei zile, zise Rameses.

— Ce vă îndreptăţeşte să faceţi o asemenea faptă?

— Vă asigur, Srin, că acest lucru a fost aprobat de către Departamentul pentru Arte, Monumente şi Arhive din cadrul Oficiului de Administrare a Pământului.

Myshtigo se întoarse spre mine, cu ochii săi ca de chihlimbar cuprinşi de o strălucire ciudată.

— Dumneata! exclamă el.

— Da, eu! am confirmat. Eu sunt comisarul acestui departament – e foarte corect.

— Şi cum se face că despre această acţiune n-a mai auzit nimeni?

— Pentru că acum foarte puţină lume mai vine pe-aici, i-am explicat, ceea ce este un alt motiv serios de demolare a acestei construcţii. În zilele noastre, puţini se mai uită la ea. Am competenţa necesară ca să aprob o asemenea acţiune.

— Dar eu am venit dintr-o altă lume ca să văd piramida!

— Atunci uită-te repede, pentru că în scurt timp n-ai s-o mai vezi, i-am replicat.

Se întoarse şi-o privi.

— E clar că habar n-ai ce valoare are. Sau dacă…

— Dimpotrivă, ştiu exact câte parale face.

— Şi aceste creaturi nenorocite care robotesc la ea – zise Myshtigo, ridicând tot mai mult glasul, pe măsură ce studia priveliştea – sub razele fierbinţi ale soarelui vostru hidos, au parte de cele mai proaste condiţii de muncă! N-aţi auzit niciodată de maşini de ridicat şi transportat?

— Ba am auzit, dar sunt scumpe.

— Iar şefii de echipe folosesc bice! Cum poţi să-ţi tratezi oamenii în halul ăsta? E revoltător!

— Toţi aceşti oameni lucrează voluntar şi primesc un salariu simbolic. *Echitatea actorilor* nu ne lasă să folosim bicele, deşi oamenii au cerut insistent acest lucru. Tot ceea ce ni s-a permis a fost doar să pocnim din ele în aer, în

apropierea lor.

— *Echitatea Actorilor?*

— Aşa se cheamă sindicatul lor. Şi dacă vrei să vezi maşini, uită-te pe colina aceea, i-am indicat eu cu mâna, iar el se uită.

— Ce se întâmplă acolo?

— Înregistrăm pe bandă video mersul lucrărilor.

— Pentru ce?

— La terminare, vom rula banda în sens invers şi vom avea un film pe care-l vom intitula „Construcţia Marii Piramide”. Ar trebui să producă ceva râsete şi bani. Din ziua în care au auzit despre piramide, istoricii voştri s-au lansat în tot felul de supoziţii în legătură cu modul cum au fost construite. Filmul nostru ar putea să-i facă întrucâtva mai fericiţi. Am hotărât deci că o acţiune de tip F.B.I.M. ar fi mai mult decât nimerită.

— F.B.I.M.?

— Forţă Brută şi Ignoranţă Masivă. Uită-te la ei cu câtă ardoare strică totul, vezi? Stau întinşi pe jos, cu ochii la camera de luat vederi şi când o văd că se îndreaptă în direcţia lor sar repede în sus. Produsul final va consta în dărâmarea completă a tot ceea ce se află pe locul respectiv. Şi astfel se va realiza primul film produs pe Pământ, după o lungă perioadă de timp. Sunt foarte entuziasmaţi cu toţii.

Dos Santos se uită la Perucă Roşie, care rămăsese holbându-se, cu gura căscată. Privi apoi spre piramidă.

— Eşti nebun, spuse el.

— Ba nu, am replicat. Absenţa unui monument poate fi considerată, în felul său, ca fiind ea însăşi un fel de monument.

— Un monument închinat lui Conrad Nomikos, preciză Dos Santos.

— Nu, zise Perucă Roşie, după un timp. Există cu siguranţă o artă distructivă, aşa cum există şi o artă creatoare. Eu cred că el aşa ceva urmăreşte. Joacă rolul lui Caligula. Şi poate că înţeleg şi de ce.

— Mulţumesc.

— Nu e cazul. Eu am spus „poate”. Artistul lucrează cu dragoste.

— Dragostea este o formă negativă de ură.

— Egiptule, simt că mor, declamă Ellen.

Myshtigo râse.

— Nomikos, eşti mai tare decât mi-am închipuit, remarcă el. Dar să ştii că nu eşti de neînlocuit.

— Încearcă să concediezi un funcţionar superior… mai ales pe mine!

— S-ar putea să fie mai uşor decât îţi închipui.

— Vom vedea.

— S-ar putea.

Ne-am întors din nou cu faţa la cele 90 de procente care mai rămăseseră din marea piramidă a lui Cheops, zis şi Khufu. Myshtigo începu să-şi noteze iarăşi impresiile.

— Pentru moment prefer să privim de aici, de unde ne aflăm, am spus eu. Prezenţa noastră pe şantier ne face să irosim o cantitate preţioasă de film. Noi suntem nişte anacronisme. Putem coborî pe timpul pauzei de cafea.

— De acord, zise Myshtigo, şi sunt sigur că ştiu să recunosc un anacronism atunci când îl întâlnesc. Însă am văzut aici tot ceea ce doream. Să ne întoarcem la han. Vreau să vorbesc cu oamenii de prin partea locului. Şi, după un moment, adăugă gânditor: O să văd Sakkara mai repede decât era prevăzut în program. Încă nu te-ai apucat să distrugi toate monumentele de la Luxor, Karnak şi Valea Regilor, nu-i aşa?

— Nu, încă nu.

— Bine. Atunci le vom vedea pe toate mai curând.

— În cazul ăsta, să nu mai stăm aici, spuse Ellen. Căldura a devenit îngrozitoare.

Aşa că ne-am întors.

— Chiar ai vorbit serios adineauri? mă întrebă Diane pe când porneam înapoi.

— În felul meu, da.

— Cum gândeşti tu despre asemenea lucruri?

— În greceşte, desigur! Şi pe urmă îmi traduc gândurile în englezeşte. Mă pricep la aşa ceva.

— Cine eşti, de fapt?

— Ozymandias. Priviţi la lucrările mele, voi, cei puternici, şi lăsaţi orice speranţă.

— Eu nu sunt puternică.

— M-aş mira… i-am spus. Şi-n timp ce ne continuam deplasarea pe jos, pe obrazul ei dinspre mine se întipărise o expresie destul de ciudată.

***

— Să-ţi vorbesc acuma despre *boadil*[22], am zis.

Feluca[23] noastră aluneca uşor pe luciul orbitor al apei de la poalele marilor coloane cenuşii ale Luxorului. Myshtigo stătea cu spatele la mine. Privea cu atenţie stâlpii şi-şi înregistra impresiile pe „secretarul de buzunar”.

— Unde vom debarca? mă întrebă el.

— Cam la vreo milă mai în amonte. Poate c-ar fi mai bine să-ţi vorbesc despre boadil.

— Ştiu ce este boadilul. Ţi-am spus doar că am studiat lumea voastră.

— Ei, da! Una-i să citeşti despre ei…

— Am şi *văzut* boadili. În Grădina Pământeană de pe Taler există patru exemplare.

— … şi alta-i să-i vezi în bazin.

— Dumneata şi cu Hasan constituiţi un adevărat arsenal plutitor. Văd că ai la brâu trei grenade, iar el patru.

— Nu poţi folosi grenada dacă te-nhaţă, pentru că în acest caz ţi-ai face singur rău. Şi nici dacă e mai departe nu-l poţi lovi cu grenada. Se mişcă prea repede.

El se întoarse către mine.

— Dumneata ce *armă* foloseşti?

Am băgat mâna sub *gealabia*[24] (mă îmbrăcasem şi eu ca localnicii) şi am scos arma pe care caut întotdeauna s-o am la mine, când pornesc la drum.

Myshtigo examină atent obiectul.

— Cum se numeşte?

---

[22] Autorul foloseşte cuvântul *boadil,* format din *boa* şi (croco)-*dil,* adică o combinaţie de şarpe boa şi crocodil. (n. tr)

[23] *Felucă* – barcă tradiţională cu pânze, folosită pe Nil. (n. tr.)

[24] gealabia – un fel de anteriu. (n. tr.)

— Pistol automat. Trage gloanţe cu metacianură. Un singur glonţ face cât o lovitură în greutate de o tonă. Nu are o precizie prea mare, dar nici nu-i nevoie. Este realizat după un pistol de tip „Schmeisser” din secolul XX.

— Cam greoi. Barem poate să oprească un boadil?

— Dacă ai noroc. Mai am în geamantan câteva asemenea pistoale. Vrei şi dumneata unul?

— Nu, mulţumesc. Însă poţi să-mi mai dai nişte date despre boadil, spuse, după o pauză. Atunci când i-am văzut eu, boadilii se aflau mai mult în apă şi abia am apucat să arunc o privire asupra lor.

— Cum să-ţi spun… Capul seamănă cu al unui crocodil, numai că-i mai mare. Lung cam de vreo 12 metri. Se poate încolăci aidoma unei mingi mare de plajă, cu dinţi. Se mişcă repede şi pe uscat, şi în apă – şi are o grămadă de picioruşe de fiecare parte a trupului.

— Câte picioare? mă întrerupse el.

— Păi… Am făcut o pauză. Să-ţi spun drept, nu le-am numărat. Dar stai o secundă! Hei, George! am strigat apoi, înspre locul în care eminentul biolog-şef al Pământului moţăia la umbra velei. Câte picioare are boadilul?

— Hă? articulă el, întorcând capul.

— Am întrebat: câte picioare are un boadil?

Se ridică în picioare, se întinse un pic şi veni lângă noi.

— Boadilii, începu George încercând să-şi amintească în timp ce se scărpina în ureche, sunt categoric din clasa reptilelor, asta-i clar. Dar dacă sunt din ordinul crocodililor, subordinul *crocodilia* sau dacă sunt din ordinul *squamata* (cu solzi), subordinul *lacertilia*, familia *neopoda* – cum susţine mai în glumă, mai în serios, un coleg de-al meu de pe Taler – nu ştiu cu certitudine. Pentru mine, ei seamănă într-un fel cu fotoreproducerile artistice, anterioare Celor Trei Zile, ale imaginii unui phytosaurus mezozoic, înzestrat – desigur – cu un număr excesiv de picioare, precum şi cu capacitatea de contracţie. Aşa că, în ce mă priveşte, înclin către ordinul crocodililor.

Se sprijini de bastingaj şi privi la luciul apei.

Văzând că n-are de gând să mai spună şi altceva, am

insistat.

— Şi totuşi, câte picioare are?

— Ăăă? Picioarele? Nu le-am numărat niciodată. Dar, dac-avem noroc, poate ni se oferă ocazia. Sunt mulţi boadili pe-aici. Eu am avut unul mic, dar n-a rezistat prea mult.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Myshtigo.

— Mi l-a mâncat *megadonaplatiul*.

— Megadonaplatiul?!

— Un fel de ornitorinc cu cioc de raţă şi cu dinţi, înalt de vreo trei metri, am explicat eu. Încercaţi să vi-l imaginaţi. Din câte ştim, au fost văzuţi doar de trei sau patru ori. Sunt de origine australiană. Pe-al nostru l-am obţinut printr-o întâmplare fericită. Probabil că această specie nu va dăinui, cel puţin nu atât cât boadilii. Sunt mamifere ovipare, dar ouăle lor au dimensiuni prea mari pentru ca o lume flămândă să le permită perpetuarea speciei – dacă megadonaplatiul este, *cu adevărat,* o specie. S-ar putea să fie doar un produs izolat.

— Poate da, poate nu..., zise George, însoţindu-şi remarca de o mişcare a capului.

Myshtigo se întoarse, dând şi el din cap.

Hasan îşi despachetase parţial uriaşul său *robot golem,* numit Rolem şi se încurcase în comenzi. Ellen renunţase în cele din urmă la *simicoloring*[25] şi stătea întinsă la soare, prăjindu-se pe tot corpul. Perucă Roşie şi cu Dos Santos puneau ceva la cale, în celălalt capăt al navei. Ăştia doi nu se întâlnesc niciodată *pur şi simplu*; mereu au câte ceva de făcut împreună. Feluca noastră îşi vedea de drum încetişor, pe apa strălucitoare din faţa marilor colonade cenuşii de la Luxor, iar eu am hotărât că a sosit timpul să tragem la mal şi să vedem ce mai e nou printre mormintele şi templele ruinate.

***

Următoarele şase zile au fost lipsite de evenimente deosebite rămânând totuşi de neuitat, căci activitatea s-a desfăşurat extrem de intens, lucrurile frumoase coexistând

---

[25] Autorul foloseşte acest cuvânt cu sensul de îmbrăcăminte sau accesorii vestimentare. (n. tr)

cu cele urâte – aşa cum o floare cu toate petalele la locul lor poate avea chiar în mijloc o pată în descompunere, acoperită de mucegai. Asta a fost…

Myshtigo trebuie să fi „intervievat” fiecare dintre berbecii de piatră ce străjuiesc lunga alee de patru mile, dintre Luxor şi Karnak. Sub strălucirea soarelui, apoi la lumina torţelor, am trecut printre ruine, tulburând liniştea liliecilor, a şobolanilor, şerpilor şi insectelor, ascultând limbajul monoton al veganului care-şi înregistra impresiile pe dictafon. Noaptea ne-am aşezat tabăra pe nisip, având însă grijă s-o împrejmuim cu vreo două sute de metri de cablu electric de avertizare şi să punem doi oameni de veghe. Boadilul este un animal cu sânge rece, iar nopţile erau răcoroase. Aşa că practic ne puteam aştepta la puţine pericole venite din afară.

Nopţile erau luminate de mari focuri de tabără, aprinse în jurul zonei alese – aceasta pentru că veganul dorea ca lucrurile să arate într-un mod cât mai primitiv, pentru a crea o anumită atmosferă, bănuiam eu. Skimmerele se aflau undeva mai la sud, într-un loc pe care-l ştiam, fiind păzite de către o gardă a Oficiului. Pentru călătoria noastră pe vechiul drum al Zeului-Soare de la Karnak la Luxor, închiriasem feluca. Aşa dorise Myshtigo. Când şi când, noaptea, Hasan se antrena în aruncarea suliţei *assagai,* pe care o obţinuse târguindu-se cu un nubian cu statură atletică, sau se lupta ore întregi, dezbrăcat până la brâu, cu neobositul său golem.

Golemul era un adversar redutabil. Hasan îl programase la o putere care depăşea de două ori forţa medie a unui om, rezultată din statistici, şi-i îmbunătăţise timpul de reacţie cu 50 la sută. Memoria robotului conţinea sute de figuri de luptă corp la corp, iar unitatea lui de comandă elimina, teoretic, posibilitatea uciderii sau schilodirii adversarului. Toate acestea se realizau printr-o serie de elemente aferente, chimice şi electrice, de genul nervilor, care permiteau dozarea până la o precizie de douăzeci-treizeci de grame a efortului necesar pentru apucarea unui os sau ruperea unui tendon. Golemul era înalt de aproape

1,70 metri şi cântărea cam 125 de kg. Construit pe astrul Bakab, costa foarte mult, avea o culoare spălăcită şi trăsături caricaturale, iar „creierul” său era dispus ceva mai jos de locul unde s-ar fi aflat buricul (dacă golemul ar avea buric), pentru a-i proteja materia gânditoare de şocurile produse la luptele greco-romane. Accidentele erau totuşi posibile. S-a întâmplat să fie omorâţi oameni de către astfel de roboţi cărora li se dereglaseră anumite circuite neuronale sau pe care oamenii înşişi, manevrându-i greşit, îi înzestraseră cu o forţă excesivă. Avusesem şi eu unul cândva, vreme de aproape un an, pe care-l programasem pentru box. Îmi petreceam cu el cam 15 minute, în fiecare după-amiază. Ajunsesem să mă gândesc la el aproape ca la un om. Într-o zi însă m-a înşelat şi m-am zbătut mai mult de o oră până ce-am reuşit să-i rup capul. L-am mai păstrat doar pentru box şi am încetat să mă mai gândesc la el ca la un partener loial. Vă daţi seama ce simţământ ciudat aveam când boxam cu un golem fără cap? Ca şi cum te-ai trezi dintr-un vis plăcut şi ai da peste un coşmar ghemuit la picioarele patului. Practic, robotul nu-şi vede adversarul cu piesele care-i ţin loc de ochi; el este împânzit cu membrane „radar” piezoelectrice, cu ajutorul cărora poate să „vadă” prin toată suprafaţa trupului. Totuşi, moartea unei iluzii tinde să descumpănească. Aşa că mi-am decuplat robotul şi nu l-am mai pus niciodată în funcţiune. L-am vândut unui negustor de cămile pe un preţ destul de bun. Nu ştiu dacă i-a mai fixat vreodată la loc capul. Însă negustorul era turc, deci cui îi mai pasă?

Oricum, Hasan se încăiera cu Rolem, amândoi strălucind în luna focului, iar noi stăteam pe pături şi priveam. Din când în când, lilieci se abăteau pe deasupra noastră, în zbor razant, ca nişte bucăţi mari de cenuşă ce dispăreau într-o clipă. Nori subţiri acopereau luna ca un văl, apoi se mişcau din loc, lunecând mai departe. Cam aşa era atmosfera în cea de-a treia noapte, când mi-am ieşit din minţi.

Îmi amintesc totul aşa cum îţi aduci aminte de un peisaj de ţară, văzut printr-o furtună nocturnă, la sfârşitul verii: frânturi de imagini pe care le vezi din când în când, la

lumina unui fulger...

După ce vorbisem cu Cassandra aproape o oră, încheiasem transmisia cu promisiunea de a lua un skimmer în după-amiaza următoare şi de a-mi petrece apoi noaptea pe insula Kos. Îmi amintesc ultimele noastre cuvinte.

— Ai grijă, Konstantin. Am avut un vis urât.

— Astea-s fleacuri, Cassandra. Noapte bună!

Şi cine ştie dacă nu cumva visul ei a însemnat o devansare în timp a undei de şoc, provocate de un cutremur de 9,6 grade pe scara Richter?

Cu o licărire crudă în ochi, Dos Santos aplaudă când Hasan îl azvârli pe Rolem la pământ, unde namila căzu de se zgâlţâi locul. Dar această zgâlţâială continuă încă mult timp după ce golemul se ridicase din nou în picioare şi începuse un nou asalt, cu braţele şerpuind în direcţia arabului. Pământul se zguduia şi se zguduia.

— Câtă forţă! Înc-o mai simt! strigă Dos Santos. Olé!

— Este o anomalie seismică, spuse George. Chiar dacă nu sunt geolog...

— Cutremur! ţipă soţia lui, scăpând din mână curmala pe care tocmai i-o dădea lui Myshtigo.

Nu era nici un motiv să fugim şi nici nu aveam unde.

Oricum, în jur nu se afla nimic ce-ar fi putut să cadă peste noi. Terenul era plat şi gol. Aşa că am rămas locului, fiind aruncaţi încoace şi-ncolo, ba chiar trântiţi la pământ de câteva ori. Focurile luau forme uimitoare.

Rolem îşi terminase perioada de funcţionare, iar acum zăcea inert. Hasan veni şi se aşeză pe jos, alături de George şi de mine. Cutremurul a durat aproape o oră, după care s-a repetat, tot mai slab, de mai multe ori în cursul acelei nopţi. După încheierea primului şi celui mai grav şoc, am intrat în legătură cu Port-au-Prince. Instrumentele de acolo arătau că epicentrul se situa la mare distanţă şi spre nord faţă de locul unde ne aflam noi.

La o distanţă rea pentru mine....

În Marea Mediterană.

Mai precis, în Marea Egee.

Am simţit că mi se face rău şi dintr-o dată aşa a şi fost.

Am încercat să iau legătura cu insula Kos.

Nimic.

Cassandra mea, scumpa mea doamnă, prinţesa mea… Unde era oare? Am tot încercat să aflu, vreme de două ore. Pe urmă am fost chemat de către Port. Era chiar vocea lui Lorel, nu a unui operator aflat întâmplător de serviciu.

— Of, Conrad, nu ştiu cum să-ţi spun exact ce s-a întâmplat…

— Vorbeşte, i-am spus eu, şi opreşte-te când termini.

— Un satelit de observare a trecut pe deasupra voastră acum vreo douăsprezece minute, se auzi vocea lui, printre hârâituri şi pocnituri. Câteva insule din Marea Egee nu mai apar pe imaginile transmise…

— Nu, am spus eu.

— Şi mi-e teamă că una dintre ele este insula Kos.

— Nu, am repetat.

— Îmi pare rău, zise el, dar aşa arată satelitul. Nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi spun.

— E suficient, am spus eu. Asta-i situaţia. La revedere. Vorbim mai târziu. Ba, nu. Nu!

— Aşteaptă! Conrad!

Îmi ieşisem din minţi.

Liliecii, stârniţi de la locurile lor în puterea nopţii, fâlfâiau în jurul meu. Am lovit cu mâna dreaptă şi am omorât unul care tăbărî pe mine. Am aşteptat câteva secunde şi am mai omorât unul. Pe urmă, am luat cu amândouă mâinile o piatră mare şi eram gata să sparg radioul, când George puse o mână pe umărul meu. Am dat drumul pietrei, i-am împins mâna şi l-am lovit cu dosul palmei peste gură. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat apoi cu el, dar când m-am aplecat să iau iarăşi piatra, am auzit zgomot de paşi în spatele meu. M-am sprijinit într-un genunchi şi m-am răsucit, luând o mână de nisip pe care să-l arunc în ochii cuiva. Erau toţi acolo*:* Myshtigo, Perucă Roşie şi Dos Santos, Rameses, Ellen, trei funcţionari locali şi Hasan, care se apropiau de mine în grup. Când mi-au văzut faţa, cineva a strigat „Păzea!” şi-au dispărut.

Pe urmă se făcea că îi am în faţa ochilor pe toţi cei pe

care i-am urât cândva. Puteam s-o simt. Vedeam alte feţe, auzeam alte voci. Toţi cei pe care îi cunoscusem, îi urâsem, dorisem să-i distrug sau îi distrusesem, stăteau acolo, în faţa focului, readuşi la viaţă. Doar albul dinţilor li se zărea prin umbrele ce le treceau peste faţă şi în timp ce veneau spre mine zâmbeau. Fiecare avea câte o sentinţă în mână, iar de pe buze le ieşeau cuvinte convingătoare, abia rostite. Am aruncat nisipul în ochii celui mai apropiat şi l-am îmbrâncit. Upercutul meu l-a răsturnat pe spate, după care doi egipteni au sărit mine, dintr-o parte şi din cealaltă. M-am descotorosit de ei, dar cu coada ochiului meu mai rece am văzut un arab uriaş ce ţinea în mână ceva ca un fruct *avocado,* de culoare neagră. Îl învârtea ţintindu-mi capul, aşa că m-am lăsat în jos. Cum venea spre mine, am reuşit să-i dau o lovitură puternică în stomac, trântindu-l brusc la pământ. Pe urmă, cei doi egipteni săriră din nou asupra mea. Undeva, departe, ţipa o femeie, dar eu n-o puteam vedea.

Mi-am eliberat mâna dreaptă şi am pocnit cu ea pe cineva; omul căzu, însă un altul îi luă locul. Din faţă, un ins cu pielea albastră aruncă în mine cu o piatră care mă izbi în umăr şi mă înfurie şi mai tare. Am pus mâna pe un obiect, l-am ridicat în aer şi am lovit pe cineva, după care am dat cu pumnul în altcineva. M-am scuturat. *Gealabia* mea era ruptă şi murdară, aşa că am sfâşiat-o de tot şi am aruncat-o.

M-am uitat în jur. Se opriseră. Nu mai veneau spre mine, ceea ce nu era frumos. Nu era frumos să se oprească tocmai când doream aşa de mult să distrug ceva. Aşa că l-am ridicat în sus pe omul ce zăcea la picioarele mele şi am dat cu el de pământ. Pe urmă, l-am ridicat iar şi cineva ţipă: „Ei! Karaghiosis!”, după care începu să-mi spună şi nişte nume într-o grecească stâlcită. L-am lăsat pe nesuferit să cadă şi m-am întors.

Acolo, în faţa focului, se aflau două personaje: unul înalt şi cu barbă, celălalt scund şi greoi, chel, făcut parcă dintr-un amestec de chit şi pământ.

— Prietenul meu zice c-o să te zdrobească, grecule!

strigă insul cel înalt, în timp ce moşmondea ceva la spatele celuilalt.

M-am năpustit spre ei, iar omul din chit şi lut sări la mine. Mi-a pus piedică, dar m-am revenit repede; l-am prins de subsuori şi l-am aruncat la o parte. Dar el îşi regăsi echilibrul tot aşa de repede ca şi mine, se întoarse şi mă apucă de ceafă cu o mână. Am făcut şi eu acelaşi lucru, apucându-i, în plus, cotul; ne strângeam unul pe altul şi era, într-adevăr, puternic. Pentru că era puternic, îl tot apucam din altă parte, ca să văd cât e de tare. Dar el se mişca repede, contracarând fiecare gest de-al meu aproape tot atât de repede pe cât ne gândeam. Mi-am aruncat cu putere braţele în sus, între ale lui şi am păşit înapoi pe piciorul meu cel întărit. Eliberaţi pentru un moment, ne-am învârtit unul în jurul celuilalt, căutând o altă deschidere.

Îmi ţineam braţele în jos şi mă aplecam mult în faţă pentru că el era mic de statură. La un moment dat, m-a prins stând cu braţele prea apropiate de trup şi, mişcându-se cu o iuţeala cum nu mai văzusem până atunci, m-a apucat aşa de strâns că mi-a ieşit transpiraţia prin pori şi m-a luat o durere de şale cumplită. Mă ţinea ca într-un cleşte şi-mi dădeam seama că dacă nu voi reuşi să mă desprind, nu va mai dura mult şi mă va frânge. Mi-am încordat pumnii, l-am izbit în burtă şi l-am împins. Degeaba! Strânsoarea spori şi mai mult. Capul îmi vâjâia pe măsură ce ridicam mâinile, iar rinichii parcă îmi erau pe jăratic. Mi-am încordat apoi muşchii spatelui şi umerii, simţind cum îmi creşte puterea în mâini, pe care le-am repezit în sus, fără să poată fi oprite de bărbia lui, aflată în cale. Căzu pe spate. Lovitura a fost atât de puternică, încât ajunse să-şi vadă călcâiele uitându-se din spate, ceea ce pentru un altul ar fi însemnat ruperea gâtului. Dar el ţâşni imediat în sus şi atunci mi-am dat seama că nu este un luptător obişnuit, un muritor născut din femeie, ci una dintre acele fiinţe apărute ca Anteu din pântecul Pământului însuşi.

L-am apăsat puternic cu mâinile pe umeri, făcându-l să cadă în genunchi. L-am apucat apoi de gât, am trecut în dreapta lui şi i-am înfipt genunchiul stâng în partea de jos a

spatelui. M-am aplecat înainte şi, apăsându-i coapsele şi umerii, am încercat să-l frâng. Dar n-am putut. El s-a tot încovoiat până ce capul i-a atins pământul, însă n-am putut să apăs mai tare. Nimeni n-are un spate care să se îndoaie în felul acesta fără să se rupă, însă al lui nu s-a rupt. Am împins apoi, cu genunchiul în sus şi m-am eliberat, dar aproape în acelaşi moment el sărise din nou asupra mea. Am încercat atunci să-l sugrum. Aveam braţele mult mai lungi decât ale lui. L-am prins de gât cu amândouă mâinile, în timp ce cu degetele mari apăsam cu putere în ceea ce ar fi trebuit să fie beregata adversarului, aşteptând să i se înnegrească faţa, iar ochii să-i iasă din orbite. El însă îşi înfipse la rându-i mâinile în gâtul meu şi începu să strângă. Eram amândoi în picioare şi fiecare căuta să-l sufoce pe celălalt. Numai că individul nu se lăsa strangulat. Degetele lui mari îmi presau ca două crampoane muşchii gâtului. Am simţit cum mi se urcă sângele în obraji. Tâmplele începură să-mi zvâcnească. În depărtare, am auzit pe cineva ţipând:

— Opreşte-l, Hasan! Nu asta trebuia să facă!

Semăna cu vocea lui Perucă Roşie. Oricum, acesta era numele care-mi venise în minte: Perucă Roşie. Ceea ce însemna că Donald Dos Santos era şi el pe undeva, pe aproape. Iar femeia spusese „Hasan”, un nume scris pe o altă imagine care-mi deveni dintr-o dată clară. Însemna că eu eram Conrad, că mă găseam în Egipt şi că faţa inexpresivă agitându-se dinaintea mea era a lui Rolem, golemul luptător. Rolem putea fi programat să acţioneze cu o forţă de cinci ori mai mare ca a unei fiinţe omeneşti şi probabil că aşa şi fusese reglat. Acestei creaturi i se puteau da reflexele unei pisici injectate cu adrenalină şi fără îndoială că în momentul acela le folosea din plin. Însă golemul nu era conceput să ucidă, decât – poate – ca urmare a unui accident, în timp ce Rolem căuta să mă omoare. Rezulta că mecanismul lui de dirijare nu funcţiona.

Dându-mi deci seama că încercarea mea de strangulare nu are nici un efect asupra robotului, mi-am luat mâinile de pe gâtul lui.

După cum îl cunoşteam eu pe Hasan, Rolem trebuie să fi

fost reglat să funcţioneze la capacitatea sa temporală maximă, adică două ore. O durată destul de lungă, având în vedere circumstanţele. Acum însă îmi revenisem, ştiam cine sunt şi ce fac. Mai cunoşteam şi structura golemului. Practic, era unul destinat luptelor greco-romane. Ca urmare, nu putea să boxeze.

Am aruncat o scurtă privire peste umăr, spre locul unde mă aflam la începerea acestei întâmplări, adică lângă cortul radio. Se afla cam la cincizeci de picioare distanţă.

În acea frântură de secundă, cât mi-am îndreptat atenţia înapoi, golemul fu cât pe-aci să mă termine. Sări şi mă prinse cu o mână de ceafă şi cu cealaltă de sub bărbie. Mi-ar fi rupt gâtul, dac-ar fi putut să-şi continue acţiunea, însă chiar în acel moment se produse un nou cutremur. A fost o zguduitură puternică ce ne-a aruncat pe amândoi la pământ, permiţându-mi să mă eliberez din strânsoare.

După câteva secunde m-am ridicat în picioare, însă pământul continua să se clatine. Dar şi Rolem se sculase, îndreptându-se iar spre mine. Eram ca doi marinaţi beţi ce se luptau pe puntea unei nave, în timp de furtună... Veni spre mine, iar eu m-am dat înapoi. I-am aplicat o lovitură scurtă cu stânga, iar când încercă să-mi apuce mâna, l-am lovit în zona stomacului. Pe urmă m-am retras.

Boxul era pentru el ceea ce este pentru mine a patra dimensiune – pur şi simplu nu putea să vadă. Îşi continua înaintarea, scuturându-se de loviturile mele, în timp ce eu mă retrăgeam mereu în direcţia cortului radio. Pământul se cutremura întruna, undeva ţipa o femeie şi atunci când i-am plasat o directă de dreapta sub centură, acolo unde se afla aparatul ce-i ţinea loc de creier şi pe care speram să-l stric, am auzit un „Olé” puternic.

Ajungând la cort, am zărit ceea ce-mi doream: piatra mare pe care intenţionasem s-o arunc în aparatul de radio. Am fentat cu stânga, l-am apucat apropiindu-mi umărul şi coapsa, după care l-am ridicat deasupra capului, m-am dat puţin înapoi şi, încordându-mi muşchii, l-am aruncat cu stomacul peste piatră. Încercă iar să se ridice, dar mai încet decât o făcuse înainte. Un huruit ciudat începu să se audă

în secţiunea sa centrală.

Pământul se mai zgudui o dată. Rolem se ghemui, apoi se destinse. Singurul semn de mişcare vizibil era acum la degetele mâinii stângi, care se strângeau şi se desfăceau spasmodic, amintindu-mi, în mod ciudat, de mâinile lui Hasan din noaptea aceea, de la *hounfor*.

M-am răsucit uşor şi i-am văzut pe toţi acolo, în picioare: Myshtigo şi Ellen, Dos Santos cu un obraz umflat, Perucă Roşie, George, Rameses, Hasan şi cei trei egipteni arămii. Am făcut un pas înspre ei şi i-am văzut cum încep iar să se împrăştie, cu ochii plini de teamă. Am dat din cap.

— Nu, acum mă simt bine, le-am spus, dar lăsaţi-mă singur. Mă duc să fac o baie în fluviu.

Am făcut vreo şapte paşi, apoi parcă m-a scos cineva din priză; bolboroseam, toate se învălmăşeau şi lumea întreagă părea că se scurge la vale, într-un torent.

Zilele care-au urmat au fost ca de cenuşă, iar nopţile de fier. Bucata ruptă din sufletul meu zăcea îngropată mai adânc decât toate mumiile ce mucegăiesc sub acele nisipuri. Se spune că morţii îi uită pe morţi în casa lui Hades, dar speram să nu fie aşa, Cassandra. Trecusem prin emoţiile organizării unei excursii şi Lorel sugeră să numesc pe altcineva care s-o încheie, iar eu să plec într-o permisie. N-am putut. Ce era să fac? Să stau şi să clocesc în vreun Loc Vechi, cerşind ceva de băut de la călătorii nechibzuiţi? Nu. Mişcarea este întotdeauna cel mai bun lucru în asemenea momente; formele sale generează în cele din urmă un conţinut pentru golul din interior. În consecinţă, am continuat excursia şi mi-am concentrat atenţia asupra micilor mistere pe care le conţinea.

L-am tras deoparte pe Rolem şi i-am cercetat aparatul de dirijare. Acesta *fusese,* desigur, stricat; asta însemna fie că o făcusem chiar eu, în etapa iniţială a conflictului nostru, fie că era opera lui Hasan, care urmărea să mă scoată din luptă. Dacă era opera lui Hasan, atunci el nu dorise să mă vadă doar bătut, ci mort. Se punea întrebarea: *De ce?* Mă întrebam dacă patronul său ştia că eu fusesem cândva acel Karaghios. În caz că da, de ce-ar fi dorit să-l ucidă pe

fondatorul şi primul secretar al propriului său partid? Pe omul care jurase să nu admită (cel puţin, nu fără luptă) ca Pământul de sub el să fie vândut şi transformat în bordel de către o haită de extratereştri albaştri, şi care organizase în jurul lui o intrigă ce reducea până la zero, sistematic, valoarea tuturor bunurilor terestre posedate de vegani? Pe omul care mersese atât de departe, încât să radă de pe suprafaţa Pământului somptuosul oficiu al taleriţilor din Madagascar? În fine, pe omul ale cărui idealuri le îmbrăţişase cu atâta uşurinţă, deşi ele erau actualmente canalizate spre forme mai paşnice, legale, de apărare a proprietăţii? De ce ar fi dorit ca *acest* om să fie mort?

Prin urmare, însemna fie că el vânduse Partidul, fie că nu ştia cine fusesem eu şi avea un cu totul alt scop în minte, atunci când îl instruise pe Hasan să mă ucidă. Sau poate că Hasan acţiona sub ordinele altcuiva. Dar cine putea fi acest altul? Şi încă o dată, de ce? N-aveam nici un răspuns. Şi am hotărât că-mi trebuie unul.

***

Primul care mi-a prezentat condoleanţe a fost George – îmi pare rău, Conrad, a zis el, uitându-se dincolo de cotul meu, apoi în jos, spre nisip, şi în cele din urmă privindu-mă repede în faţă.

Îl deranja să spună lucruri omeneşti şi-l făcea să dorească să plece de-acolo. Pot s-o afirm. Este îndoielnic dacă relaţiile din vara trecută, dintre Ellen şi mine, îl preocupaseră prea mult. Pasiunile sale se opreau la ieşirea din laboratorul de biologie. Îmi amintesc de disecţia pe care i-a făcut-o ultimului câine de pe Pământ. După ce patru ani i-a scărpinat urechile, i-a prins purecii din coadă şi l-a ascultat lătrând, George l-a chemat într-o zi pe Rolf la el. Câinele a venit tropăind, cărând după sine o cârpă veche, cu care obişnuiau să se joace amândoi, trăgând unul de-un capăt şi altul de celălalt. George a apucat cârpa pe care Rolf o ţinea cu dinţii şi când câinele a ajuns suficient de aproape, i-a făcut o injecţie, după care l-a spintecat. Dorise să-l disece cât timp câinele era încă în putere. Mai păstrează şi acum scheletul, montat în laborator. Voise de

asemenea, să-şi crească odraslele (pe Mark şi Dorothy, ca şi pe Jim) în incubatoare, însă Ellen pusese piciorul în prag de fiecare, dată (*pac! pac! pac!*), prin accese post-natale de maternitate, ce duraseră de fiecare dată cel puţin o lună, adică suficient cât să-i strice lui George stabilirea echilibrului iniţial de stimuli. În concluzie, nu mi-l puteam imagina cu adevărat ca dorind din cale-afară să-mi ia măsura pentru un sac de dormit tip subteran, confecţionat din scânduri. Dac-ar fi dorit să mă vadă mort, ar fi făcut-o probabil într-un mod mai subtil, mai rapid şi mai exotic, folosind ceva în genul veninului de iepure de pe Divbah. Nu era el însă omul care să facă aşa ceva. De asta eram sigur.

Cât despre Ellen, deşi capabilă de sentimente puternice, ea este întotdeauna ca o păpuşă acţionată de un mecanism defect. Mereu se „strică” ceva înainte de a acţionai conform simţămintelor pe care le are, iar a doua zi se pomeneşte cu sentimente la fel de puternice pentru altceva. Acolo, la Port-au-Prince, m-ar fi strâns de gât până mi-aş fi dat sufletul, acum problema numai era de actualitate pentru ea. Mi-a prezentat condoleanţe cam la modul următor:

— Conrad, nici nu ştii cât de rău îmi pare! *Pe cuvânt!* Chiar dacă n-am văzut-o niciodată, *ştiu* ce simţi. Pe când îmi vorbea, tonul lui Ellen era când mai sus, când mai jos, dar ştiam că ea crede în ce spune, aşa că i-am mulţumit.

Hasan veni lângă mine în timp ce stăteam în picioare, pe mal, şi priveam la apa brusc învolburată şi mâloasă a Nilului. Am rămas amândoi aşa, un timp, după care el îmi spuse:

— Femeia ta nu mai este, iar inima ţi-e grea. Vorbele nu-ţi vor uşura povara, şi ce e scris, e scris. Dar să rămână scris că şi eu sufăr alături de tine.

Am mai zăbovit împreună o vreme, după care el a plecat.

Nu mi-am făcut griji în privinţa lui. Era singura persoană ce putea fi scoasă din cauză, chiar dacă mâna lui pusese în funcţiune maşina. Nu era ranchiunos; nu ucisese niciodată din proprie iniţiativă. Pe mine n-avea nici un motiv personal să mă omoare. Compătimirea pe care mi-o arătase era

sinceră, sunt sigur de asta. Uciderea mea n-ar fi avut nici o legătură cu sinceritatea simţămintelor sale într-o asemenea problemă. Un adevărat profesionist trebuie să respecte o anumită limită între problemele personale şi cele de serviciu.

Myshtigo nu mi-a prezentat nici un fel de condoleanţe. Ar fi fost împotriva firii sale. La vegani, moartea este un prilej de bucurie. La nivel spiritual, ea înseamnă *sagl* (împlinire), adică fragmentarea sufletului în mici senzori de plăcere, care sunt răspândiţi peste tot, pentru a participa la marele orgasm universal. Pe plan material, moartea este reprezentată de *ansakundatbad't* – ceremonia scoaterii la licitaţie cu mare fast a majorităţii bunurilor personale ale celui decedat, citirea testamentului şi împărţirea bogăţiilor decedatului, concomitent cu desfăşurarea unui praznic bogat, însoţit de cântece şi băutură.

Dos Santos mi-a zis:

— Prietene, ţi s-a-ntâmplat un lucru trist. A-ţi pierde femeia este ca şi cum ţi-ai pierde sângele din vene. Durerea e nemărginită şi nu poţi fi consolat. Seamănă cu un foc mocnit ce nu poate fi stins – un lucru trist şi îngrozitor. Moartea în sine e crudă şi întunecată, sfârşi el, cu ochii umezi. Căci, pentru un spaniol, victima este victimă, fie ea ţigan, evreu, maur sau orice-ar fi, un lucru ce trebuie apreciat la unul din acele nivele obscure din punct de vedere mistic care mie îmi lipsesc.

Pe urmă, a venit la mine Perucă Roşie şi mi-a zis:

— Îngrozitor… E mare păcat. Nu pot să fac sau să spun nimic altceva decât că-mi pare rău.

Am dat din cap şi-am murmurat:

— Îţi mulţumesc!

— Trebuie însă să te întreb ceva. Dar nu acum. Mai târziu.

— Bine, am zis eu.

Şi după ce-au plecat, m-am întors să privesc fluviul, gândindu-mă la aceşti doi ultimi interlocutori. Păreau la fel de îndureraţi ca şi ceilalţi, dar aveam impresia că trebuie să fie amestecaţi cumva în treaba cu golemul. Eram sigur,

totuşi, că Diane fusese aceea care ţipase atunci când Rolem mă strângea de gât, şi-i ceruse lui Hasan să-l oprească. Cu asta, singurul suspect rămânea Don, dar eu ajunsesem deja să am serioase îndoieli că el ar fi făcut vreodată ceva, fără ca mai întâi să-şi consulte nevasta.

Şi uite-aşa, până la urmă n-a mai rămas nici un suspect. Fără a mai vorbi de vreun motiv real evident... S-ar fi putut să fie doar un accident. Dar...

Dar aveam totuşi sentimentul că cineva dorea să mă omoare. Ştiam că, în lipsa unui conflict de interese, Hasan nu era omul care să îndeplinească două treburi în acelaşi timp şi pentru doi stăpâni. Şi asta mă făcea fericit. Îmi oferea un ţel, îmi dădea ceva de făcut. Nimic nu te face să vrei mai mult să trăieşti, decât dorinţa cuiva de-a te vedea mort. Iar pe acest cineva îl voi găsi, voi afla de ce-mi doreşte moartea şi-l voi împiedica să facă ceea ce-şi pusese în gând.

***

Cea de-a doua trecere a morţii a fost rapidă şi, oricât de mult aş fi vrut s-o leg de un factor uman, n-am reuşit. A fost una dintre acele farse pe care ni le joacă soarta, aşa cum – uneori – te pomeneşti la cină cu un musafir nepoftit. Sfârşitul întâmplării m-a contrariat însă şi mi-a dat noi idei, confuze, la care să mă gândesc. Povestea a început cam aşa...

În josul fluviului – această apă mare, care aduce fertilitatea şi şterge haturile prin revărsările sale, acest tată al geometriei plane – şedea veganul şi făcea schiţe ale malului opus. Îmi închipui că dacă s-ar fi aflat pe malul *celălalt,* l-ar fi desenat pe *acesta,* dar asta-i o ipoteză cinică. Ceea ce mă deranja era faptul că venise singur în acest loc plin de zăpuşeală şi de noroi, că nu spusese nimănui unde se duce şi că nu avea cu el altă armă decât un creion nr. 2.

Şi-atunci s-a întâmplat.

Un buştean vechi, plin de pete, care plutea în derivă pe lângă mal, a încetat dintr-o dată să mai fie ceea ce părea – un buştean vechi şi bălţat. Un capăt lung, cu spatele ondulat, bătu apa spre cer, un butoi cu dinţi apăru la

celălalt capăt şi o mulţime de picioare mici îşi găsiră drum pe terenul solid, începând să acţioneze ca nişte roţi.

Am strigat şi mi-am dus mâna la centură.

Myshtigo scăpă carnetul şi dădu să fugă. Dar creatura era deja lângă el; nu puteam să mai trag. Aşa că am ţâşnit spre el, dar în momentul când am ajuns acolo, animalul i se încolăcise deja de două ori în jurul trupului, făcându-l de două ori mai albastru, în timp ce dinţii de care am pomenit se apropiau tot mai mult.

Există un mod de a-l face pe constrictor să-şi slăbească strânsoarea – cel puţin pentru moment. M-am repezit la capul animalului, lăsat acum puţin mai jos, pentru a-şi contempla micul dejun, şi am reuşit să-mi înfig degetele sub ieşiturile solzoase aşezate în părţile laterale. Mi-am vârât apoi degetele mari, cât am putut de tare, în ochii animalului. După care, ceva ca un bici uriaş, verde-cenuşiu, m-a izbit aproape imediat. M-am ridicat de pe jos cam la vreo trei metri depărtare de locul unde stătusem. Myshtigo fusese aruncat mai sus, pe mal. Se ridică în picioare, tocmai când animalul atacă din nou. Numai că ţinta atacului eram acum eu, nu Myshtigo. Se dădu înapoi doi-trei metri şi se prăvăli asupra mea. M-am aruncat într-o parte, iar capul acela mare, teşit, trecu la câţiva centimetri de mine, împroşcându-mă cu praful şi pietrişul rezultate din impactul cu solul.

Mă rostogolisem mai încolo şi tocmai începeam să mă ridic, când coada animalului mă izbi din nou, doborându-mă la pământ. M-am retras un pic, dar a fost prea târziu. Monstrul mi se încolăcise în jurul coapselor şi din nou, am căzut. Apoi o pereche de braţe albastre apucară corpul animalului de deasupra spiralei, fără însă a putea să-l ţină decât câteva secunde. Ne-am pomenit înşfăcaţi amândoi, imediat.

Eu continuam să mă zbat, dar cum ai putea oare să lupţi contra unui cablu blindat, gros şi alunecos, prevăzut şi cu picioruşe care trag de tine? Braţul drept îmi era blocat pe lângă corp, iar cu stânga nu ajungeam prea departe, ca să pot face ceva. Spiralele se strângeau. Capul se îndrepta

spre mine, în timp ce eu trăgeam de corpul care mă strivea. Loveam şi zgâriam cu unghiile, reuşind în cele din urmă să-mi eliberez mâna dreaptă, cu preţul unor bucăţi de piele.

Am blocat, cu aceeaşi mână dreaptă, capul ce cobora. Degetele mele apucară maxilarul inferior şi-l ţinură în loc, împiedicând capul să înainteze. Spirala cea mare mi se strânse în jurul mijlocului, chiar cu mai multă putere decât o făcuse golemul mai înainte. Capul se trase apoi într-o parte, desprinzându-se de mâna mea, după care coborî iarăşi, cu fălcile larg deschise. La rândul lui, Myshtigo se zbătea, iar mişcările sale trebuie să-l fi iritat pe animal, încetinindu-i puţin asaltul, lucru de care am profitat pentru ultima mea acţiune de apărare. Am vârât mâinile în gura animalului şi i-am depărtat fălcile. Cerul gurii îi era cleios şi palma începu să-mi alunece uşor. Am apăsat în jos falca inferioară, cât am putut de tare. Gura i se mai deschise încă vreo zece centimetri şi păru să rămână blocată aşa.

Pe urmă am încercat să mă trag înapoi, să-l fac să mă lase, dar spiralele lui ne ţineau prea strâns şi nu mă puteam depărta suficient. El ba slăbea, ba întărea strânsoarea, în timp ce-şi retrăgea capul. Am reuşit totuşi să-mi asigur o poziţie mai fermă, în genunchi. Myshtigo zăcea făcut ghem, la mai puţin de doi metri de mine. Mâna dreaptă îmi mai alunecă puţin, aproape de punctul unde mi-aş fi pierdut puterea de a mai face ceva.

Atunci am auzit un urlet. Aproape imediat am simţit cum animalul tremură. Am profitat de slăbiciunea lui de-o secundă şi mi-am smuls mâinile din strânsoare. A urmat un scrâşnet din dinţi îngrozitor, apoi contracţia finală. Pentru moment, mi-am pierdut cunoştinţa.

Am început apoi să lupt ca să mă eliberez din strânsoare. Suliţa lucioasă de lemn, care-l străpunsese pe boadil, îi fura încetul cu încetul viaţa, mişcările lui devenind mai curând spasmodice decât agresive. Zvârcolirile boadilului m-au trântit la pământ încă de două ori, dar, în cele din urmă l-am eliberat pe Myshtigo şi ne-am tras mai încolo, să vedem cum moare bestia. A durat ceva până când totul s-a terminat.

Hasan rămăsese pe loc, în picioare, cu faţa lipsită de orice expresie. Suliţa *assagai*, cu care se antrenase atât de mult, îşi făcuse treaba. Când George a disecat animalul, am aflat că suliţa trecuse la cinci centimetri de inimă, secţionând o arteră. Apropo, avea două duzini de picioare, repartizate (după cum era de aşteptat), egal pe fiecare parte.

Dos Santos stătea lângă Hasan, iar Diane lângă Dos Santos. Se aflau acolo şi toţi ceilalţi din tabără.

— Frumos lucrat, am constatat eu. O lovitură perfectă. Mulţumesc!

— A fost o nimica toată, replică Hasan.

***

A fost o nimica toată, spusese el. Nimic altceva decât o lovitură de moarte dată presupunerii mele că el ar fi defectat golemul. Dacă Hasan încercase atunci să mă ucidă, de ce m-ar fi salvat acum din strânsoarea boadilului? În afară doar de cazul când ceea ce-mi spusese atunci, la Port, era adevărul gol-goluţ – adică faptul că *fusese angajat* să asigure protecţia veganului. Dacă aceasta era misiunea lui principală, iar uciderea mea doar una secundară, el trebuise acum să mă salveze, ca un produs secundar al apărării vieţii lui Myshtigo. Dar pe urmă… O, Doamne! S-o lăsăm baltă.

Am luat o piatră şi-am aruncat-o cât am putut de departe, apoi încă una.

Skimmerul nostru era planificat să aterizeze în tabără a doua zi, urmând ca apoi să decolăm spre Atena, unde aveam să ajungem după o scurtă oprire în Noul Cairo, ca să-i lăsăm pe Rameses şi pe ceilalţi trei. Mă bucuram să plec din Egipt, cu mucegaiul şi praful şi zeităţile sale moarte, jumătate oameni, jumătate animale. Mă săturasem deja de acest loc.

Apoi sosi un mesaj de la Phil, din Port-au-Prince, iar Rameses mă chemă în cortul unde se afla staţia de radio.

— Da, am spus eu, vorbind în faţa microfonului.

— Conrad, aici e Phil. Tocmai am scris o elegie pentru Cassandra şi aş vrea să ţi-o citesc. Chiar dacă n-am întâlnit-

o niciodată, te-am auzit vorbind de ea şi i-am văzut fotografia, aşa că socot că am făcut o treabă foarte bună…

— Te rog, Phil, n-am nici un chef acum de consolări poetice. Poate altă dată…

— Să ştii că n-am făcut-o după un model prestabilit, pe care doar îl completezi cu datele de actualitate. Ştiu că acest gen de elegii nu-ţi plac şi, într-un fel, nici nu te condamn pentru asta.

M-am întins spre comutator, dar mâna mea a şovăit o clipă, dând în schimb peste ţigările lui Rameses.

— Bine, dă-i bătaie! Te-ascult.

Şi el se apucă de citit, dându-mi prilejul să constat că nu făcuse o treabă tocmai proastă. Îmi mai amintesc doar o mică parte din această elegie. Reţin stilul clar şi concis al formulărilor ce veneau din celălalt capăt al lumii şi mă revăd stând acolo, rănit la trup şi la suflet, ascultându-l pe Phil. El descria virtuţile nimfei după care plecase Poseidon şi pe care o pierduse în favoarea fratelui său, Hades. Toate elementele erau chemate să-şi unească glasul într-un bocet general. Şi pe când el vorbea, revedeam cu ochii minţii cele două luni fericite pe care le petrecusem pe insula Kos, ignorând complet tot ce mi se întâmplase după aceea. Mă vedeam stând alături de Cassandra la bordul lui *Vanitie*, navigând cu ajutorul velelor spre insuliţa unde luam masa la iarbă verde, într-un crâng pe jumătate sfânt, unde ne bălăceam în apă şi stăteam întinşi la soare unul lângă altul, ţinându-ne de mână fără să spunem un cuvânt. Stăteam în bătaia razelor soarelui ca într-o caldă şi blândă cascadă de lumină ce cobora peste sufletele noastre aprinse şi goale, acolo, pe plaja nesfârşită, dând ocol micii împărăţii şi întorcându-se mereu la noi.

Dar el termină de citit, îşi drese glasul de câteva ori şi insula se scufundă, luând cu ea o parte din mine şi lăsându-mă aşa cum eram de fapt acum.

— Mulţumesc, Phil, am spus eu. A fost foarte frumos.

— Sunt încântat că ţi-a plăcut, răspunse el, după care adăugă: După-amiază plec la Atena şi aş vrea să fiu cu tine pe această porţiune a excursiei voastre, dacă n-ai nimic

împotrivă.

— Desigur, am răspuns. Pot, totuşi, să ştiu de ce?

— Am hotărât că trebuie să mai văd o dată Grecia. Pentru că şi tu te duci acolo, lucrurile ar putea să mai pară un pic aşa cum erau ele altă dată. Aş vrea să arunc o ultimă privire asupra unora dintre Locurile Vechi.

— O spui de parcă s-ar apropia sfârşitul.

— Păi… Am cam epuizat posibilităţile pe care le oferă tratamentul S-S de prevenire a îmbătrânirii. Am început să simt că maşinăria dă semne c-ar vrea să se oprească. S-ar putea să mai întorc ceasul de câteva ori, dar tot atât de bine s-ar putea să nu. Oricum, vreau să revăd Grecia şi simt că asta-i ultima mea şansă.

— Sunt sigur că te-nşeli. Te informez însă că mâine seară, pe la opt, vom lua masa cu toţii la Garden Altar.

— Perfect. Ne vedem acolo.

— S-a făcut!

— La revedere, Conrad.

— La revedere.

M-am dus să fac un duş, după care m-am frecţionat cu o pomăda şi mi-am pus haine curate. Încă mă mai durea în câteva locuri, dar cel puţin mă simţeam curat. Pe urmă m-am dus la vegan, care tocmai terminase de făcut acelaşi lucru şi m-am uitat urât la el.

— Te rog să mă corectezi dacă greşesc, am zis, dar unul din motivele pentru care-ai vrut să mă faci să trec prin acest spectacol este acela că eu posed o mare capacitate de supravieţuire. Aşa-i, sau nu?

— Aşa e.

— Până acum mi-am dat toată silinţa ca acest potenţial să nu rămână doar o simplă posibilitate, ci să fie folosit în mod activ pentru promovarea bunăstării generale.

— Asta făceai când ai atacat întregul grup de unul singur?

M-am repezit la gâtlejul lui, dar, gândindu-mă mai bine, am lăsat mâinile în jos. Am fost răsplătit cu o licărire de teamă care i-a dilatat ochii şi i-a crispat colţurile gurii. Se dădu înapoi cu un pas.

— Am să trec peste asta, i-am spus. Mă aflu aici doar ca să te duc încotro vrei să mergi şi să mă asigur că te-ntorci cu pielea întreagă. Azi dimineaţă mi-ai creat o mică problemă, când te-ai comportat ca o momeală pentru boadil. Îţi atrag de aceea atenţia că nu trebuie să te duci în iad ca să-ţi aprinzi ţigara. Când vrei să ieşi singur, verifică mai întâi dacă terenul din jurul tău prezintă siguranţă. (El mă privi nehotărât, apoi se uită în altă parte). Dacă nu, am continuat eu, ia cu tine o escortă înarmată, pentru că văd că refuzi să porţi armă. Asta e tot ce voiam să-ţi comunic. Dacă nu vrei să cooperezi, spune-mi-o acuma, ca să demisionez şi să-ţi aduc un alt ghid. În orice caz, Lorel mi-a sugerat deja să procedez în acest fel. Aşadar, ce ai de spus? am întrebat.

— A spus Lorel una ca asta?

— Da.

— Extraordinar… Atunci, bine, fie. Mă voi conforma cererii tale. E mai prudent aşa.

— Perfect. Ai spus că vrei să vizitezi din nou Valea Reginelor, în această după-amiază. O să te conducă Rameses. Eu n-am chef s-o fac. Vom pleca definitiv de-aici mâine dimineaţă, la ora zece. Aşa că să fii gata.

I-am întors spatele şi am plecat, aşteptându-mă totuşi să spună ceva, măcar un singur cuvânt. Dar el tăcu.

Din fericire, atât pentru supravieţuitori, cât şi pentru generaţiile care încă nu s-au născut, Scoţia n-a fost lovită prea tare pe timpul celor Trei Zile. Am luat un vas cu gheaţă şi o sticlă de apă gazoasă din frigiderul amplasat în cortul pentru servitul mesei. Apoi am pornit instalaţia de condiţionare a aerului, aflată lângă cuşetă, am desfăcut o sticlă de whisky din propria mea rezervă şi mi-am petrecut restul după-amiezii reflectând la deşertăciunea tuturor strădaniilor omeneşti.

***

Mai târziu, în seara aceea, după ce m-am trezit oarecum şi-am şterpelit ceva de mâncare, m-am înarmat şi am ieşit să iau puţin aer proaspăt.

Apropiindu-mă de colţul de est al incintei taberei şi

auzind voci, m-am aşezat în întuneric şi, rezemându-mă cu spatele de un pietroi, am încercat să trag cu urechea. Am recunoscut timbrul vocii vibrante a lui Myshtigo şi am dorit să aud ce spune. Dar n-am putut.

Cei ce vorbeau erau puţin prea departe, iar acustica deşertului nu este întotdeauna cea mai bună din lume. Stând acolo şi încordându-mi acea parte din mine care asigură ascultarea, s-a întâmplat ceea ce se mai întâmplă uneori:

Eram aşezat pe o pătură lângă Ellen şi o ţineam cu braţul pe după umeri. Cu braţul albastru…

Totul s-a estompat însă atunci când mi-a fost silă de felul de a fi al veganilor (fie şi numai într-o împlinire a dorinţei pseudotelepatice) şi m-am trezit din nou lângă pietroiul meu.

Eram totuşi singur, iar Ellen păruse mai moale decât pietroiul. În plus, curiozitatea încă nu mă părăsise.

Ca urmare, m-am pomenit încă o dată acolo, remarcând:

— …nu pot s-o văd de aici, spuneam eu, însă Vega este o stea de mărimea întâi, situată în ceea ce ai tăi numesc constelaţia Lira.

— Şi cum e pe Taler? întrebă Ellen.

A urmat o pauză lungă, după care am spus:

— Lucrurile esenţiale sunt adeseori cele pe care oamenii se dovedesc cel mai puţin capabili să le descrie. Uneori însă există şi problema de a comunica ceva pentru care interlocutorul nu are nici un element corespunzător lui însuşi. Astrul Taler nu e ca planeta voastră. Acolo nu există deşert. Întreaga lume are acelaşi peisaj. Dar… Lasă-mă să iau floarea aceea din părul tău… Aşa. Uită-te la ea. Ce vezi?

— O floare albă, frumoasă. Tocmai de-asta am cules-o şi mi-am pus-o în păr.

— Dar *nu este* o floare albă, frumoasă. Oricum, nu pentru mine. Ochii voştri percep lumina cuprinsă între lungimile *de* undă de 4000 şi 7200, unităţi angstrom. Ochii unui vegan privesc mai adânc în spectrul ultraviolet, până în jur de 3000. Noi suntem orbi la ceea ce voi numiţi „roşu”, însă la această floare „albă” eu văd două culori pentru care

în limba voastră nu există cuvinte. Corpul meu, de pildă, e acoperit cu nişte desene pe care voi nu le puteţi vedea; ele sunt însă destul de apropiate de ale altora din familia mea, aşa că un alt vegan, cunoscător al neamului Shtigo, poate să spună de la prima întâlnire din ce familie şi din ce provincie mă trag. Pentru un privitor de pe Pământ, unele dintre picturile noastre au un colorit ţipător, sau par chiar să fie toate de aceeaşi culoare – de regulă, albastru – pentru că nuanţele sunt invizibile pentru el. O mare parte a muzicii noastre vouă vi se pare ca fiind presărată cu lungi intervale de tăcere, intervale care de fapt sunt pline de melodicitate. Oraşele noastre sunt curate şi dispuse logic. Ele captează lumina zilei şi o menţin până noaptea târziu. Sunt, de fapt, nişte locuri cu mişcări lente şi sunete plăcute. Asta înseamnă foarte mult pentru mine, însă nu ştiu cum să explic astfel de lucruri unei… unei fiinţe umane.

— Dar în lumile voastre trăiesc şi oameni, vreau să spun oameni de pe Pământ.

— Da, numai că ei nu văd, nu aud şi nu simt toate acestea în modul în care o facem noi. Există o prăpastie pe care-o putem aprecia şi înţelege, dar pe care nu o putem trece. Iată de ce nu reuşesc să-ţi spun cum e pe Taler. Pentru tine ar fi o lume diferită de cea care este pentru mine.

— Aş vrea, totuşi, s-o văd. Foarte mult. Ba chiar cred că mi-ar plăcea să trăiesc acolo.

— Nu cred c-ai fi fericită într-un asemenea loc.

— De ce?

— Pentru că imigranţii non-vegani rămân imigranţi non-vegani. Tu, aici, nu aparţii unei caste inferioare. Ştiu că voi nu folosiţi acest termen, dar, în fond, despre asta-i vorba. Personalul Oficiului vostru şi familiile respective sunt cea mai înaltă castă de pe această planetă. Urmează apoi bogaţii care nu aparţin de Oficiu, pe urmă cei ce lucrează pentru bogătaşii ne-membri ai Oficiului, după care vin cei ce-şi câştigă existenţa din lucrul, la câmp; în sfârşit, în partea cea mai de jos se află nenorociţii care locuiesc în Locurile Vechi. Aici, tu te afli în vârf. Pe Taler te-ai găsi în

partea de jos.

— De ce trebuie să fie aşa? întrebă ea.

— Pentru că tu vezi o floare albă.

Şi i-am dat-o înapoi.

A urmat o tăcere lungă, sub briza răcoroasă.

— Oricum, sunt fericită că ai venit aici, spuse ea.

— *E* un loc interesant.

— Mă bucur că-ţi place.

— Omul acela, pe nume Conrad, a fost, într-adevăr, iubitul tău?

Caracterul neaşteptat al întrebării m-a obligat să dau înapoi.

— Asta nu face parte din treburile tale „albastre”, dar răspunsul este *da*.

— Îmi dau seama de ce, spuse el, în timp ce eu mă simţeam jenat, ceva în genul celui ce trage cu ochiul, sau – subtilitatea subtilităţilor – al celui ce trage cu ochiul la cel ce trage cu ochiul.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că tu-ţi doreşti lucruri stranii, puternice, exotice; pentru că nu te simţi fericită acolo unde eşti, cu ceea ce eşti.

— Asta nu-i adevărat… Sau poate că da. Mi-a zis el odată ceva în genul ăsta. Poate că e adevărat…

În acel moment, mi-a părut rău pentru ea. Pe urmă, fără să-mi dau seama, dorind s-o consolez într-un fel, m-am întins şi i-am luat mâna. Numai că mâna care s-a mişcat era a lui Myshtigo şi nu el dorise s-o mişte, ci eu. Deodată, mi s-a făcut frică. Şi lui la fel. Puteam să simt acest lucru.

Era o senzaţie puternică – un soi de beţie, ca şi cum ai înota într-o cameră; mi-am dat seama că el se simţea sub *ocupaţie*, ca şi cum ar fi detectat o prezenţă străină în propriile lui gânduri.

Am dorit de aceea să plec repede de-acolo şi m-am întors lângă pietroiul meu, dar nu înainte ca Ellen să scape floarea şi s-o aud spunând: „ia-mă în braţe”.

La naiba cu toate aceste dorinţe împlinite prin pseudotelepatie! am gândit eu. *Într-o zi n-o să mai cred că*

ele sunt doar atât.

Văzusem două culori în floarea aceea, culori pe care nu le pot descrie…

M-am înapoiat în tabără. Am trecut prin corturi şi-am mers mai departe. Am ajuns la celălalt capăt al perimetrului de supraveghere, m-am aşezat pe jos şi mi-am aprins o ţigară. Noaptea era rece şi neagră ca smoala.

După două ţigări am auzit o voce în spatele meu, dar nu m-am întors.

— „În *Casa Mare* şi în *Casa Focului*, în *Ziua cea Mare* când toate zilele şi toţi anii sunt număraţi, oh, fie-mi numele dat înapoi”, zicea vocea.

— Asta e bine pentru tine, am zis eu, încetişor. E un citat potrivit. Recunosc *Cartea Morţilor* când o aud luată în deşert.

— N-am luat-o în deşert, ci, aşa cum zici tu, am citat-o în mod potrivit.

— Asta e bine pentru tine.

— În acea zi mare, când toate zilele şi toţi anii sunt număraţi, dac-ar fi să ţi se dea numele înapoi, care-ar fi acesta?

— N-or să-mi dea nimic. Am de gând să vin cu întârziere. Şi la urma urmelor, ce contează numele?

— Depinde. Ce-ar fi ca acest nume să fie „Karaghiosis?”

— Încearcă să te aşezi undeva, unde să te pot vedea. Nu-mi place să stea cineva în spatele meu.

— Bine, am să stau acolo. Ei?

— Ei, ce?

— Să zicem că acest nume este „Karaghiosis”.

— Şi de ce-ar trebui să răspund eu?

— Pentru că acest nume are o semnificaţie. Cel puţin, cândva, a avut.

— Karaghiosis a fost un personaj din vechile spectacole greceşti de umbre, ceva în genul lui Punch din reprezentaţiile europene de păpuşi cu Punch şi Judy. Era un caraghios şi un măscărici.

— Dimpotrivă, era grec şi era subtil.

— Ha! Ba pe jumătate laş şi pe deasupra şi burtos…

— Era pe jumătate erou. Isteţ. Puţin cam grosolan. Avea simţul umorului. Ar fi doborât o piramidă. Era şi puternic, atunci când voia să fie. Unde este acuma? Aş vrea să ştiu.

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Pentru că aşa te-a strigat Hasan în noaptea când te-ai luptat cu golemul.

— Ah… Am înţeles. N-a fost decât un nume spus la întâmplare, un termen generic, un sinonim de-al lui „prost”, o poreclă, aşa cum ţi-aş spune eu ţie „Roşcata”. Şi pentru că veni vorba, mă întreb cum te-o fi văzând Myshtigo? Veganii sunt orbi la culoarea părului tău, ştii?

— Nu-mi pasă cum arăt în ochii veganilor. Mă întreb însă cum arăţi tu. Înţeleg că Myshtigo are un dosar destul de voluminos despre tine. Zice că ai fi în vârstă de câteva secole.

— Este, fără îndoială, o exagerare. Dar se pare că tu ştii multe în această privinţă. Cât de gros e dosarul tău despre Myshtigo?

— Încă nu-i prea mare.

— Se pare că-l urăşti mai mult decât pe oricine. Aşa e?

— Da.

— De ce?

— Pentru că e vegan.

— Şi?

— Îi urăsc pe vegani; asta-i tot.

— Nu, mai e şi altceva.

— Adevărat. …Eşti foarte puternic, ştii?

— Ştiu.

— De fapt, eşti cea mai puternică fiinţă umană pe care-am văzut-o vreodată. Destul de puternică pentru a rupe gâtul unui liliac-păianjen aflat în zbor, a cădea apoi în golful Pireu şi a înota până la mal, ca să-şi ia micul dejun.

— Ai ales un exemplu ciudat.

— Ba nu, nici vorbă. N-ai fost tu acela?

— De ce?

— Vreau eu să ştiu, am nevoie de asta.

— Îmi pare rău.

— Nu-i suficient să spui că-ţi pare rău. Mai zi şi altceva!

— Am spus tot.

— Nu. Noi avem nevoie de Karaghiosis.

— NOI?

— Radpol-ul. Eu.

— Te întreb din nou: de ce?

— Hasan are pe jumătate vârsta Timpului. Karaghiosis e şi mai bătrân. Hasan l-a cunoscut, şi-a adus aminte şi ţi s-a adresat cu numele de „Karaghiosis”. Tu *eşti* Karaghiosis, ucigaşul, apărătorul Pământului, iar acum noi avem nevoie de tine. Mare nevoie. *Armageddon*-ul a sosit – nu cu un tunet, ci cu un carnet de cecuri. Veganul trebuie să moară. Nu există alternativă. Ajută-ne să-l oprim.

— Ce doriţi de la mine?

— Lasă-l pe Hasan să-i vină de hac.

— Nu.

— De ce nu? Ce înseamnă el pentru tine?

— De fapt, nimic. În fond, îmi e cât se poate de nesuferit. Dar ce reprezintă el pentru *voi?*

— Este cel care ne distruge.

— Atunci spune-mi *de ce* şi *cum* şi poate-ţi voi da un răspuns mai bun.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu.

— Atunci, *noapte bună*. Discuţia s-a încheiat.

— Aşteaptă! Îţi spun pe cuvânt că nu ştiu, însă indicaţia a venit de pe Taler, de la biroul de Legătură al Radpol-ului de-acolo: Myshtigo trebuie să moară. Cartea despre care vorbeşte nu e cu adevărat o carte, iar eul lui nu este un eu, ci mai multe. Nu ştiu ce înseamnă asta, însă agenţii noştri nu ne-au minţit niciodată. Tu ai trăit pe Taler, ai trăit pe Bakab şi pe-o duzină de alte lumi. Eşti Karaghiosis. Ştii că agenţii noştri nu mint, pentru că, fiind Karaghiosis, ai înfiinţat tu însuţi reţeaua de spionaj. Iar acum, când le auzi cuvintele, nu le iei în seamă. Îţi spun că ei asta afirmă: Myshtigo trebuie să moară. El reprezintă sfârşitul tuturor lucrurilor pentru care-am luptat. Spionii noştri afirmă că e un cercetaş, căruia nu trebuie să i se permită să culeagă

informaţii. Tu cunoşti codul. Bani în schimbul Pământului. Mai multă exploatare din partea veganilor. Spionii noştri nu pot să spună ce va fi mai departe.

— Îmi pare rău. M-am angajat să-i asigur protecţia. Dă-mi un motiv mai bun şi poate că şi eu am să-ţi dau un răspuns mai bun… Iar Hasan a încercat să mă ucidă.

— Lui i s-a spus doar să te oprească, să te facă incapabil de luptă, astfel încât noi să-l putem ucide pe vegan.

— Nu mă satisface răspunsul; absolut deloc. Nu recunosc nimic. Vezi-ţi de treabă. Voi uita ce mi-ai spus.

— Nu, trebuie să ne ajuţi. Ce contează viaţa unui vegan pentru Karaghiosis?

— Eu nu voi susţine nimicirea lui fără o cauză justă şi clară. Până acum, nu mi-ai arătat nimic.

— Asta-i tot ce am.

— Atunci, noapte bună!

— Nu. Tu arăţi două profile. Din partea dreaptă, eşti un semizeu; din stânga, – un demon. Unul dintre aceştia ne va ajuta; *trebuie* să ne ajute. Nu-mi pasă care din ei.

— Nu încercaţi să-i faceţi vreun rău veganului. Îl vom proteja.

Ne-am aşezat. Ea luă o ţigară de la mine şi-am început să fumăm.

— …Să te urăsc, spuse ea, după un timp. Ar trebui să fie simplu, dar nu pot.

N-am făcut nici o remarcă.

— Te-am văzut de multe ori fudulindu-te în uniforma neagră de ceremonie, bând romul ca pe apă, crezând în ceva ce nu împărtăşeşti nimănui, arogant în forţa ta… Ai fi în stare să te lupţi cu tot ceea ce mişcă, nu-i aşa?

— Nu cu furnici roşii sau cu bondari.

— Ai cumva vreun plan strategic de care noi nu ştim nimic? Spune-ne, şi te vom ajuta.

— Ţi-a intrat în cap ideea că eu aş fi Karaghiosis. Ţi-am explicat de ce mi s-a adresat Hasan cu acest nume. Phil l-a cunoscut pe Karaghiosis, iar tu îi cunoşti pe Phil. Ţi-a vorbit vreodată despre acest lucru?

— Ştii bine că nu. E prietenul tău şi nu ţi-ar trăda

încrederea.

— Mai ai şi alte indicii asupra identităţii mele, în afara faptului că Hasan a pronunţat un nume la întâmplare?

— Nu s-a păstrat nici un document care să conţină o descriere a lui Karaghiosis. Ai fost foarte minuţios.

— Perfect, atunci. Du-te şi lasă-mă în pace.

— Nu, te rog.

— Hasan a încercat să mă ucidă.

— Da, probabil şi-a închipuit că este mai uşor să te ucidă, decât să încerce să te ţină deoparte. În plus, ştie mai multe despre tine decât ştim noi.

— Atunci de ce ne-a salvat azi din strânsoarea *boadilului*, pe mine şi pe Myshtigo?

— Prefer să nu comentez.

— În cazul ăsta, las-o baltă.

— Nu, am să-ţi spun… Suliţa *assagai* a fost singurul lucru pe care l-a avut la îndemână. El încă nu ştie s-o folosească bine. Dar nu intenţiona să-l lovească pe *boadil*.

— Oh…

— Şi nici pe tine! Bestia se zvârcolea prea mult. Hasan dorea să-l ucidă pe vegan şi-ar fi spus, pur şi simplu, că încercase să vă salveze pe amândoi, folosind singurul mijloc de care dispunea, dar că s-a întâmplat un accident îngrozitor. Din nefericire, n-a fost nici un accident îngrozitor. Căci n-a nimerit ţinta.

— De ce nu l-a lăsat pur şi simplu pe boadil să-l ucidă?

— Pentru că tu îţi puseseşi deja mâinile pe animal. I-a fost teamă că ai fi putut să-l salvezi pe vegan. El se teme de mâinile tale.

— E bine de ştiut. Va continua să mai încerce, chiar dacă eu refuz să cooperez?

— Mi-e teamă că da.

— Asta nu-i bine deloc, scumpo, pentru că eu n-am să permit una ca asta.

— N-ai să-l opreşti. Şi nici noi n-o să anulăm comanda. Chiar dacă eşti Karaghiosis şi chiar dacă ai fost lovit de soartă – iar compătimirea mea pentru tine se revarsă până dincolo de orizont – Hasan nu va putea fi oprit, nici de tine,

nici de mine. El *este* Asasinul. N-a dat greş niciodată.

— Nici eu.

— Ba da, ţie ţi s-a întâmplat. Tu tocmai ai trădat Radpolul, şi Pământul, şi tot ceea ce înseamnă cât de cât ceva.

— Eu mă conduc după propriile mele păreri, femeie. Vezi-ţi de treabă.

— Nu pot.

— Şi de ce, mă rog?

— Dacă nu ştii, atunci Karaghiosis este cu adevărat prostul, măscăriciul, silueta dintr-un spectacol de umbre.

— Un om numit Thomas Carlyle[26] a scris cândva despre eroi şi cultul eroilor. Şi el a fost un nătărău. A crezut că există asemenea creaturi. Eroismul e numai o problemă de circumstanţă şi de promptitudine.

— Uneori intră în scenă şi idealurile.

— Ce este un ideal? Fantoma unei fantome, asta-i tot.

— Te rog să nu-mi spui mie asemenea lucruri…

— Trebuie, pentru că acesta este adevărul.

— Minţi, Karaghiosis.

— Ba nu, iar dacă o fac, e ca totul să fie mai bine, fato!

— Sunt destul de bătrână să pot fi bunica oricui, cu excepţia ta, aşa că nu-mi spune mie *fată.* Ştii că părul meu e de fapt o perucă?

— Da.

— Dar că m-am îmbolnăvit cândva de o boală vegană şi că de-aceea trebuie să port perucă, ştii?

— Nu. Îmi pare foarte rău. Asta nu ştiam.

— În tinereţe, cu mult timp în urmă, am lucrat într-o staţiune vegană. Eram damă de consumaţie. N-am uitat niciodată horcăitul plămânilor lor oribili înfiorându-mi pielea şi nici contactul cu carnea lor de culoarea cadavrelor. Îi urăsc, Karaghiosis, aşa cum numai unul ca tine ar putea să înţeleagă – unul care-a urât puternic, din toată fiinţa lui.

— Îmi pare rău, Diane. Regret că încă suferi. Dar eu nu sunt pregătit, deocamdată, să fac vreo mişcare. Nu mă

[26] Thomas Carlyle (1795-1881) – istoric şi critic britanic, adversar al materialismului şi al raţionalismului, susţinător al acţiunii. A scris *Eroii şi cultul eroilor.* (n. tr.)

forţa.

— *Eşti* Karaghiosis?

— Da.

— Atunci sunt satisfăcută… într-un fel.

— Însă veganul *va trăi.*

— Vom vedea.

— Da, vom vedea. Noapte bună.

— Noapte bună, Conrad.

M-am ridicat, am lăsat-o unde era şi m-am întors la cortul meu. Mai târziu, în noaptea aceea, a venit la mine. S-a auzit foşnetul foii de cort, apoi al lenjeriei de pat, şi iat-o acolo. Iar când voi fi uitat toate celelalte lucruri în legătură cu Diane – roşul perucii şi „v”-ul întors dintre ochii ei, fălcile strânse, vorba sacadată, micile sale gesturi specifice, corpul fierbinte ca miezul unei stele şi ciudata acuză aruncată de către ea omului care-aş fi putut fi – îmi voi aduce aminte atât: că a venit la mine atunci când aveam nevoie de ea, şi că a fost caldă, şi moale, şi că a venit la mine…

***

A doua zi dimineaţă, aveam de gând ca după micul dejun să-l caut pe Myshtigo, însă m-a găsit el primul. Eram pe malul fluviului şi discutam cu cei ce urmau să se ocupe de felucă.

— Conrad, îmi spuse el cu blândeţe, pot să stau de vorbă cu dumneata?

Am dat din cap afirmativ şi-am făcut semn către un şanţ.

— Să mergem încolo. Aici am terminat.

Şi-am pornit la pas. După un minut, el începu:

— Ştii că în lumea mea există mai multe sisteme de disciplină a minţii, sisteme care ocazional dau naştere la capacităţi extrasenzoriale…

— Am auzit şi eu, i-am răspuns.

— Majoritatea veganilor, într-un moment sau altul, sunt expuşi la aşa ceva. Unii manifestă chiar şi aptitudini în această privinţă. Mulţi, nu. Totuşi, majoritatea dintre noi avem un simţ al paranormalului, o recunoaştere a modului său de operare.

— Da?

— Eu, personal, nu sunt telepat, dar îmi dau seama că tu ai această calitate, pentru că în noaptea trecută ai folosit-o asupra mea. Am simţit asta. Este un lucru foarte neobişnuit printre voi, din care cauză nu am anticipat gestul şi nu mi-am luat măsuri de contracarare. De asemenea, m-ai „lovit” la momentul potrivit. Ca urmare, mintea mea a rămas deschisă în faţa ta. Trebuie să ştiu cât de mult ai aflat!

E clar deci că a fost ceva extrasenzorial, legat de acele suprapuneri de imagini-viziuni. Tot ce conţineau ele de regulă erau aşa-zisele percepţii imediate ale subiectului, plus o privire asupra gândurilor şi sentimentelor din vorbele pe care le rostea acesta – şi pe care eu, uneori, le receptam prost. Întrebarea lui Myshtigo îmi arăta că el cunoaşte amploarea percepţiilor mele. Auzisem că unii vegani, profesionişti în amestecarea sufletului, puteau să-şi facă drum chiar până în subconştient. Am hotărât deci să merg la cacealma.

— Îmi dau seama că nu te ocupi doar cu scrierea unei simple cărţi de călătorie, am spus eu, fără a primi vreun răspuns. Din nefericire, am continuat, nu sunt singurul la curent cu acest lucru, ceea ce face să te afli în mare primejdie.

— De ce? se interesă el, brusc.

— Poate că se-nşeală ei, am aruncat eu momeala.

Scutură din cap.

— Cine sunt *ei?*

— Îmi pare rău…

— Dar am nevoie să ştiu!

— Încă o dată, îmi pare rău. Dacă vrei să renunţi, te pot duce chiar azi înapoi, la Port-au-Prince.

— Nu, nu pot face asta. Trebuie să-mi urmez calea. Cum să procedez?

— Dă-mi mai multe detalii asupra problemei, iar eu am să-ţi fac unele sugestii.

— Nu. Deja ştii prea multe… Deci acesta trebuie să fie adevăratul motiv al prezenţei aici a lui Donald Dos Santos, spuse el repede. Dos Santos e un moderat. Aripa activă a

Radpol-ului trebuie să fi aflat ceva despre asta şi, cum spuneai, s-o fi înşelat în aprecieri. El trebuie să cunoască pericolul. Poate c-ar fi bine să mă duc şi să…

— Nu, l-am întrerupt. Nu cred c-ar fi bine. N-ar aduce nici o schimbare reală. Şi, oricum, ce i-ai povesti?

— Îmi dau seama ce vrei să spui, adăugă el, după o pauză. Mi-a mai trecut prin minte că s-ar putea să nu fie chiar atât de moderat cum credeam… Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci…

— Mda, am spus eu. Vrei să dai înapoi?

— Nu pot.

— Okay, Albăstrilă, atunci o să trebuiască să ai încredere în *mine.* Poţi să începi prin a-mi spune mai multe despre această acţiune de cercetare…

— NU! Nu ştiu cât ştii şi cât nu ştii. Este evident că încerci să mă tragi de limbă ca să afli ceva în plus, aşa că nu cred să ştii mare lucru. Problema de care mă ocup are încă un caracter confidenţial.

— Încerc să-ţi asigur protecţia, am spus eu, de aceea am nevoie de cât mai multe informaţii posibil.

— În cazul acesta, protejează-mi corpul şi lasă-mă să-mi fac singur griji în legătură cu motivele şi gândurile mele. Pe viitor, voi avea mintea închisă pentru tine, aşa că nu trebuie să-ţi mai pierzi timpul încercând să o sondezi.

Înmânându-i un pistol automat, i-am spus:

— Îţi sugerez ca, pe timpul excursiei, să porţi cu tine o armă – asta aşa, ca să-ţi protejezi motivele.

— Foarte bine.

Arma dispăru sub cămaşa ce-i flutura.

Puff-Puff-Puff, făcea veganul.

Naiba-Naiba-Naiba, răsunau corzile minţii mele.

— Pregăteşte-te, am spus. În curând plecăm.

***

Mergând pe jos spre tabără, pe un alt drum, mi-am analizat propriile motive. O carte, ea singură, n-ar putea nici crea, nici distruge Pământul, Radpol-ul, Returnismul. Nici chiar „Chemarea Pământului”, scrisă de Phil, nu făcuse aşa ceva, oricum nu cine ştie ce. Dar treaba asta a lui

Myshtigo urma să fie ceva mai mult decât o carte. Un studiu? Ce putea fi? Un impuls într-o direcţie anume? Nu ştiam asta şi trebuia să aflu. Căci Myshtigo nu putea fi lăsat să trăiască, dacă asta avea să ne distrugă; pe de altă parte, nu puteam nici să permit uciderea lui, dacă lucrul pe care-l făcea ne putea fi de vreun ajutor. Şi asta s-ar fi putut să fie. Ca urmare, cineva trebuia să ceară o pauză, un „time-out”, până ne-am fi asigurat despre ce e vorba. Cordonul fusese tras. Am mers mai departe.

— Diane, i-am zis eu femeii, pe când stăteam amândoi la umbra skimmer-ului ei; zici că însemn ceva pentru tine, prin mine însumi, prin persoana lui Karaghiosis.

— Aşa se pare.

— Atunci, ascultă-mă. Cred că e posibil să te înşeli în legătură cu veganul. Nu sunt sigur, dar dacă n-ai dreptate, ar fi o foarte mare greşeală să-l ucidem. Din acest motiv, nu pot permite aşa ceva. Opriţi toate acţiunile pe care le-aţi planificat până ajungem la Atena. Pe urmă, cere clarificarea acelui mesaj de la Radpol.

Ea mă privi drept în ochi, apoi spuse: „În regulă”.

— Cum rămâne, atunci, cu Hasan?

— Hasan aşteaptă.

— El îşi alege singur momentul şi locul, nu? Aşteaptă doar prilejul de-a lovi.

— Da.

— Atunci trebuie să i se spună să nu întreprindă nimic înainte ca noi să fim siguri.

— Foarte bine.

— Ai să-i spui tu?

— Cineva o va face.

— Bine, am zis, şi am dat să plec.

— Şi dacă primim mesajul, întrebă ea, şi este la fel ca mai înainte, ce se va întâmpla?

— Vom vedea, am spus, fără să mă întorc.

Am lăsat-o lângă skimmer-ul ei şi m-am întors la al meu.

Iar când mesajul sosi, spunând ceea ce credeam că va spune, am ştiut că voi avea o mulţime de buclucuri. Asta pentru că eu luasem deja hotărârea.

Departe, spre sud şi spre est faţă de noi, unele părţi ale Madagascarului încă mai asurzeau contoarele Geiger cu strigătele lor de durere provocate de infectarea radioactivă – un omagiu plătit priceperii unuia dintre noi. Hasan, eram sigur, încă mai putea înfrunta orice obstacol fără ca măcar să clipească din ochii aceia gălbui, bătuţi de soare şi obişnuiţi cu moartea… S-ar putea să fie greu de oprit.

***

Privim spectacolul de sub noi.

Moarte, căldură, valuri năpădite de nămol, un nou contur al litoralului…

Activităţi vulcanice pe Chios, Samos, Ikaria, Naxos…

Halicarnasul apare de parcă s-ar fi muşcat din el…

Iar capătul de vest al insulei Kos este din nou vizibil, dar ce contează?

…Moarte, căldură, valuri năpădite de nămol.

Un nou contur al litoralului…

***

Aranjasem ca întregul convoi să ia un drum ocolitor, pentru a vedea cum arată peisajul. Myshtigo lua note, făcea fotografii.

Lorel comunicase următoarele: „Continuaţi călătoria. Pagubele materiale nu sunt prea grave, deoarece Mediterana era deja în cea mai mare parte plină de ruine. Pierderile umane constau fie din morţi, fie din răniţi cărora li se acordă îngrijire. În concluzie, mergeţi mai departe”.

Am trecut în zbor, la mică înălţime, peste ceea ce mai rămăsese din Kos – capătul vestic al insulei. Era un ţinut arid, vulcanic, şi printre suprafeţele lucitoare de apă marină care brăzdau de curând uscatul se vedeau noi cratere, unele fumegând. Cândva, aici se înălţase vechea capitală Astypalaia. Tucidide ne spune că a fost distrusă de un cutremur puternic. Ar fi trebuit să-l vadă pe acesta. Oraşul meu nordic din Kos a fost apoi locuit începând din anul 366 î. de Hr. Acum totul dispăruse, mai puţin umezeala şi căldura. Supravieţuitori nu mai erau – iar platanii lui Hipocrate, moscheea de la Loggia, castelul cavalerilor din Rodos, fântânile, vila mea, *soţia* mea – măturate de nu ştiu

ce valuri sau înghiţite de nu ştiu ce gropi marine – toate apucaseră pe drumul lui Teocrit cel mort – el, care-şi dăduse toată silinţa să imortalizeze locul, cu atât de mulţi ani în urmă. Plecate. Dispărute. Îndepărtate… Nemuritoare şi moarte pentru mine. Mai departe, către est, câteva piscuri din acel lanţ de munţi înalţi, care întrerupsese platoul litoralului de nord, mai ieşeau încă din apă. Între ele, măreţul vârf Dhikaios sau Hristos cel Drept, înălţat deasupra satelor de pe pantele de nord. Acum mai era doar o insuliţă şi nimeni nu reuşise să ajungă la timp până în vârful lui. Aşa trebuie să fi fost şi-atunci, cu mulţi ani în urmă, când marea de lângă pământul meu natal, mărginită de Peninsula Chalcidică, s-a ridicat şi a luat uscatul cu asalt; atunci când apele mării interioare au forţat ieşirea prin pasul de la Tempe, iar marile convulsii au zguduit până şi pereţii muntoşi ai înseşi căminului zeilor, Olimpul; iar cei pe care i-a cruţat nu au fost decât domnul şi doamna Deucalion, pe care zeii i-au ţinut la suprafaţă pentru a crea un mit şi nişte oameni cărora să li-l spună.

— Acolo ai locuit tu, remarcă Myshtigo.

Am dat din cap, afirmativ.

— Totuşi, te-ai născut în satul Makrinitsa, din Munţii Tessaliei, nu-i aşa?

— Da.

— Acolo ai avut casă?

— Pentru un timp.

— „Casă” este un concept universal, spuse el. Eu îl apreciez.

— Mulţumesc!

***

Am continuat să mă uit în jos, simţindu-mă trist, deprimat, furios, apoi nemaisimţind nimic.

Atena văzută după mult timp revine cu o familiaritate bruscă ce întotdeauna împrospătează, adesea reînnoieşte, iar uneori incită. Phil mi-a citit cândva nişte rânduri ale unuia dintre ultimii mari poeţi greci, George Seferis, afirmând că el se referise la Grecia *mea* când spusese: „O ţară care nu mai este nici a noastră, nici a ta” – şi asta din

cauza veganilor. Când am arătat că pe timpul lui Seferis veganii nici nu se aflau printre noi, Phil mi-a replicat că poezia există independent de timp şi spaţiu şi că ea înseamnă orice are semnificaţie pentru cititor. Deşi n-am crezut niciodată că o licenţă literară este bună şi pentru o călătorie în timp, am avut alte motive pentru a nu fi de acord, pentru a n-o citi ca pe-o declaraţie generală.

Grecia *este* ţara noastră. Goţii, hunii, bulgarii, sârbii, francii, turcii şi, mai recent, veganii n-au reuşit niciodată să ne-o smulgă. Poporul, eu – am supravieţuit. Atena şi cu mine ne-am schimbat oarecum împreună. Grecia continentală rămâne însă Grecia continentală şi ea nu se schimbă doar de dragul meu. Încercaţi s-o luaţi, indiferent cine-aţi fi, şi haiducii mei vor urca în munţi ca răzbunătorii subpământeni din vechime. Voi veţi trece, dar munţii Greciei vor rămâne, vor fi neschimbaţi – cu mirosul de picioare de capră friptă, amestecat cu sânge şi vin şi cu un gust de migdale îndulcite, noaptea cu un vânt rece, iar ziua cu un cer albastru ca ochii unui zeu. Atingeţi-i, dacă aveţi curajul!

Iată de ce mă simt reîmprospătat ori de câte ori mă întorc, pentru că acum, când sunt un bărbat cu mulţi ani în cârcă, simt la fel despre întregul Pământ. Iată de ce-am luptat, de ce-am ucis şi-am pus bombe, de ce-am încercat orice şmecherie juridică legală pentru a-i împiedica pe vegani să cumpere Terra, bucată cu bucată, de la guvernul în contumacie aflat pe Taler. Iată de ce mi-am croit drum, de fiecare dată sub un alt nume, în marele aparat administrativ care conduce această planetă şi în mod deosebit la departamentul de Arte, Monumente şi Arhive. Acolo aş putea lupta pentru a păstra ce-a mai rămas, aşteptând, între timp evoluţia evenimentelor.

Vendeta Radpol-ului i-a înspăimântat atât pe expatriaţi, cât şi pe vegani. Ei nu şi-au dat seama că urmaşii supravieţuitorilor celor *Trei Zile* nu vor accepta de bună voie ca zonele de litoral cele mai bune să devină staţiuni pentru vegani şi nici nu-şi vor lăsa fiii şi fiicele să lucreze în aceste staţiuni; aşa cum nu-i vor conduce pe vegani printre

ruinele propriilor oraşe ca să le arate zonele de interes pentru amuzament. Iată de ce, pentru majoritatea funcţionarilor, Oficiul este în principal un serviciu de ambasadori.

Noi am trimis chemarea de reîntoarcere descendenţilor coloniilor de pe Marte şi Titan, dar fără nici un rezultat. Ei crescuseră acolo în belşug, sugând dintr-o cultură aflată în avans faţă de-a noastră. Îşi pierduseră identitatea. Şi ne-au abandonat.

Totuşi, *de jure*, ei constituiau Guvernul Terrei, ales în mod legal de către majoritatea absentă, şi poate că şi *de facto,* dacă s-ar ajunge vreodată la aceasta.

Timp de mai bine de o jumătate de secol, situaţia a fost staţionară. N-au mai apărut staţiuni vegane noi şi nici alte violenţe din partea Radpol-ului. De asemenea, nici vreo Reîntoarcere. Curând, urma să aibă loc o nouă evoluţie. Se simţea asta în aer, dacă Myshtigo desfăşura – într-adevăr – o acţiune de cercetare.

M-am întors deci la Atena, într-o zi mohorâtă, pe o ploaie măruntă şi rece. Era o Atena răvăşită şi schimbată de recentul cutremur de pământ. În cap aveam un semn de întrebare, iar pe corp – vânătăi, însă mă simţeam revigorat. Muzeul Naţional se afla tot acolo, între Tossisa şi Vasileos Irakliou, Acropole era şi mai ruinată decât îmi aminteam, iar Garden Altar Inn – mai demult, vechiul Palat Regal, la colţul de nord-vest al Grădinii Naţionale, vizavi de Piaţa Constituţiei – fusese zgâlţâit din toate puterile, dar, cu toate acestea, se ţinea pe picioare şi era deschis pentru afaceri.

Am intrat şi ne-am înregistrat pentru primirea camerelor.

În calitate de comisar pentru Arte, Monumente şi Arhive, m-am bucurat de o atenţie specială: am primit Apartamentul Nr. 19. Deşi nu era exact aşa cum îl lăsasem, se prezenta curat şi în ordine. Pe plăcuţa metalică de pe uşă stătea scris:

Acest apartament a fost sediul lui Konstantin Karaghiosis, pe timpul fondării Radpol-ului şi a unei lungi perioade din Rebeliunea Returnistă.

În interior, pe lemnăria patului, se afla o placă pe care se putea citi: *În acest pat a dormit Konstantin Karaghiosis.*

Pe un perete din camera strâmtă şi lungă din faţă, am mai văzut o placă, pe care scria: *Pata de pe acest perete a fost făcută de către o sticlă de băutură aruncată din celălalt capăt al camerei de către Konstantin Karaghiosis, pentru a sărbători detonarea unei bombe în Madagascar.* Cine vrea, poate să creadă. *Pe acest scaun a stat Konstantin Karaghiosis*, susţinea o altă placă. Mi-a fost pur şi simplu frică să intru la baie.

Mai târziu în seara aceea, pe când băteam trotuarele umede şi pline de moloz ale oraşului meu aproape părăsit, vechile amintiri se împleteau cu gândurile curente, precum apele de la confluenţa a două râuri. Lăsându-i pe ceilalţi să sforăie în casă, am coborât scara largă de la „Altar”, m-am oprit să citesc una dintre inscripţiile cu citate din discursul funebru al lui Pericle („Întregul Pământ este mormântul oamenilor celebri”), amplasată pe latura Monumentului Ostaşului Necunoscut, am studiat apoi, preţ de o clipă, membrele musculoase ale luptătorului antic, aşezat pe patul funerar împreună cu armele sale – basoreliefuri de marmură, dar aproape calde, aşa cum e noaptea la Atena – după care am trecut mai departe, mergând pe marea arteră de circulaţie Leoforos Amalias.

Masa de seară fusese foarte bună: uzo[27], ghiveci, Kokkineli[28], iaurt, Metaxa[29], cafea neagră la discreţie, în timp ce Phil discuta în contradictoriu cu George pe tema evoluţiei.

— Tu nu constaţi o convergenţă a realităţii cu mitul, aici, în ultimele zile de viaţă pe această planetă?

— Ce vrei să spui? întrebă George, ştergând un fruct *narantzi* şi potrivindu-şi ochelarii ca să vadă mai bine.

— Vreau să spun că pe măsură ce umanitatea a ieşit din întuneric, ea a adus cu sine legende, mituri şi amintiri

[27] Un fel de mastică.

[28] Soi de vin roşu.

[29] Vestită marcă de coniac.

despre fiinţe fabuloase. Acum coborâm din nou în acelaşi întuneric. *Forţa Vitală* devine slabă şi nestatornică şi asistăm la o revenire către acele forme primare care au existat vreme îndelungată doar ca nişte palide amintiri rasiale…

— Bazaconii, Phil. *Forţă Vitală?* În ce secol te trezeşti? Vorbeşti de parcă viaţa, în ansamblul ei, ar fi o singură entitate înzestrată cu simţuri.

— Aşa şi este.

— Demonstrează, te rog.

— Aveţi în muzeul vostru scheletele a trei satiri, precum şi fotografiile unora vii. Ei trăiesc în munţii din această regiune. Au fost văzuţi aici şi centauri; există de asemenea, flori-vampir şi cai cu aripi rudimentare. În fiecare mare pot fi găsiţi şerpi de mare, iar cerul este brăzdat de lilieci-păianjen aduşi din import. Avem chiar şi declaraţii – sub prestare de jurământ – ale unor persoane care-au văzut Bestia Neagră din Tessalia – o fiinţă care se hrăneşte cu oameni, cu oase, cu orice – şi astfel capătă viaţă tot felul de alte legende.

George oftă.

— Ceea ce-ai spus până acum nu dovedeşte nimic altceva decât că în marele infinit este posibil să apară orice formă de viaţă, dacă există factori catalizatori corespunzători şi un mediu continuu favorabil. Lucrurile pe care le-ai menţionat, proprii Pământului, reprezintă nişte mutaţii, fiinţe avându-şi obârşia pe lângă Locurile Fierbinţi din toată lumea. Există un asemenea loc sus, în munţii Tessaliei. Dacă Bestia Neagră ar sparge acum uşa aceea, având călare pe ea un satir, asta nu mi-ar schimba părerile şi nici nu le-ar dovedi pe-ale tale.

M-am uitat la uşă în acel moment, sperând să văd nu Bestia Neagră, ci vreun bătrânel cu aspect neînsemnat, cu un umăr aplecat într-o parte, gata să se împiedice şi apoi să-şi vadă de drum, sau vreun chelner care să-i aducă Dianei o băutură pe care nu o comandase, însoţită de un bilet împăturit în şerveţel.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Trecând în

sus, pe Leoforos Amalias, pe lângă Poarta lui Adrian, şi lăsând în urmă Olimpionul, încă nu ştiam care urma să fie hotărârea. Diane luase legătura cu Radpol-ul, dar până în acel moment nu se primise nici un răspuns. Peste treizeci şi şase de ore urma să plecăm în zbor de la Atena la Lamia, iar de acolo mai departe, pe jos, prin zone cu copaci noi şi ciudaţi, având frunze lungi, palide, cu nervurile roşii, apoi printre pâlcuri de viţă agăţătoare şi de alte plante cu ramificaţii aeriene, prin locurile pe unde îmboboceşte floarea-vampir, apoi şi mai departe, traversând câmpii însorite, urcând pe cărările întortocheate ale caprelor de munte, printre stânci înalte şi coborând în văi adânci ori trecând pe lângă mănăstiri ruinate. Era o treabă de om smintit, dar aşa dorise Myshtigo. Pentru simplul fapt că eu mă născusem în acele locuri, îşi închipuia că el va fi în siguranţă. Am încercat să-i spun despre animalele sălbatice, despre canibalii din tribul Kouretes care hălăduiau pe-acolo. Dar el voia să fie aidoma lui Pausanias şi să vadă totul mergând pe jos. Okay, atunci, am hotărât eu, dacă Radpol-ul nu-i face de petrecanie, o să-i facă fauna.

Dar, pentru mai multă siguranţă, m-am dus la cel mai apropiat Oficiu Poştal al Guvernului Terestru, unde am obţinut un permis de duel şi mi-am plătit taxa de deces. Pot să fiu şi cinstit în asemenea treburi, mi-am zis, date fiind poziţia mea de comisar şi toate celelalte circumstanţe.

Dacă Hasan trebuia să moară, măcar să-l omor eu, cu toate formele legale.

De pe trotuarul celălalt, am auzit un sunet de buzuki[30] răzbătând dintr-o cafenea sărăcăcioasă. Parţial pentru că aşa doream şi parţial pentru că aveam sentimentul că cineva mă urmăreşte, am traversat strada şi-am intrat în local. M-am aşezat la o măsuţă de unde puteam să fiu cu ochii pe uşă dar, în acelaşi timp, să stau cu spatele la perete, am comandat cafea turcească şi un pachet de ţigări, după care-am rămas gânditor, ascultând cântece despre moarte, exil, dezastre, ca şi despre veşnica

---

[30] *Buzuki* – instrument muzical grecesc, cu coarde. (n. tr.)

infidelitate a femeilor şi bărbaţilor.

Pe dinăuntru, localul era şi mai mic decât părea pe dinafară; avea tavanul scund, podeaua murdară şi un aspect întunecos. Dizeuza secundă şi bondoacă purta o rochie galbenă şi era fardată peste măsură. Se auzea clinchet de pahare; prin aerul înceţoşat se vedea cum praful se depune întruna; sub picioare, rumeguşul de pe duşumea dădea o senzaţie de ud. Masa mea se afla aproape de bar. Să fi fost, în total, vreo duzină de alţi clienţi răspândiţi în întregul local: trei fete cu ochi somnoroşi şedeau şi beau la bar, un bărbat îşi sumeţea fesul verde, iar altul îşi pusese capul pe mână şi sforăia; patru indivizi râdeau la o masă situată în diagonală faţă de mine; alţi câţiva, singuri, îşi beau cafeaua, ascultau, priveau orice şi nimic în mod deosebit, aşteptând – sau poate că nu – să vină cineva sau să se întâmple ceva.

Totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Aşa că după a treia ceaşcă de cafea, i-am plătit proprietarului cel gras şi mustăcios şi am părăsit localul.

Afară, temperatura părea să fi scăzut cu vreo câteva grade. Strada era pustie şi întunecată. Am cotit la dreapta, pe Leoforos Dionysiou Areopagitou, şi am mers mai departe, până am ajuns la gardul dărăpănat ce mărgineşte panta de sud a Acropolei.

La colţ, am auzit un zgomot de paşi chiar în spatele meu. Am rămas nemişcat o jumătate de minut, dar n-am remarcat nimic altceva decât o tăcere profundă şi o noapte neagră, de nepătruns. Dând din umeri, am intrat pe poartă şi m-am îndreptat spre lăcaşul lui Dionysius Eleutherios. Din templul propriu-zis nu mai rămăsese altceva decât temelia. Am trecut mai departe, îndreptându-mă spre Teatru.

Phil sugerase apoi că istoria a evoluat sub forma unor mari cicluri, precum limbile unui ceas uriaş care trec zi de zi peste aceleaşi numere.

— Biologia istorică arată că te înşeli, spusese George.

— Nu am avut în vedere sensul *ad litteram*, replicase Phil.

— Ar trebui ca, înainte de a continua discuţia, să cădem

de acord asupra limbii pe care-o vorbim.

Myshtigo se pornise pe râs…

Ellen atinsese braţul lui Dos Santos şi-l întrebase despre soarta bieţilor cai pe care-i călăresc picadorii. El ridicase din umeri, îi mai turnase nişte Kokkineli, apoi îşi băuse paharul până la fund.

— Este o parte a spectacolului, spusese.

Şi nici un mesaj, nici un mesaj…

Am mers mai departe prin harababura în care timpul transformă măreţia. O pasăre speriată ţâşni în dreapta mea, scoase un ţipăt de frică şi dispăru. Am continuat să merg, rătăcind în sfârşit prin vechiul Teatru, coborând de-a lungul lui…

Diane n-a fost chiar aşa de încântată, cum îmi închipuisem c-o să fie, la vederea plăcilor anoste care-mi împodobeau apartamentul.

— Aparţin acestui loc. Desigur. Aşa e.

— Ha!

— Cândva s-ar fi expus capetele animalelor pe care le-ai vânat. Sau scuturile duşmanilor pe care i-ai biruit. Acum ne-am civilizat. Asta e noua modă.

Un alt „Ha!”. Am schimbat subiectul.

— Ai primit vreun răspuns în legătură cu veganul?

— Nu.

— Dar *îi vrei* capul.

— Eu nu sunt civilizată. …Spune-mi, în vremurile de demult Phil era tot aşa de aiurit?

— Nu, nu era. Şi nici acum nu este. Doar că poartă blestemul unei jumătăţi de talent. Acum e considerat ca fiind ultimul dintre poeţii romantici, dar a decăzut. A ajuns să împingă misticismul la absurd, deoarece, ca şi Wordsworth[31], a supravieţuit propriilor sale zile de glorie. Trăieşte cu imaginile deformate ale unui trecut destul de bun. A trecut odată Hellespontul înot, ca şi Byron[32], dar

---

[31] William Wordsworth (1770-1850), poet romantic englez. (n. tr.)

[32] Lord George Gordon Byron (1788-1824), poet romantic englez. (n. tr.)

acum, la fel ca şi în cazul lui Yeats[33], singurul lucru care-l bucură cu adevărat este compania tinerelor doamne, pe care să le poată plictisi cu filozofia lui sau uneori să le încânte cu vreo amintire bine povestită. E bătrân. În scrierile lui mai răzbat, când şi când, flăcările fostei lui puteri, însă personalitatea nu i s-a limitat doar la scris.

— Cum aşa?

— Păi, îmi amintesc de-o zi noroasă, când citea la Teatrul lui Dionysius un imn pe care-l scrisese în onoarea lui Pan. Publicul era puţin numeros – vreo două sau trei sute de inşi şi numai zeii ştiau de ce se adunaseră – totuşi el a început să citească. Greceasca lui nu era încă prea bună, avea însă o voce impresionantă şi o atitudine aproape carismatică. După un timp, a început să plouă uşor, dar nimeni n-a plecat. Către sfârşit, s-a auzit un tunet, de parcă cineva ar fi izbucnit în hohote de râs, înfiorătoare, şi dintr-o dată toţi spectatorii s-au cutremurat. Nu spun că a fost ceva ca în zilele lui Thespis[34], însă mulţi dintre oamenii aceia se uitau peste umăr la plecare. Am fost şi eu foarte impresionat. Pe urmă, după câteva zile, am citit poemul, dar n-a mai avut nici un farmec; era ceva banal, răsuflat. Important a fost modul în care l-a citit el pe scenă. Această parte a puterii şi-a pierdut-o odată cu tinereţea, iar ceea ce-a mai rămas din ce s-ar putea numi artă, n-a fost suficient de puternic pentru a-l face mare, pentru a-i păstra vie legenda personală. Asta îl deranjează şi atunci se consolează cu o filosofie obscură – dar, ca să-ţi răspund la întrebare, n-a fost întotdeauna aşa de aiurit. Se poate chiar ca o parte din filozofia lui să fie corectă.

— Ce vrei să spui?

— Marile Cicluri. Era animalelor stranii a coborât din nou asupra noastră. La fel şi epoca eroilor, a semizeilor.

— Eu n-am întâlnit decât animale stranii.

— „În acest pat a dormit Konstantin Karaghiosis”, scrie aici. Pare confortabil.

— Este… Vezi?

---

[33] William Butler Yeats (1865-1939), scriitor irlandez. (n. tr.)

[34] Thespis (sec VI î. de Hr.), poet grec. (n. tr.)

— Da. Să păstrez placa?

— Dacă vrei…

M-am dus către avanscenă (*proskenion*). Zidul sculptat începea de la trepte, înfăţişând scene din viaţa lui Dionysius. Potrivit regulamentului promulgat chiar de către mine, fiecare ghid şi fiecare membru al unui grup organizat trebuie „…să aibă asupra lui, pe timpul deplasării, cel puţin trei torţe cu magneziu”. Am scos cuiul de declanşare de la una dintre acestea şi am aruncat-o la pământ. Lumina produsă n-avea să fie vizibilă de jos datorită unghiului pantei şi blocurilor de zidărie.

Nu m-am uitat la flacăra strălucitoare, ci sus, la figurile poleite cu argint. Se afla acolo Hermes, prezentându-i-l lui Zeus pe zeul copil în timp ce coribanţii purtau imaginea fantastică a lui Pyrrhos de fiecare parte a tronului; mai era şi Ikaros, pe care Dionysius îl învăţase să cultive viţa de vie – el se pregătea să sacrifice o capră, în timp ce fiica lui oferea prăjituri zeului (care stătea alături, discutând despre fată cu un satir); şi mai era Silenus, beat, încercând să susţină cerul precum Atlas, numai că nu se descurca prea bine; şi erau acolo toţi ceilalţi zei ai oraşelor, în vizită la acest Teatru; i-am văzut pe Hestia, Tezeu, şi pe Cirene cu un corn al abundenţei…

— Arzi o ofrandă pentru zei, se auzi o afirmaţie din apropiere.

Nu m-am întors. Vocea venise dinapoia umărului meu drept, dar nu m-am întors, căci o cunoşteam.

— Poate că da, am spus eu.

— N-ai mai călcat de mult pe-aceste meleaguri, în această Grecie.

— E-adevărat.

— Asta pentru că n-a existat niciodată o Penelopă nemuritoare – răbdătoare ca şi munţii, încrezătoare în reîntoarcerea kallikanzarosului ei – una care să ţeasă, răbdătoare precum dealurile?

— Tu eşti acum povestitorul satului?

El chicoti.

— Am grijă de oile cu multe picioare de pe înălţimi, acolo

unde degetele Aurorei vin întâi şi-ntâi să ungă cerul cu trandafiri.

— Da, tu eşti povestitorul. De ce nu te afli acum sus, pe plaiuri, ca să-i seduci pe tineri prin cântecul tău?

— Din cauza viselor.

— Aha!

M-am întors şi m-am uitat la obrazul străvechi, la ridurile care, în lumina făcliei gata să se stingă, păreau la fel de negre ca şi plasele pierdute de pescari pe fundul mării; m-am uitat la barba albă ca zăpada ce se prăvale din munţi, la ochii la fel de albaştri ca şi basmaua legată în jurul tâmplelor. El nu se sprijinea în baston mai mult decât se sprijină un războinic în suliţă. Ştiam că-i mai bătrân de-un veac şi că nu folosise niciodată seria de tratamente Sprung-Samser.

— Nu demult, am visat că mă găseam în mijlocul unui templu negru, îmi spuse el, şi că deodată a venit lângă mine Stăpânul Hades, care m-a luat de mână şi m-a rugat să-l însoţesc. Dar eu i-am spus „NU” şi m-am trezit. Treaba asta m-a răvăşit.

— Ce-ai mâncat în seara aceea? Bobiţe din Locul Fierbinte?

— Te rog să nu râzi... Pe urmă, în altă noapte, m-am visat pe un teren nisipos şi se făcea că era întuneric. Forţa vechilor eroi coborâse în mine şi, luptându-mă cu Anteu, fiul lui Geea, l-am nimicit. Apoi stăpânul Hades a venit din nou la mine, m-a luat de braţ şi mi-a zis: „Hai să mergem”. Dar eu l-am refuzat iară şi-atunci m-am trezit. Pământul se cutremura.

— Asta-i tot?

— Nu. Pe urmă, şi mai recent – de astă dată în timpul zilei, pe când stăteam sub un pom şi-mi vegheam turma – am visat cu ochii deschişi. La fel ca Phoebus, m-am luptat cu monstrul Python, pe care aproape că l-am dat gata. De data asta n-a mai venit Stăpânul Hades, dar când m-am răsucit în loc, l-am văzut acolo, în picioare, pe Hermes, slujitorul lui, zâmbind şi ţinând caduceul îndreptat spre mine, ca pe-o puşcă. Am scuturat din cap şi el l-a lăsat în

jos. Pe urmă l-a ridicat din nou şi mi-a făcut semn, iar eu m-am uitat în direcţia indicată. Acolo, în faţa mea, se întindea Atena – locul ăsta, cu Teatrul, cu tine – şi-aici şedeau bătrânele. Cea care măsoară sfoara vieţii era îmbufnată, căci o înfăşurase pe-a ta în jurul orizontului şi nu-i mai dădea de capăt. Însă cea care ţese o împărţise în două şuviţe foarte subţiri. Un fir a zburat înapoi, peste mări şi-a dispărut din vedere. Celălalt ducea sus, în munţi. Pe primul munte stătea Omul Mort, care ţinea firul în mâinile lui albe. În spatele acestuia, pe următorul munte, firul trecea peste o stâncă arzândă. Pe muntele din spatele stâncii se afla Bestia Neagră, care scutura şi trăgea cu dinţii de firul tău. Şi, pe toată lungimea lui, se furişa un luptător mare, străin, şi galbeni îi erau ochii, şi scoasă din teacă sabia, pe care o tot ridica ameninţător. Am venit deci la Atena, ca să te întâlnesc – aici, în acest loc – şi să-ţi spun să te întorci dincolo de mare, să te previn să nu urci în munţii în care te-aşteaptă moartea. Căci am ştiut, atunci când Hermes şi-a ridicat bagheta, că visele nu erau pentru mine, ci îţi erau adresate ţie, o! tatăl meu, şi că trebuie să te găsesc şi să-ţi atrag atenţia. Pleacă acuma, cât încă mai poţi. Întoarce-te. Te rog!

L-am apucat pe după umeri.

— Iason, fiul meu, eu nu mă întorc. Îmi asum răspunderea deplină a faptelor mele, bune sau rele – inclusiv propria-mi moarte, dacă e nevoie – căci de data asta *trebuie* să mă duc în munţi, până sus, lângă Locul Fierbinte. Îţi mulţumesc că m-ai prevenit. Familia noastră a avut întotdeauna probleme cu visele, care adesea s-au dovedit mincinoase. Am şi eu vise – vise în care văd prin ochii altora – câteodată clar, alteori nu prea. Îţi sunt recunoscător pentru faptul că mi-ai atras atenţia. Îmi pare rău însă că trebuie să nu iau în seamă avertismentul tău.

— În cazul ăsta, mă întorc la turma mea.

— Vino cu mine la han. Te vom duce noi, mâine, cu aparatul de zburat, până la Lamia.

— Nu. Eu nu dorm în clădiri mari şi nici nu călătoresc pe calea aerului.

— Atunci poate că-i timpul să pleci, dar am să-ţi fac pe plac. Putem să stăm aici peste noapte. Eu sunt comisarul acestui monument.

— Am auzit eu că iar ai o funcţie importantă în Marele Guvern. Au să continue omorurile?

— Sper că nu.

Am găsit un loc neted şi ne-am întins pe pelerina lui.

— Cum tălmăceşti tu visele astea? l-am întrebat.

— Cadouri ne trimiţi în fiecare anotimp, dar când ne-ai vizitat ultima dată?

— Acum vreo nouăsprezece ani, am spus eu.

— Atunci n-ai cunoştinţă despre Omul Mort?

— Nu.

— E mai solid decât majoritatea bărbaţilor – mai înalt, mai gras –, are carnea de culoarea pântecelui de peşte şi dinţii ca de animal. A început să se vorbească despre el cu vreo cincisprezece ani în urmă. Iese numai noaptea. Bea sânge. Când umblă încolo şi-ncoace, prin ţinut, căutând sânge (de om, de animal, nu contează), râde ca un copil. Noaptea, târziu, se uită pe geamul dormitorului şi zâmbeşte. Dă foc la biserici. Femeile însărcinate leapădă de frică. Se zice că ziua doarme într-un sicriu, păzit de locuitorii din tribul Kouretes.

— Pare la fel de rău ca şi un kallikanzaros.

— Există cu adevărat, tată. Acum câtva timp, ceva îmi omora oile. Indiferent ce-o fi fost, mânca puţin din ele şi le bea o mare parte din sânge. Aşa că mi-am săpat o ascunzătoare pe care-am acoperit-o cu crengi. În noaptea aceea, am stat la pândă. După multe ore, el a venit, dar eram prea speriat ca să pot pune o piatră în praştie; cum ţi-am spus, este solid, chiar mai solid ca tine, şi voluminos, iar pielea lui are culoarea unui cadavru abia dezgropat. A rupt gâtul oii cu mâinile şi i-a băut sângele. Am plâns când am văzut, dar mi-a fost frică să fac ceva. A doua zi, mi-am mutat turma în alt loc şi aşa n-am mai fost deranjat. Mă folosesc de această poveste ca să-mi înfricoşez strănepoţii – care sunt străstrănepoţii tăi – ori de câte ori nu sunt cuminţi… Şi el aşteaptă – sus, în munţi.

— Mda… Dacă zici tu că l-ai văzut, trebuie să fie adevărat. Iar din Locurile Fierbinţi apar într-adevăr lucruri stranii. *Noi* ştim acest lucru.

— …Acolo unde Prometeu a vărsat prea mult din focul creaţiei!

— Nu, acolo unde un nemernic a aruncat o bombă cu cobalt şi unde băieţii şi fetele cu ochi strălucitori au strigat „Eloi” la căderile radioactive[35]… Dar ce-i cu Bestia Neagră?

— Şi asta există cu adevărat, sunt sigur. Mare cât un elefant şi foarte iute de picior; se zice că se hrăneşte cu carne. Vânează pe plaiuri. Poate că, într-o bună-zi, se va întâlni cu Omul Mort şi se vor nimici reciproc.

— Ar fi bine, dar de regulă nu se întâmplă aşa. Asta-i tot ce ştii despre Bestie?

— Da, şi nu cunosc pe nimeni care să fi apucat s-o vadă mai mult de-o clipă.

— Bine, eu am să caut să fie mai puţin de-atât.

— …Şi trebuie să-ţi mai vorbesc şi despre Bortan…

— Bortan? Numele ăsta îmi pare cunoscut.

— Câinele tău… Când eram mic îl călăream şi-l loveam cu picioarele peste coastele acoperite cu o platoşă. El mârâia şi mă-nhăţa de picior, dar cu blândeţe.

— Bortan *al meu* e mort de-atâta vreme, încât n-ar putea nici măcar să-şi roadă propriile ciolane, dac-ar fi să şi le dezgroape într-o încarnare modernă.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar, la două zile după ultima ta vizită, a venit şi s-a prăbuşit la noi în colibă. Se vede că te urmărise prin jumătate din Grecia.

— Eşti sigur că era Bortan?

— Oare a mai existat cândva un câine mare cât un căluţ, cu platoşe pe coaste şi fălci cât o capcană pentru urşi?

— Nu, nu cred. Probabil că de aceea li s-a şi stins specia.

---

[35] Bomba cu cobalt produce o mare cantitate de particule radioactive. Forma „eloi” pare pluralul de la gr. *elos*, „smârc”, ceea ce aici nu are nici un sens. Poate că este o aluzie la exclamaţia lui Hristos răstignit: „Eli, Eli, lamma sabach-thani?” – „Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?” – în limba aramaică. (n. tr.)

Câinii au nevoie de platoşă, dacă e să nu stea pe lângă oameni, şi ea nu le creşte destul de repede. Dacă mai trăieşte, este probabil ultimul câine de pe Pământ. El şi cu mine am crescut împreună şi asta, ca să ştii, cu atât de mult timp în urmă, încât îmi face rău fie şi numai să mă gândesc. În ziua când a dispărut, în vreme ce mă aflam la vânătoare, mi-am închipuit că poate a avut un accident. L-am căutat, dar pe urmă m-am gândit că a murit. Era incredibil de bătrân, încă de atunci.

— Poate c-a fost rănit şi-a rătăcit aşa – ani în şir. Însă el era, cu siguranţă, şi ultima dată a pornit-o pe urmele tale. Când a văzut că plecaseşi, a urlat şi s-a năpustit iarăşi să te caute. De-atunci nu l-am mai văzut. Totuşi, uneori, noaptea târziu, îi aud în munţi urletul de vânătoare…

— Nenorocitul ăla de câine prost ar fi trebuit să ştie că nu trebuie să-şi facă atâtea griji.

— Câinii au fost întotdeauna ciudaţi.

— Da, câinii da…

Şi-apoi vântul nopţii, suflând rece prin arcadele anilor, se luă după mine. Îmi atinse ochii. Obosiţi, ei se închiseră.

***

Grecia este plină de legende şi încărcată cu pericole. Majoritatea regiunilor continentale de pe lângă Locurile Fierbinţi sunt periculoase din punct de vedere istoric. Aceasta pentru că în timp ce, teoretic, Oficiul conduce Pământul, el de fapt are grijă de insule. În multe regiuni continentale, funcţionarii sunt cam aşa cum erau în secolul XX slujbaşii fiscului în anumite zone muntoase – corecţi în toate anotimpurile. Insulele au suferit mai puţin decât restul lumii pe timpul celor Trei Zile; ca urmare, ele au fost în mod logic nişte avanposturi ale oficiilor districtuale ale lumii, atunci când taleriţii au hotărât că putem exercita unele funcţii administrative. Dar, istoriceşte, cei din partea continentală s-au opus întotdeauna acestui lucru. Totuşi, în regiunile din jurul Locurilor Fierbinţi, băştinaşii nu sunt întotdeauna şi în întregime de factură umană. În aceasta constă antipatia istorică faţă de schemele anormale de comportare. Iată de ce Grecia este plină de pericole.

Am fi putut naviga pe lângă coastă până la Volos. Am fi putut să mergem şi pe calea aerului – până la Volos sau până în oricare altă parte, dacă era cazul. Myshtigo voia, totuşi, ca de la Lamia să mergem pe uscat, să ne bucurăm de deliciile legendelor şi ale peisajelor deosebite. Iată de ce am lăsat skimmer-ele la Lamia. Iată de ce mergeam pe jos spre Volos. Iată de ce am dat peste legende.

La Atena i-am zis la revedere lui Iason. El a plecat pe mare, în susul coastei. O hotărâre înţeleaptă.

Phil insistase să suporte greutăţile mersului pe jos, în loc s-o ia înainte cu skimmer-ul şi să ne aştepte mai încolo, pe traseu. Poate că, într-un fel, şi ăsta a fost un lucru bun…

Şoseaua spre Volos trece alternativ prin zone cu vegetaţie mai densă sau mai rară. Ea îşi face loc pe lângă bolovani uriaşi, aglomerări ocazionale de căsuţe, câmpuri de mac; traversează mici cursuri de apă, şerpuieşte pe lângă înălţimi sau trece peste ele, se lăţeşte şi se îngustează fără nici o pricină aparentă.

Era încă dimineaţă, devreme. Cerul se vedea ca o oglindă albastră, pentru că razele soarelui păreau să vine de peste tot. În locurile umbrite, umezeala mai atârna încă de iarbă sau de frunzele cele mai de jos ale pomilor.

Şi acolo, într-un luminiş interesant, de lângă şoseaua spre Volos, m-am întâlnit cu un soi de tiz de-al meu.

Demult, în Adevăratele Vremuri de Odinioară, locul fusese un gen de construcţie religioasă. În tinereţe veneam destul de des pe-acolo, pentru că-mi plăcea acea calitate – sunt sigur că aţi numi-o „linişte” – pe care o oferea. Uneori mă întâlneam cu semioameni sau cu altfel de creaturi, ori visam frumos, găseam piese vechi de ceramică, busturi de statui şi alte lucruri asemănătoare, pe care le puteam vinde la Lamia sau la Atena. Către acest loc nu duce nici o potecă. Trebuie să ştii unde se află. Eu nu i-aş fi dus până acolo, dacă nu s-ar fi nimerit să fie Phil de faţă, pe care-l cunoşteam amator de tot ceea ce miroase a sanctuar, a semnificaţie ascunsă, a imagine ca de diapozitiv asupra unor lucruri învăluite în ceaţa trecutului etc., etc.

Cam la o jumătate de milă distanţă faţă de şosea, dacă

treci printr-o pădurice, etalând toate formele de verdeaţă şi de umbră, presărată la întâmplare cu o mulţime de pietre, ajungi dintr-o dată în vale şi găseşti drumul blocat de un desiş gros, cu care trebuie să te lupţi ca să dai peste un zid alb de stâncă. Dacă te apleci, mergi pe lângă zid şi o ţii tot la dreapta, ajungi la un luminiş unde de obicei e bine să te opreşti, înainte de-a merge mai departe.

După o coborâre scurtă, dar bruscă, jos apare o deschizătură în formă de ou, lungă de vreo cincizeci de metri şi lată de douăzeci, cu capătul ascuţit al oului intrând într-un loc scobit în stâncă; acolo, la capătul celălalt se află o peşteră scundă, de regulă goală. Câteva pietre pătrate stau aparent la întâmplare de jur-împrejur, pe jumătate îngropate. Pe margini cresc vrejuri de viţă de vie sălbatică, iar în centru se înalţă un copac bătrân şi enorm, ale cărui ramuri se întind ca o umbrelă peste aproape întreaga suprafaţă, menţinând-o în întuneric tot timpul zilei. Din acest motiv, este greu de privit în interior, chiar şi din luminiş. Noi însă am putut vedea în mijloc un satir care se scobea în nas.

Am zărit mâna lui George îndreptându-se spre pistolul paralizant pe care-l purta la el. L-am prins de umăr, l-am privit în ochi şi am dat din cap a negaţie. El a ridicat din umeri, a făcut un semn aprobator şi a lăsat mâna în jos.

Mi-am scos de la brâu naiul ciobănesc pe care i-l cerusem lui Iason. Le-am făcut apoi semn celorlalţi să se aplece şi să rămână pe loc. Am înaintat câţiva paşi şi-am dus naiul la buze.

Primele note au fost cam chinuite. Trecuse mult timp de când nu mai cântasem la un asemenea instrument.

Satirul ciuli urechile şi se uită în jur. Se smuci în trei direcţii diferite, ca o veveriţă speriată, neştiind spre ce pom să se repeadă. Pe urmă rămase acolo, tremurând, în vreme ce eu slobozeam în aer acordurile unei vechi melodii. Am continuat să cânt, amintindu-mi tot felul de cântece, şi vesele, şi triste, şi din cele de beţie, pe care de fapt le-am ştiut dintotdeauna. De toate mi-am amintit în timp ce stăteam acolo şi cântam pentru piciul cu jambiere păroase:

cum să mişc degetele şi să las aerul să iasă, micile fugi, unduirile sonore şi toate celelalte minuni pe care numai naiul le poate produce. N-aş putea cânta în oraş, dar acolo redevenisem eu însumi; prin frunzişul des vedeam feţe şi auzeam zgomot de copite. Am pornit înainte. Ca într-un vis, am observat că stau cu spatele la pom şi că toţi se adunaseră în jurul meu. Îşi schimbau greutatea corpului de pe o copită pe alta, fără a sta o clipă locului, iar eu cântam pentru ei aşa cum o făcusem adesea, cu ani în urmă, fără să ştiu sau să-mi pese dacă erau sau nu aceiaşi care mă mai auziseră. Ţopăiau cu toţii în jurul meu. Râdeau de li se vedeau dinţii albi, albi, şi ochii lor dansau, şi ei se învârteau, împungând aerul cu coarnele, săltându-şi picioarele de capră, aplecându-se mult în faţă, sărind în aer, bătând pământul.

M-am oprit şi-am lăsat naiul în jos.

Ei stăteau în faţa mea şi se holbau la mine, încremeniţi cu toţii ca nişte statui, iar prin ochii aceia sălbatici şi întunecaţi nu mă privea o inteligenţă umană.

Am mai ridicat o dată naiul, încet. De data aceasta am cântat ultimul cântec pe care-l intonasem vreodată. Mi l-am amintit foarte bine. Era ca o lamentaţie pe care o interpretasem în noaptea când am hotărât că numitul Karaghiosis trebuie să moară.

Căci văzusem falsitatea Returnismului. Oamenii nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Pământul urma să moară. Coborâsem în grădină şi intonasem această ultimă melodie, învăţată de la vânt şi poate chiar de la stele. A doua zi, marea barcă ce zvârlea văpăi a lui Karaghiosis se sfărâma în golful Pireu.

Satirii şedeau pe iarbă. Din când în când, câte unul se freca la ochi cu un gest aparte. Stăteau cu toţii în jurul meu şi ascultau.

Nu ştiu cât de mult am cântat. Când am terminat, am pus naiul deoparte şi m-am aşezat. După un timp, unul s-a întins să pipăie instrumentul, trăgându-şi însă repede mâna înapoi. Se uită apoi în sus, la mine.

— Plecaţi, le-am poruncit, dar ei nu păreau să înţeleagă.

Am luat atunci naiul şi-am repetat ultimele măsuri:

Pământul moare, moare. Curând el va fi mort…

Plecaţi acasă, petrecerea s-a terminat. E târziu, târziu, atât de târziu…

Cel mai mare dintre ei scutură din cap.

Plecaţi, plecaţi, plecaţi acum. Bucuraţi-vă de linişte. După cel mai caraghios sacrificiu din viaţă, bucuraţi-vă de linişte. Ce-au sperat zeii să câştige, să câştige? Nimic. Totul nu a fost decât un joc. Plecaţi, plecaţi, plecaţi acum. E târziu, târziu, atât de târziu…

Cum ei încă mai stăteau acolo, m-am ridicat şi, pocnind din palme, am strigat: „Plecaţi!”, după care m-am îndepărtat repede.

Mi-am adunat însoţitorii şi ne-am înapoiat la şosea.

***

De la Lamia la Volos sunt aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri, inclusiv ocolul în jurul Locului Fierbinte. În prima zi, am parcurs poate o cincime din această distanţă. Seara, ne-am întins tabăra într-o poiană de lângă marginea drumului. Diane a venit la mine şi m-a întrebat: „Ei?”

— Ei, ce?

— Tocmai am sunat la Atena. Nimic. Radpolul tace. Vreau să te hotărăşti acum.

— Eşti foarte decisă. De ce nu mai putem aştepta încă puţin?

— Am aşteptat deja prea mult. Dacă el hotărăşte încheierea excursiei înainte de data planificată? Aici terenul este perfect. Se pot întâmpla cu uşurinţă accidente… Tu ştii ce va spune Radpolul – ce-a spus şi mai înainte – şi asta va însemna acelaşi, lucru: *Ucideţi!*

— Şi răspunsul meu este la fel ca înainte: Nu.

Ea clipi repede, plecându-şi capul.

— Te rog să te mai gândeşti…

— Nu.

— Atunci fă măcar atât, zise ea. Uită. Uită tot. Spală-te pe mâini de afacerea asta. Acceptă oferta lui Lorel şi dă-ne un alt ghid. Mâine dimineaţă poţi pleca de-aici.

— Nu.

— Înseamnă că vorbeşti serios când te referi la proiecţia lui Myshtigo?

— Da.

— N-aş vrea să te alegi cu vreo rană, sau chiar mai rău.

— Nici mie nu-mi surâde ideea în mod deosebit. Aşa că ne-ai scuti pe amândoi de multe necazuri, dac-ai anula acţiunea.

— Nu pot să fac asta.

— Dos Santos *face* tot ce-i spui tu.

— Problema *nu* este de natură administrativă. La naiba! Aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată!

— Îmi pare rău.

— Pământul atârnă de un fir de păr şi tu te afli de cealaltă parte a baricadei.

— Eu cred că tu.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Întrucât nu te pot convinge, nu-mi rămâne decât să te opresc.

— Nu poţi să-i denunţi pe secretarul Radpolului şi pe soţia sa, fără probe. Reprezentăm un risc prea mare din punct de vedere politic.

— Ştiu asta.

— Aşa că tu n-ai putea să loveşti în Don şi cred că nici în mine.

— Ai dreptate.

— Mai rămâne Hasan.

— Iar ai dreptate.

— Şi Hasan e… Hasan. Ce-ai să faci?

— De ce nu-l pui pe liber chiar acum, ca să mă scuteşti pe mine de oarecari neplăceri?

— Nu fac aşa ceva.

— Nici nu mi-am închipuit altfel.

Ridică din nou privirea. Avea ochii umezi, însă atât faţa, cât şi vocea îi erau neschimbate.

— Dacă se va dovedi că tu ai dreptate şi nu noi, spuse ea, îmi va părea rău.

— Şi mie, am răspuns. Foarte, foarte rău.

***

În noaptea aceea am dormit pe apucate, la distanţa unei lovituri de cuţit faţă de Myshtigo, dar nu s-a întâmplat nimic, şi nimeni n-a încercat ceva. Dimineaţa care-a urmat, ca şi cea mai mare parte a după-amiezii, s-au scurs fără evenimente deosebite.

— Myshtigo, am zis cu, în timp ce ne oprisem pentru a fotografia coasta unui munte, de ce nu te-ntorci tu acasă? Du-te înapoi pe Taler! Du-te unde vrei! Pleacă de-aici! Apucă-te să scrii o altă carte! Cu cât intrăm mai mult în civilizaţie, cu atât se micşorează puterea mea de a-ţi asigura paza şi protecţia.

— Mi-ai dat un pistol automat, îţi aminteşti? zis el, făcând cu mâna dreaptă gestul tragerii cu arma.

— În regulă… M-am gândit doar să fac o nouă încercare.

— Pe ramura de jos a pomului de colo se vede o capră, nu?

— Da; le place să mănânce frunzuliţele verzi care cresc pe crengi.

— Vreau să fotografiez şi copacul. E un măslin, nu?

— Da.

— Bine. Am vrut să ştiu cum să-mi intitulez fotografia. O să-i spun: „Capră mâncând frunzuliţe verzi dintr-un măslin”, comentă el şi înregistră pe bandă această explicaţie a imaginii.

— Perfect. Apasă pe declanşator cât mai ai ocazia.

Ce bine-ar fi fost să nu fie aşa de necomunicativ, de străin, de nepăsător faţă de propria lui bunăstare! Îl uram. Şi nu puteam să-l înţeleg. Nu vorbea decât ca să ceară informaţii sau ca să răspundă la o întrebare, iar când răspundea la întrebări, o făcea scurt, sau evaziv, sau într-un mod insultător, sau toate trei la un loc. Era infatuat, orgolios, nesuferit şi arogant. Mă făcea cu adevărat să mă mir de tradiţiile filosofice, filantropice şi de jurnalism luminat ale neamului Shtigo. Nu-mi plăcea de loc această

creatură.

În seara aceea, am vorbit şi cu Hasan, după ce stătusem toată ziua cu ochii pe el (în special cu cel albastru).

Era aşezat lângă foc şi arăta ca într-o pictură de-a lui Delacroix. Alături stăteau Ellen şi Dos Santos, bând cafea. Mi-am scuturat praful de pe cunoştinţele mele de limbă arabă şi m-am apropiat.

— *Merhaba!*[36]

— *Merhaba!*

— Azi n-ai încercat să mă omori.

— Nu.

— Poate mâine?

El ridică din umeri.

— Hasan, uită-te la mine!

Se uită.

— Ai fost angajat să-l omori pe Myshtigo?

El ridică iarăşi din umeri.

— Nu-i nevoie să negi sau să confirmi. Eu ştiu deja. Dar nu pot să-ţi permit să faci asta. Dă-i înapoi lui Dos Santos banii pe care ţi i-a plătit şi vezi-ţi de drum. Îţi asigur un skimmer pentru mâine dimineaţă. Te duc oriunde vrei, în lume.

— Dar sunt mulţumit aici, Karagee.

— Curând n-ai să mai fii, dacă i se întâmplă ceva rău tipului ăsta albastru!

— Eu sunt gardă personală, Karagee.

— Nu, Hasan. Tu eşti fiul unei cămile dispeptice.

— Ce-i aia „dispeptic”, Karagee?

— Nu ştiu cum se spune în arabă, iar tu nu cunoşti cuvântul grecesc. Dar stai, să caut o altă ocară… Aşa! Eşti un laş şi-un mâncător de mortăciuni, un chiulangiu ordinar, pentru că eşti pe jumătate şacal şi pe jumătate maimuţoi.

— S-ar putea să fie aşa, Karagee. Taică-meu mi-a zis că m-am născut ca să fiu jupuit de viu şi rupt în patru.

— De ce?

— Pentru c-am fost nepoliticos cu Dracul.

— Ooo!

---

[36] Salut! (în arabă). (n. tr.)

— Da… Ăia cărora le-ai cântat ieri în poiană, erau draci? Aveau coarne, copite…

— Nu, nu erau draci. Erau Copiii-Fierbinţi-Din-Naştere ai unor părinţi nefericiţi, care i-au lăsat să moară în sălbăticie. Ei au trăit totuşi, pentru că sălbăticia este adevărata lor casă.

— Aaa! Şi eu care speram să fie draci… Încă mai cred că-i aşa, pentru că unul dintre ei mi-a zâmbit când i-am rugat să mă ierte.

— Să te ierte? De ce?

O privire distantă apăru în ochii lui.

— Tatăl meu era un om foarte bun, blajin şi credincios, spuse Hasan. El se închina lui *Malak Tawus*, cel pe care şiiţii (Hasan scuipă când le pomeni numele) îl numesc *Iblis*, adică Şeitan sau Satan; tata era întotdeauna respectuos cu *Hallaj* şi cu ceilalţi din Sangeac. Era vestit pentru pietatea şi marea lui bunătate. Eu l-am iubit pe tata, dar de mic aveam un drăcuşor în mine. Eram ateu. Nu credeam în Diavol. Eram un copil rău. Odată am luat un pui de găină mort, l-am pus într-un vârf de băţ, i-am zis „Îngerul Păun” şi mi-am bătut joc de el, lovindu-l cu pietre şi smulgându-i penele. Unul dintre băieţi s-a speriat şi i-a povestit tatălui meu despre toate astea. Tata m-a purtat atunci pe străzi, biciuindu-mă, şi mi-a zis că m-am născut ca să fiu jupuit de viu şi că pentru blasfemiile mele voi fi rupt în patru. M-a făcut să mă duc pe Muntele Sandjar şi să-mi cer iertare; eu m-am dus, dar cu toată bătaia drăcuşorul tot mai sălăşluia în mine şi n-am prea crezut în rugăciunile pe care le făceam. Acum, că am îmbătrânit, drăcuşorul din mine a fugit, dar între timp s-a dus şi tata şi nu pot să-i mai spun: „Îmi pare rău că mi-am bătut joc de Îngerul Păun”. Pe măsură ce trece timpul, simt nevoia de religie. Sper ca Diavolul, în marea lui înţelepciune şi milă, să înţeleagă şi să mă ierte.

— Hasane, e greu să te insult cum se cuvine, am spus eu. Dar te previn că tipului albastru nu trebuie să i se facă nici un rău.

— Eu nu sunt decât un umil însoţitor, pentru pază şi

protecţie.

— Ha! Tu ai viclenia şi veninul şarpelui. Tu eşti înşelător şi perfid. Şi eşti rău.

— Nu, Karagee. Îţi mulţumesc, dar nu-i adevărat. Mă mândresc cu faptul că întotdeauna îmi îndeplinesc obligaţiile. Asta e tot. Asta e legea după care mă conduc. Şi-apoi, tu nu mă poţi insulta ca să te provoc la duel, permiţându-ţi să alegi lupta cu mâinile goale, cu pumnalul sau cu sabia. Nu. Eu nu mă simt ofensat.

— Atunci, fii atent, i-am spus. Prima mişcare pe care-o vei face împotriva veganului va fi şi ultima.

— Dacă aşa-i scris, Karagee…

— Zi-mi Conrad!

M-am ridicat şi am plecat, mocnind gânduri rele.

***

A doua zi, fiind cu toţii în viaţă, am ridicat tabăra şi am plecat mai departe, făcând cam opt kilometri până la următoarea haltă.

— Parcă s-a auzit un copil plângând, zise Phil.

— Ai dreptate.

— Dincotro vine?

— Din stânga, de-acolo.

Ne-am deplasat printre tufişuri, am ajuns la albia unui râu secat şi am mers pe ea până după un cot.

Copilaşul zăcea printre pietre, învelit parţial într-o pătură murdară. Faţa şi mâinile sale erau deja roşii, arse de soare, ceea ce însemna că trebuie să fi fost lăsat în acel loc cu mult înaintea zilei precedente. Pe faţa lui mică şi udă se vedeau urmele a numeroase înţepături de insecte. Am îngenuncheat, aranjând pătura mai bine, ca să-l acopăr. Ellen a plâns un pic, în clipa când l-a văzut sub pătură. Pe pieptul copilului se zărea un buboi, în care se mişca ceva. Perucă Roşie ţipă, se întoarse şi începu să plângă.

— Ce-i asta? întrebă Myshtigo.

— Unul dintre copiii abandonaţi, am spus eu. Unul din cei însemnaţi.

— Îngrozitor, exclamă Perucă Roşie.

— Aspectul copilului sau faptul că a fost abandonat? am

întrebat.

— Ambele.

— Dă-mi-l mie, zise Ellen.

— Nu-l atingeţi, se împotrivi George, aplecându-se. Chemaţi un skimmer, porunci el, apoi. Trebuie să-l ducem chiar acum la spital. Nu am aici cele necesare unei operaţii… Ellen, ajută-mă!

Femeia se apropie şi amândoi căutară prin trusa medicală.

— Tu scrie o notă cu ce fac eu şi prinde-o pe-o pătură curată, pentru ca doctorii de la Atena să ştie ce s-a întâmplat.

Dos Santos vorbea cu Lamia prin radiotelefon, pentru a intra în legătură cu unul din skimmerele noastre.

Ellen umplea seringile lui George, curăţa rănile, ungea arsurile cu diverse alifii şi consemna totul. I-au făcut copilului injecţii cu vitamine, antibiotice, întăritoare generale şi vreo jumătate de duzină de alte medicamente. După un timp, le-am pierdut şirul. I-au pansat pieptul, l-au dat cu un spray, l-au învelit într-o pătură curată şi au prins nota de ea.

— Ce lucru îngrozitor! spuse Dos Santos. Să abandonezi un copil deformat şi să-l laşi să moară în halul ăsta!

— Aici tot timpul se procedează aşa, l-am lămurit eu, mai ales în jurul Locurilor Fierbinţi. În Grecia a existat dintotdeauna o tradiţie a infanticidului. Şi eu am fost lăsat pe-un vârf de munte, în ziua în care m-am născut. Am stat acolo toată noaptea…

El tocmai îşi aprindea o ţigară, dar auzindu-mi cuvintele, se opri şi se holbă la mine.

— Tu? De ce?

Am râs şi mi-am privit piciorul.

— E o poveste complicată. Port încălţăminte ortopedică pentru că am un picior mai scurt decât celălalt. Mai ştiu că am fost un copil cu foarte mult păr. Pe urmă, ochii mei nu seamănă unul cu altul. Presupun c-aş fi putut să mă descurc, dacă nu s-a mai fi întâmplat şi faptul că am venit pe lume în ziua de Crăciun, ceea ce mi-a pecetluit soarta.

— Şi ce e rău să fii născut de Crăciun?

— Potrivit credinţelor locale, zeii consideră asta drept o impertinenţă. Din acest motiv, copiii născuţi într-un asemenea moment nu sunt de sânge omenesc. Ei fac parte din neamul celor ce distrug, al creatorilor de dezordine, care stârnesc panică printre oameni, numiţi *kallikanzaroi*. Într-o variantă completă, arată cam ca indivizii aceia cu coarne, copite şi tot restul, însă nu este obligatoriu. Pot să arate şi aşa, ca mine, după cum au hotărât părinţii mei, dacă *într-adevăr* au fost părinţii mei. Drept urmare, m-au lăsat pe un vârf de munte, pentru a fi returnat.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Era în sat un bătrân preot ortodox. Auzind cele întâmplate, s-a dus la ei. Le-a spus că e un păcat de moarte să faci aşa ceva şi c-ar fi mai bine să-şi ia repede copilul înapoi şi să-l pregătească pentru botez, a doua zi.

— Aha! Deci aşa ai fost salvat şi botezat?

— Ceva în genul ăsta, am spus eu, luând o ţigară de la Dos Santos. S-au întors, ce-i drept, cu *mine,* dar susţineau că nu eu eram copilul pe care-l lăsaseră acolo. Ziceau c-ar fi lăsat un mutant dubios şi c-ar fi luat un înlocuitor şi mai dubios. Ei pretindeau că bebeluşul născut de Crăciun pe care l-au luat în schimb erau şi mai urât decât primul. Pruncul lor fusese un satir, spuneau ei, şi şi-au închipuit că poate o Creatură Fierbinte născuse un fel de copil uman, pe care-l abandonase aşa cum facem şi noi, fiind vorba, de fapt, de un schimb. Pentru că până atunci nimeni nu mă văzuse încă, explicaţia dată de ei nu a putut fi verificată. Şi întrucât popa nu mai auzise de un alt copil, le-a zis să mă păstreze. Odată împăcaţi cu gândul, părinţii mei au fost foarte buni cu mine. Am crescut mare de foarte tânăr şi eram voinic pentru vârsta mea, ceea ce le-a plăcut.

— Şi-ai fost botezat…?

— Aşa, cam pe jumătate.

— Botezat pe jumătate?

— Preotul a suferit un atac la botezul meu. A murit la puţin timp după aceea. Era singurul prin apropiere, aşa că nu ştiu dacă mi s-au făcut cum trebuie toate cele necesare.

— Era suficientă o picătură…

— Presupun că da. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat.

— Poate c-ar fi trebuit s-o faci din nou. Aşa, ca să fii mai sigur.

— Nu. Dacă Raiul nu m-a dorit atunci, n-am de gând să cer o a doua ocazie.

Am instalat o baliză într-o poiană apropiată şi am aşteptat să vină skimmerul.

***

În ziua aceea am mai făcut vreo duzină de kilometri, ceea ce a fost foarte bine, dată fiind întârzierea. Copilul fusese luat şi trimis direct la Atena. La aterizarea skimmerului, am întrebat cu voce tare dacă cineva doreşte să se întoarcă. Nu s-a oferit nimeni.

Şi întâmplarea s-a produs chiar în seara aceea.

Stăteam adunaţi în jurul focului. O, era un foc vioi, care-şi întindea asupra nopţii aripile lui strălucitoare, încălzindu-ne, răspândind miros de lemn, ridicând în aer un nor de fum… Plăcut!

Hasan stătea acolo şi-şi curăţa arma de vânătoare cu ţeava de aluminiu. Avea patul din plastic şi era cu adevărat uşoară şi simplu de mânuit. Pe când lucra la ea, o înclină în faţă, o mişcă uşor pe orizontală, îndreptând-o, în final, exact spre Myshtigo. O făcuse însă cu mare îndemânare, trebuie să recunosc. Totul durase mai bine de jumătate de oră, iar ţeava fusese mutată cu mişcări aproape imperceptibile. Când creierul meu a înregistrat poziţia armei, am ţâşnit şi din trei paşi am fost lângă el. Cu o lovitură, i-am aruncat arma din mână. Am auzit-o zăngănind pe o piatră, la câţiva metri mai încolo. Mă durea mâna de tare ce-o lovisem. Hasan era în picioare, cu dinţii clănţănind în spatele bărbii, lovindu-se unii de alţii ca amnarul pe cremene. Aproape că puteam să văd scânteile.

— Spune! am ţipat eu. Dă-i drumul, zi ceva! Orice. Ştii prea bine ce te pregăteai să faci!

El îşi frământă mâinile.

— Hai! i-am zis. Loveşte-mă! Măcar atinge-mă, că pe urmă ceea ce-ţi voi face eu va fi legitimă apărare la un atac

provocat. Nici măcar George n-o să-ţi mai poată pune bucăţile la loc.

— Nu făceam decât să-mi curăţ arma de vânătoare. Mi-ai stricat-o.

— O armă nu se îndreaptă împotriva cuiva *din întâmplare.* Aveai de gând să-l omori pe Myshtigo!

— Te înşeli.

— Loveşte-mă. Sau eşti laş?

— N-am de ce să mă cert cu tine.

— *Eşti* laş.

— Nu, nu sunt.

După câteva secunde, el zâmbi.

— Ţi-e frică să mă provoci? întrebă el.

Asta era singura cale. Mişcarea trebuia să fie a mea. Sperasem că nu va trebui să fie aşa. Sperasem c-aş putea să-l înfurii, să-l umilesc, să-l fac să dea în mine sau să mă provoace. Acum ştiam că nu pot. Ceea ce era rău, foarte rău.

Cu siguranţă, puteam să-l bat la orice-aş fi vrut eu să aleg. Dar dacă era să merg pe mâna lui, lucrurile puteau fi diferite. Oricine ştie că sunt oameni care au înclinaţie pentru muzică. Ei pot asculta o singură dată o bucată, după care să se aşeze şi s-o reproducă la pian sau la thelinstra. Pot pune mâna pe un nou instrument şi în câteva ore ajung să cânte de parc-ar fi făcut-o de ani în şir. Ei sunt buni, foarte buni la asemenea lucruri, pentru că au acest talent: capacitatea de a coordona o resursă internă specială cu o serie de acţiuni noi.

Hasan avea un asemenea talent pentru arme. Poate că şi alţii ar fi în stare de acelaşi lucru, dar ei nu se manifestă; oricum, nu zeci de ani la rând şi nu cu orice fel de armă, de la bumerang la sarbacană. Codul duelului i-ar acorda lui Hasan dreptul de a-şi alege mijloacele, iar el era ucigaşul cel mai bine instruit pe care-l cunoscusem vreodată.

Eu însă trebuia să-l opresc şi-mi dădeam seama că, exceptând crima, aceasta era singura modalitate prin care puteam s-o fac. Trebuia să-l înfrunt în condiţiile impuse de el.

— Amin, am spus. Te provoc la duel.

Zâmbetul lui se lărgi.

— De acord, în faţa acestor martori. Hotărăşte cine-ţi va fi secund.

— Phil Gravor. Desemnează-l şi tu pe-al tău.

— Domnul Dos Santos.

— Foarte bine. Întâmplător, am în geantă un permis de duel şi formularele de înregistrare şi am plătit deja taxa de deces pentru o persoană. Aşa că nu mai avem de ce să întârziem. Când, unde şi cum doreşti s-o facem?

— Cam la un kilometru mai în urmă, pe şosea, am trecut pe lâng-o poiană.

— Da; mi-aduc aminte.

— Ne vom întâlni acolo, mâine în zori.

— Accept, am zis. Cât despre arme…

Îşi căută caseta cu scule şi o deschise. Era plină cu obiecte ascuţite, extrem de interesante, printre care străluceau şi nişte forme ovoidale, ca ale grenadelor incendiare, împodobite cu spirale din metal şi piele. Hasan scoase dinăuntru două articole, apoi închise caseta. Mi s-a strâns inima.

— Praştia lui David, anunţă el.

Am cercetat cele două obiecte.

— De la ce distanţă?

— Cincizeci de metri, spuse el.

— Ai făcut o alegere bună, i-am zis, deşi nu mai folosisem aşa ceva de peste un secol. Aş vrea să iau una cu împrumut, să mă antrenez la noapte. Dacă nu eşti de acord, o să trebuiască să mi-o confecţionez singur.

— Poţi s-o iei pe oricare şi să exersezi cu ea toată noaptea.

— Mulţumesc!

Am ales o praştie şi mi-am atârnat-o de centură. Pe urmă, am luat una din cele trei lanterne electrice ale noastre.

— Dacă cineva are nevoie de mine, voi fi în poiana din dreptul şoselei, le-am zis. Şi nu uitaţi să organizaţi paza pentru la noapte. Aici e o zonă grea.

— Vrei să merg şi eu cu tine? mă întrebă Phil.

— Nu. Mă duc singur. Dar oricum, îţi mulţumesc! La revedere!

— În cazul ăsta, noapte bună!

***

Am luat-o înapoi pe drum şi, în cele din urmă, am ajuns la poiană. Am fixat lanterna la un capăt al locului, astfel încât lumina să cadă pe un pâlc de copăcei, şi m-am dus în celălalt capăt. Am adunat nişte pietre, am pus una în praştie şi am tras într-un pom. Dar nu l-am nimerit. Am mai tras încă o duzină, din care patru au lovit ţinta. Am continuat să exersez. După vreo oră, reuşisem să nimeresc obiectivul cu ceva mai multă regularitate. Dar de la cincizeci de metri probabil că încă nu puteam să mă măsor cu Hasan.

Noaptea trecea, iar eu mă tot antrenam. După un timp am ajuns la ceea ce părea a fi limita maximă a preciziei pe care-o puteam realiza. Cam şase din şapte lovituri ajungeau unde trebuie.

Învârtind praştia şi aruncând o altă piatră să se izbească de pom, mi-am dat seama că aveam ceva în favoarea mea. Pietrele mele erau aruncate cu mare forţă. Sfărâmasem deja câţiva copaci mai mici şi eram sigur că Hasan nu putea face la fel nici cu de două ori mai multe lovituri. Dacă reuşeam să-l nimeresc, bine; altfel, toată puterea din lume n-avea nici o valoare.

Şi n-aveam nici o îndoială că el mă putea nimeri. Mă întrebam însă câte lovituri puteam să încasez şi să rămân, totuşi, în stare să lupt. Depindea, desigur, şi de locul în care m-ar fi izbit.

Am lăsat praştia şi-am scos pistolul de la brâu, când am auzit rupându-se o creangă ceva mai departe, în dreapta mea. Hasan apăru în poiană.

— Ce doreşti? l-am întrebat.

— Am venit să văd cum se desfăşoară antrenamentul tău, zise el, uitându-se la copacii rupţi.

Ridicând din umeri, am pus pistolul la loc şi-am apucat iarăşi praştia.

— Până la răsăritul soarelui ai să înveţi.

Am traversat poiana şi-am luat lanterna. Hasan se uită cu atenţie la un copac mai mic, transformat acum, parţial, în scobitori. Nu scoase o vorbă.

Ne-am întors în tabără. Toţi se culcaseră, mai puţin Dos Santos. El făcea de gardă. Cu o puşcă automată în mână, se plimba în jurul zonei de alarmă. Făcându-i un semn cu mâna, am intrat în tabără.

Hasan îşi instala întotdeauna un „Gauzy” – un cort cu foaie simplă, opacă, uşoară ca fulgul şi foarte rezistentă. Însă niciodată nu dormea în el. Îl folosea doar ca să-şi ţină boarfele.

M-am aşezat pe un buştean în faţa focului, iar Hasan intră pe brânci în „Gauzy”. Ieşi de-acolo o clipă mai târziu, cu pipa şi cu o bucată de material tare, cu aspect de răşină, pe care se apucă s-o răzuiască, fărâmiţându-i cojile. Amestecă apoi pulberea obţinută cu puţin tutun slab şi-şi umplu pipa. După ce şi-o aprinse cu un beţişor luat din foc, se aşeză lângă mine ca să fumeze.

— Eu nu vreau să te omor, Karagee, mărturisi el.

— Împărtăşesc acest sentiment. Nici eu nu doresc să fiu ucis.

— Însă mâine trebuie să ne luptăm.

— Da.

— Poţi să-ţi retragi provocarea.

— Iar tu poţi să pleci cu skimmer-ul.

— N-am să plec.

— Nici eu n-o să-mi retrag provocarea.

— E trist, zise el, după o vreme. Trist că doi tipi ca noi trebuie să se bată pentru un albastru. El nu merită viaţa ta şi nici pe-a mea.

— E-adevărat, am zis, însă aici este în joc mai mult decât viaţa lui. Viitorul acestei planete depinde întrucâtva de ceea ce face el.

— Eu nu cunosc treburile astea, Karagee. Eu lupt pentru bani. N-am altă ocupaţie.

— Da, ştiu.

Focul abia mai pâlpâia. Am adăugat câteva vreascuri.

— Îţi mai aminteşti când am pus o bombă pe Coasta de Aur, în Franţa? întrebă el.

— Îmi amintesc.

— În afară de vegani, am ucis şi mulţi oameni.

— Da.

— Prin asta, viitorul planetei nu s-a schimbat, Karagee. Căci iată-ne acum, aici, după mulţi ani, şi nimic nu e altfel.

— Ştiu asta.

— Şi mai ţii minte zilele când ne-am strecurat pe brânci într-o gaură de pe coasta dealului care domină golful Pireu? Uneori îmi aduceai benzi de cartuşe, iar eu trăgeam în bărcile-văpaie, şi când oboseam eu, treceai tu la mitralieră. Aveam multă muniţie. Garda Oficiului n-a debarcat în ziua aceea şi nici în următoarea. Ei nu au ocupat Atena şi nici n-au înfrânt Radpolul. Şi discutam pe când stăteam acolo, în cele două zile şi-n noaptea dintre ele, aşteptând să vină sfera de foc... iar tu mi-ai vorbit despre *Puterile din Cer.*

— Am uitat...

— Eu, nu. Mi-ai spus că sunt acolo oameni ca şi noi, care trăiesc sus, pe firmament, aproape de stele. Că mai sunt şi cei albaştri. Unii oameni, spuneai tu, caută să intre în graţiile acestora şi-ar vrea să le vândă Pământul ca să-l transforme în muzeu. Alţii, ziceai tu, nu voiau să facă asta, urmărind ca lucrurile să rămână aşa cum sunt acum: proprietatea lor, sub conducerea Oficiului. Cei albaştri erau divizaţi în legătură cu această chestiune, pentru că se punea problema dacă este moral şi etic să se procedeze aşa. S-a ajuns la un compromis, în urma căruia li s-au vândut albaştrilor nişte zone curate, pe care ei le-au folosit ca staţiuni şi din care se efectuau excursii în restul Pământului. Tu însă voiai ca Pământul să aparţină numai oamenilor. Spuneai că dacă le vom da albaştrilor o bucăţică, ei vor dori să ia totul. Ţineai neapărat ca oamenii din stele să se întoarcă şi să-şi reconstruiască oraşele, să îngroape Locurile Fierbinţi şi să ucidă bestiile care-i prăpădesc pe pământeni. Cum stăteam acolo şi aşteptam sfera de foc, spuneai că ne aflăm în război, nu din cauza a ceva ce puteam vedea, auzi, simţi sau pipăi, ci din cauza

Puterilor din Cer, care nu ne văzuseră niciodată şi pe care nici noi nu le vom vedea vreodată. Lucrul acesta îl făcuseră Puterile din Cer şi din pricina asta oamenii trebuiau să moară aici, pe Pământ. Spuneai că prin moartea oamenilor şi a celor albaştri, Puterile ar putea să se reîntoarcă pe Pământ. Totuşi, n-au făcut-o. N-a fost decât moartea. Şi până la urmă Puterile din Cer ne-au salvat, pentru că ele trebuiau să fie consultate înainte ca sfera de foc să poată fi aprinsă deasupra Atenei. Ele au reamintit Oficiului o veche lege, proclamată după perioada celor Trei Zile, care spunea că mingea arzândă nu va mai străluci niciodată pe cerul Pământului. Tu ai crezut că o vor aprinde oricum, însă ele n-au făcut-o. De aceea i-am oprit noi la Pireu. Am ars Madagascarul pentru tine, Karagee, însă Puterile n-au coborât niciodată pe Pământ. Şi când oamenii primesc bani mulţi, pleacă şi nu se mai întorc niciodată de-acolo, din cer. Din tot ce-am făcut noi în zilele alea, nimic n-a produs vreo schimbare.

— Datorită faptelor noastre, în loc să se înrăutăţească, lucrurile au rămas aşa cum erau, l-am contrazis eu.

— Ce se va întâmpla dacă moare individul ăsta albastru?

— Nu ştiu. Lucrurile s-ar putea înrăutăţi. Dacă el priveşte locurile prin care trecem ca pe nişte posibile domenii care să fie cumpărate de vegani, atunci se repetă vechea poveste.

— Iar Radpolul va lupta din nou şi va pune bombe?

— Cred că da.

— Atunci, să-l ucidem acum, înainte să meargă mai departe şi să vadă mai multe.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu, iar ei ar putea trimite pe un altul. Ar urma, de asemenea, represalii – poate arestarea în masă a membrilor Radpolu-lui. Radpolul nu mai trăieşte la marginea vieţii, aşa cum era în zilele de odinioară. Oamenii sunt nepregătiţi. Au nevoie de timp ca să se pregătească. Pe acest albastru, cel puţin, îl am în mână. Îl pot supraveghea, îi pot afla planurile. Pe urmă, dacă e nevoie, pot să-l omor şi singur.

Trase un fum din pipă. Am tras şi eu aer pe nări. Mirosul

aducea a lemn de santal.

— Ce fumezi?

— Ceva de pe lângă căminul meu. Am fost recent pe-acolo. E o plantă nouă, care n-a mai crescut niciodată în zona aia. Încearcă şi tu.

Am tras câteva fumuri în piept. La început, nu s-a întâmplat nimic. Am continuat să inspir şi, după un minut, mădularele mi-au fost cuprinse treptat de linişte şi de răcoare. Avea un gust amar, dar era relaxant. I-am înapoiat pipa. Senzaţia a continuat şi s-a întărit. Era foarte plăcută. De multe săptămâni nu mă mai simţisem atât de refăcut şi de relaxat. Focul, umbrele şi pământul din jurul nostru deveniră dintr-o dată mai reale, iar aerul nopţii, şi îndepărtata lună, şi zgomotul paşilor lui Dos Santos apărură cumva mai clare decât viaţa însăşi. Lupta părea ridicolă. În final, o vom pierde. Era scris ca oamenii să se preschimbe în pisicile, câinii şi maimuţele dresate ale adevăratului popor – veganii, şi pe undeva nici nu era o idee aşa de rea. Poate că aveam nevoie de cineva mai înţelept care să ne vegheze, care să ne îndrume viaţa. Pe timpul celor *Trei Zile* am transformat lumea noastră în ruine, în timp ce veganii nu cunoscuseră niciodată un război nuclear. Ei aveau în funcţiune o guvernare interstelară suplă şi eficientă, cuprinzând zeci de planete. Tot ce făceau era plăcut din punct de vedere estetic. Propriile lor vieţi decurgeau în mod regulat şi liniştit. De ce să nu-i lăsăm să aibă Pământul? Poate că vor face din el ceva mai bun decât am făcut noi. Şi de ce să nu fim mâna lor de lucru? N-ai fi o viaţă tocmai rea. Să le oferim bătrânul glob de noroi, plin de răni radioactive şi populat de handicapaţi. De ce nu?

Am acceptat încă o dată pipa, inhalând şi mai multă pace. Era tare plăcut să nu te mai gândeşti la aceste lucruri. Să nu te mai gândeşti la nimic pentru care n-ai putea face ceva. Doar să fii acolo şi să respiri aerul nopţii, contopindu-te cu focul şi cu vântul. Universul îşi va cânta imnul unităţii. De ce să deschizi sacul haosului, aici, în catedrală?

Dar eu o pierdusem pe Cassandra, vrăjitoarea mea cea

bună de pe insula Kos, datorită forţelor nepăsătoare ce mişcă pământul şi apele. Nimic nu-mi putea şterge sentimentul acestei pierderi. Ai fi zis că-i undeva departe, închis în spatele unui geam, dar era totuşi prezent. Toate pipele Orientului nu mi-ar fi putut alina această durere. Nu doream să cunosc pacea. Voiam ură. Voiam să lovesc în toate măştile din univers – în uscat, apă, cer, în Taler, Guvernul Terestru şi Oficiu – cu ideea că în spatele uneia dintre ele aş putea găsi acea forţă care mi-o luase pe Cassandra şi s-o fac să încerce o parte din durerea mea. Nu doream să încerc pacea. Nu doream să mă contopesc cu nimic din ceea ce mă lovise în ce era al meu prin sânge şi dragoste. Măcar pentru cinci minute doream să fiu din nou Karaghiosis, să privesc totul prin cătarea armei şi să apăs pe trăgaci.

O, Zeus, stăpânul fulgerelor roşii arzătoare, mă rugam eu, *fă în aşa fel încât să pot birui Puterile din Cer.*

Am revenit la pipă.

— Mulţumesc, Hasan, dar încă nu sunt pregătit pentru Marele Smochin[37].

M-am ridicat şi m-am dus spre locul unde-mi aruncasem bagajul.

— Îmi pare rău că dimineaţă va trebui să te ucid, strigă el, după mine.

***

Sorbindu-mi berea într-o cabană de munte de pe planeta Divbah, împreună cu un informator vegan numit Krim (acum mort), m-am uitat cândva printr-o fereastră largă, la cel mai înalt munte din universul cunoscut. Se numeşte Kasla şi nimeni nu l-a urcat vreodată. Motivul pentru care menţionez acest lucru este faptul că în dimineaţa duelului am simţit o bruscă remuşcare că n-am încercat niciodată să-l escaladez. E una din chestiile alea trăsnite, la care te gândeşti şi pe care promiţi c-ai să le încerc, dar pe urmă te trezeşti într-o dimineaţă şi-ţi dai seama că probabil e prea

[37] În original, *Bo Tree,* smochinul sacru indian sub care Gauthama a devenit prin iluminare Buddha – („Iluminatul”). N. tr.)

târziu: n-ai s-o faci niciodată.

În dimineaţa respectivă, toate feţele erau inexpresive. Lumea exterioară arăta strălucitoare, şi limpede, şi curată, şi plină de cântecul păsărelelor. Interzisesem folosirea radioului până după duel, şi Phil, ca să fie sigur de respectarea deciziei, purta cu el, în buzunarul jachetei, câteva piese esenţiale ale aparatului. Lorel n-avea să ştie, Radpolul n-avea să ştie, *nimeni* n-avea să ştie despre duel, decât după consumarea lui.

Preliminariile odată terminate, s-a trecut la măsurarea distanţei. Ne-am ocupat fiecare locul, în capetele opuse ale luminişului. Soarele răsărea din stânga mea.

— Sunteţi gata, domnilor? strigă Dos Santos.

„Da” şi „Sunt gata” – sunară răspunsurile.

— Mai fac o ultimă încercare de-a vă determina să renunţaţi la această acţiune. Doreşte cineva dintre dumneavoastră să-şi reconsidere poziţia?

„Nu” şi „Nu” – veni replica.

— Fiecare dintre dumneavoastră are zece pietre de mărime şi greutate similare. Prima lovitură aparţine, desigur, aceluia care-a fost provocat: lui Hasan.

Amândoi am dat afirmativ din cap.

— Atunci, începeţi!

Se dădu înapoi şi între noi nu mai rămăseseră decât cincizeci de metri de vid. Stăteam fiecare cu umărul înainte, pentru o oferi o ţintă cât mai mică posibil. Hasan îşi puse prima piatră în praştie. L-am urmărit cum o învârte repede prin aer, în spatele lui, şi cum mâna îi zvâcneşte deodată înainte. Se auzi apoi zgomotul căderii pietrei, undeva, în urma mea. Nimic altceva. Nu mă nimerise. Am pus o piatră în praştie şi am rotit-o prin aer, făcând-o să şuiere. Am slobozit apoi proiectilul cu toată puterea braţului meu drept.

Piatra aruncată de mine îi zdreli puţin umărul stâng, abia atingându-l. Mai mult i-a sfâşiat haina. Ricoşând apoi din pom în pom, piatra dispăru în spatele lui. Se făcuse linişte. Păsările renunţaseră la concertul lor de dimineaţă.

— Domnilor, zise Dos Santos, aţi avut fiecare o şansă să

vă reglementaţi diferendul. Se poate spune că v-aţi înfruntat cu onoare, că v-aţi descărcat mânia şi acum sunteţi mulţumiţi. Doriţi să opriţi duelul?

— Nu!

Hasan îşi frecă umărul şi scutură din cap. Puse o a doua piatră în praştie, o învârti repede şi cu putere, dându-i apoi drumul spre mine. Drept între şold şi coşul pieptului, acolo m-a lovit. Am căzut la pământ şi-am văzut negru dinaintea ochilor. După o secundă, s-a făcut lumină, dar eu eram chircit de durere şi ceva cu o mie de colţi mă înhăţase dintr-o parte, fără să-mi mai dea drumul. Toţi alergau spre mine, însă Phil le făcu semn să se dea înapoi. Hasan rămăsese pe poziţie. Dos Santos se apropie.

— E-n regulă? mă-ntrebă Phil, cu blândeţe. Poţi să te ridici?

— Da. Am nevoie de-un minut ca să respir şi să-mi treacă arsura, dar am să-mi revin.

— Care-i situaţia? întrebă Dos Santos.

Phil îl informă. Mi-am pus mâna sub coaste şi m-am ridicat încetişor. Doi, trei centimetri mai sus sau mai jos, şi lovitura mi-ar fi rupt un os, însă aşa, mi-a provocat doar o durere arzătoare. Mi-am masat puţin locul, apoi am făcut câteva rotaţii cu mâna dreaptă, ca să văd cum stau cu muşchii de pe acea parte. Era în regulă. Pe urmă am luat praştia şi-am pus în ea o piatră. De data asta aveam să nimeresc. O presimţeam.

Am rotit praştia de câteva ori şi piatra zbură în cea mai mare viteză. Hasan se prăbuşi, ţinându-se de coapsa stângă. Dos Santos se duse la el. Vorbiră ceva. Haina lui Hasan amortizase lovitura, deviind-o în cea mai mare parte. Piciorul nu era rupt. Adversarul urma să continue lupta imediat ce se va putea ridica în picioare. I-au trebuit cinci minute ca să-şi maseze piciorul, după care se sculă. În timpul ăsta, durerea mea cedase locul unui zvâcnet surd.

Hasan îşi alese cea de a treia piatră. O pregăti încet, cu grijă… Mă măsură din cap până-n picioare. Pe urmă începu să biciuiască aerul cu praştia. Tot timpul avusesem senzaţia – care creştea mereu – că ar trebui să mă înclin puţin mai la

dreapta. Ceea ce am şi făcut.

El învârti piatra şi o aruncă. Îmi zdreli ciuperca de pe obraz şi-mi rupse urechea stângă. Obrazul mi se năclăi dintr-o dată. Ellen ţipă scurt. Dacă lovitura ar fi fost puţin mai la dreapta, nu i-aş mai fi auzit ţipătul.

Era, din nou, rândul meu. Netedă, cenuşie, piatra mirosea a mort… *Am să-i vin de hac*, părea ea să spună. Era una dintre acele mici premoniţii care parcă mă trăgeau de mânecă şi pentru care am un mare respect. Mi-am şters sângele de pe obraz. Am pus piatra în praştie. Când am ridicat-o, simţeam că mâna mea dreaptă este purtătoarea morţii. O simţise şi Hasan, căci tremura. Puteam să văd asta de la distanţă.

— Rămâneţi cu toţii pe loc şi aruncaţi armele, spuse, de undeva, o voce.

Vorbise greceşte, aşa că în afară de Phil, de Hasan şi de mine, nimeni n-a înţeles nimic, eram sigur. Poate Dos Santos sau Perucă Roşie. Încă nu ştiu exact. Dar cu toţii am înţeles despre ce era vorba, când am zărit puşca automată pe care-o ţinea individul, ca şi săbiile, bâtele şi cuţitele celor vreo trei duzini de oameni şi semi-oameni aflaţi în spatele lui. Erau cei din tribul Kouretes. Un neam cumplit… Întotdeauna îşi primesc raţia de carne. Carne de om… De obicei, prăjită. Uneori, friptă. Alteori, fiartă sau crudă…

Vorbitorul părea singurul purtător al unei arme de foc… Iar eu roteam deasupra umărului o piatră a morţii. M-am hotărât să i-o fac cadou. Şi capul lui explodă când l-am pocnit.

— Omorâţi-i! am strigat şi-aşa am început să facem.

George şi Diane au fost primii care-au deschis focul. Apoi, Phil găsi un pistol. Dos Santos fugi la bagaj. Ellen ajunse şi ea acolo, foarte repede.

Hasan nu avusese nevoie de ordinul meu ca să înceapă să ucidă. Singurele noastre arme erau praştiile. Koureţii se aflau însă la o distanţă mai mică decât cei cincizeci de metri dintre mine şi Hasan, iar formaţia lor era de tip „grămadă”. Hasan doborî doi dintre ei, cu pietre bine ţintite, înainte ca grămada să treacă la atac. Am mai

doborât şi eu unul. Se aflau acum la jumătatea terenului, sărind peste morţi şi peste cei căzuţi, ţipând în timp ce se repezeau asupra noastră.

Cum am spus, nu toţi arătau a oameni: unul era înalt şi slab, cu aripi de vreun metru, acoperite cu răni; mai existau vreo doi microcefali, cu păr suficient ca să pară fără cap şi încă unul care trebuie să fi fost la origine un cuplu de gemeni, apoi câţiva steatopigiaci[38] şi trei brute uriaşe şi greoaie, care continuau să înainteze, în ciuda găurilor de gloanţe pe care le aveau în piept şi abdomen; una dintre acestea din urmă avea mâini ce trebuie să fi măsurat 50 de centimetri lungime şi vreo 30 grosime, iar alta părea să sufere de un fel de elefantiazis. Cât despre restul, unii păstrau o formă rezonabil de normală, însă cu toţii arătau prăpădiţi şi râioşi, purtând doar nişte zdrenţe sau nepurtând nimic, nebărbieriţi şi puţind îngrozitor.

Am mai aruncat o piatră, dar n-am apucat să văd unde-a lovit, căci au tăbărât pe mine. Am început să izbesc – cu picioarele, cu pumnii, cu coatele; nu prea eram politicos în privinţa asta. Focurile de armă se potoliră, apoi încetară de tot. Trăgătorii trebuie să se mai oprească din când în când să-şi încarce armele, plus că mai există şi rateuri… Durerea din coaste era cumplită. Şi totuşi… Am reuşit să dobor încă trei adversari înainte ca ceva mare şi diform să m-apuce de cap, după care-am căzut la pământ, ca mort.

***

Revenindu-mi într-un loc fierbinte, înăbuşitor…

Revenindu-mi într-un loc fierbinte, înăbuşitor, care miroase ca un grajd…

Revenindu-mi într-un loc *întunecat,* fierbinte, înăbuşitor, care miroase ca un grajd…

…Asta nu prea era de natură să liniştească mintea, să potolească stomacul sau să permită restabilirea activităţilor senzoriale pe o bază sigură şi normală.

Acolo puţea şi era îngrozitor de cald, iar eu nu voiam să

---

[38] Steatopigie = dezvoltare excesivă a grăsimii în zona feselor, fenomen întâlnit în zilele noastre în special la femeile hotentote. (n. tr.)

inspectez podeaua murdară mai îndeaproape – dar mă aflam deja într-o poziţie foarte potrivită pentru aşa ceva. Am gemut, mi-am pipăit oasele şi m-am ridicat într-o rână. Plafonul era jos şi cobora şi mai mult, înainte de-a întâlni peretele din spate. Singura fereastră către exterior era mică şi cu gratii.

Ne găseam în partea din spate a unei cocioabe de lemn. Pe peretele opus, se afla o altă fereastră cu gratii, care însă nu ducea afară, ci tot înăuntru, undeva. Dincolo se întindea o cameră mai mare, iar George şi Dos Santos vorbeau prin fereastră cu o persoană aflată de partea cealaltă. La vreun metru şi ceva distanţă de mine, Hasan zăcea inconştient sau mort; pe cap avea sânge uscat. Phil, cu Myshtigo şi cu fetele tăifăsuiau încetişor în colţul cel mai îndepărtat.

În timp ce înregistram toate aceste amănunte, şedeam şi-mi frecam tâmpla. Partea stângă continua să mă doară şi numeroase alte porţiuni ale anatomiei mele hotărâseră să facă la fel.

— S-a trezit, zise deodată Myshtigo.

— Salutare la toată lumea! Mi-am revenit, am încuviinţat eu.

Veniră spre mine, iar eu am încercat să mă ridic în picioare. Era o adevărată bravadă, dar am reuşit s-o fac.

— Suntem prizonieri, mă informă Myshtigo.

— O, da? Serios? N-aş fi ghicit niciodată.

— Pe Taler nu se întâmplă asemenea lucruri, remarcă el, şi nici pe vreo altă lume din Complexul Vegan.

— Mare păcat că n-ai rămas acolo, am spus eu. Şi nu uita de câte ori ţi-am cerut să te-ntorci de unde-ai venit!…

— Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat, dacă nu era duelul vostru…

Atunci l-am pocnit. Nu m-am putut abţine. Prea era patetic. L-am lovit cu dosul palmei, de s-a dus până-n perete.

— Încerci să-mi spui că nu ştii de ce azi-dimineaţă stăteam acolo, pe post de ţintă?

— Din cauză că te-ai certat cu garda mea personală, zise el, frecându-şi obrazul.

— …Cu privire la faptul dacă urma să te ucidă sau nu.

— Pe mine? Să mă ucidă?…

— Las-o baltă, m-am răstit. Oricum nu mai are nici o importanţă. Nu *acum.* Practic tu te afli tot pe Taler şi poţi la fel de bine să-ţi petreci acolo ultimele ore. Ar fi fost frumos dac-ai fi putut să vii pe Pământ şi să ne vizitezi, măcar pentr-un timp. Dar n-a fost să fie.

— O să murim aici, nu-i aşa? întrebă el.

— Ăsta-i obiceiul pământului.

M-am întors şi l-am studiat pe omul care mă cerceta din cealaltă parte a gratiilor. În acest moment, Hasan se sprijinea de peretele cel mai îndepărtat, cu capul între mâini. Nu observasem când se ridicase.

— Bună ziua, ne spuse omul din spatele gratiilor, vorbind englezeşte.

— E ziuă? am întrebat eu.

— Cum te văd şi cum mă vezi, replică el.

— Şi de ce nu suntem morţi? m-am interesat.

— Pentru că v-am dorit vii, explică el. O, nu pe tine personal – Conrad Nomikos, comisar pentru Arte, Monumente şi Arhive – nici pe distinşii tăi prieteni, inclusiv poetul laureat. Am dorit ca orice prizonier luat de ei să fie adus aici viu. Identitatea voastră, ca să zic aşa, este un condiment în plus.

— Cu cine am plăcerea să vorbesc? am întrebat.

— Dumnealui este doctorul Moreby, zise George.

— Vrăjitorul lor, completă Dos Santos.

— Prefer calificativul „şaman” sau „vraci”, îl corectă Moreby, zâmbind.

M-am apropiat de gratii şi-atunci l-am văzut: subţirel, bronzat, proaspăt bărbierit şi cu părul împletit în întregime într-o codiţă neagră, groasă, înfăşurată ca o cobră în jurul capului. Avea ochii negri, apropiaţi, fruntea înaltă şi fălcile bine dezvoltate, prelungite în jos, dincolo de mărul lui Adam. Purta sandale împletite, un sari verde, curat, şi un colier format din falange umane. În urechi îi atârnau cercei mari, de argint, în formă de şarpe.

— Engleza dumitale e destul de corectă, am spus eu, iar

„Moreby” nu-i un nume grecesc.

— O, Doamne! făcu bărbatul, cu un gest graţios, ce mima surpriza. Eu nu sunt localnic. Cum de m-aţi putut confunda cu un băştinaş?

— Mă scuzi, am zis eu. Acum îmi dau seama că eşti prea bine îmbrăcat.

El chicoti.

— Ah, zdrenţele astea?! Le-am aruncat, pur şi simplu pe mine. Nu, eu sunt de pe Taler. Am citit nişte cărţi nemaipomenite pe tema Returnismului şi-am hotărât să mă întorc şi să ajut la reconstituirea Pământului.

— Da? Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— La vremea aceea, Oficiul nu făcea angajări şi, în consecinţă, am avut oarece greutăţi în a-mi găsi de lucru pe plan local. M-am hotărât deci să m-apuc de activitatea de cercetare. Pentru aşa ceva, locul de-aici oferă nenumărate şanse.

— Ce fel de activitate de cercetare?

— Am două licenţe în antropologie culturală, luate la New Harvard. M-am hotărât să studiez în profunzime un Trib Fierbinte şi, după o serie de linguşeli, i-am făcut pe membrii acestuia să mă accepte. Totodată, am început să-i educ. Curând însă, am constatat că mi se supun în toate privinţele. Minunat pentru amorul propriu. După un timp, studiile mele, activitatea socială au ajuns să capete o importanţă tot mai mică. Cum să-ţi spun, îndrăznesc să cred că ai citit *Heart of Darkness* („Inima beznei”)… ştii ce vreau să zic. Obiceiurile locale sunt aşa de… hai să le numim primitive, încât am găsit că-i mai stimulativ să particip decât să observ. M-am apucat, aşadar să redimensionez unele dintre practicile lor rudimentare, pe baza unor linii estetice. Aşa că, până la urmă, i-am educat de-adevăratelea. De când am venit eu aici, acţionează cu din ce în ce mai mult stil.

— *Acţionează?* Cum adică?

— Păi, în primul rând, înainte erau simpli canibali. În al doilea rând, erau lipsiţi de rafinament în modul cum îi tratau pe captivi, înainte de a-i căsăpi. Asemenea lucruri

sunt foarte importante. Făcute cum trebuie, ele dau o anumită distincţie… ştii ce vreau să spun. M-am întâlnit aici cu o bogăţie de obiceiuri, superstiţii, tabu-uri din multe culturi şi multe ere – chiar aici, la nasul meu. (Gesticulă din nou). Omul – chiar semi-omul. Omul Fierbinte – este o făptură iubitoare de ritualuri, iar eu am ştiut întotdeauna o mulţime de lucruri în genul ăsta. Aşa că le-am folosit cum trebuie şi iată-mă, acum, într-o poziţie de mare onoare şi stimă.

— Dar despre *noi*, ce ne poţi spune?

— Lucrurile deveniseră destul de monotone, zise el, iar localnicii – tot mai neastâmpăraţi. Am hotărât, deci, că a venit timpul pentru o altă ceremonie. Am vorbit cu Procrustes, şeful războinicilor, şi i-am sugerat să facă rost de nişte prizonieri. Cred că pe la pagina 577 din ediţia prescurtată a *Crengii de aur*[39] se spune: „Tolalakii, cunoscuţi vânători de capete din Celebes-ul Central, beau sângele şi mănâncă creierii victimelor lor, pentru ca astfel să devină viteji. Italonii din insulele Filipine beau sângele duşmanilor măcelăriţi şi le mănâncă de crude ceafa şi măruntaiele, dorind să-şi însuşească în acest mod curajul acestora”. Ei bine, avem aici o limbă de poet, sângele unui cuplu de războinici redutabili, creierul de la un distins om de ştiinţă, ficatul bolnăvicios al unui politician aprig şi carnea interesant colorată a unui vegan – şi, toate, în aceeaşi cameră. O pradă bogată, aş îndrăzni să zic.

— Ai spus-o extrem de clar, am remarcat eu. Dar cu femeile ce va fi?

— Oh, pentru ele vom elabora un ritual al fertilităţii, care se va încheia – evident – cu un sacrificiu prelungit.

— Înţeleg.

— … Asta în cazul în care nu vă vom lăsa pe toţi să vă continuaţi drumul, nevătămaţi.

---

[39] Creanga de aur (The Golden Bough, 1880), lucrare a antropologului scoţian Sir James George Frazer, 1854-1941, în care acesta face un studiu comparativ între folclor, magie şi religie pentru a demonstra credinţele paralele între creştinism şi culturile primitive. (n. tr.)

— Ooh?

— Da. Lui Procrustes îi place să le dea oamenilor şansa de a se compara cu un model, de a fi supuşi la încercări, eventual de a se răscumpăra. În această privinţă e cel mai creştin dintre toţi.

— Şi nu-şi trădează numele[40] bănuiesc?

Hasan veni lângă mine şi se holbă la Moreby, privindu-l printre gratii.

— Ei bine, bine, zise Moreby. Ştiţi că mi-ar plăcea cu adevărat să vă mai ţin un timp pe-aici? Aveţi simţul umorului. Celor mai mulţi dintre Kouretes le lipseşte această trăsătură, deşi altminteri sunt nişte personalităţi exemplare. Aş putea ajunge să-mi placă de voi…

— Nu te obosi. Vorbeşte-mi mai bine despre modul de răscumpărare.

— Ah da. Noi suntem gardienii Omului Mort – creaţia mea cea mai interesantă. Sunt sigur că unul dintre voi doi îşi va da seama de asta, pe timpul scurtei întâlniri cu el. (Se uită de la mine la Hasan, apoi înapoi, de la Hasan la mine).

— Ştiu despre Omul Mort, am spus. Povesteşte-mi mai bine ce trebuie făcut.

— Vi se cere să desemnaţi un luptător din rândurile voastre, care să se bată cu el astă-seară, când se va scula iarăşi din morţi.

— Ce e tipul?

— Un vampir.

— Aiurea. Ce e *în realitate?*

— Un vampir adevărat. O să vedeţi.

— Mă rog, fie cum zici tu. E vampir şi unul dintre noi se va lupta cu el. Cum?

— Lupte libere, cu mâinile goale. Prinde-l, dacă poţi… Şi el nu-i greu de prins. Va sta uite-acolo şi vă va aştepta. Şi-o să fie foarte însetat şi flămând, bietul băiat…

---

[40] Procrustes, numele latin al lui Procust, cel care-i obliga pe călători să se întindă pe patul său; dacă aceştia erau prea scunzi, trăgea de ei până ajungeau la dimensiunile potrivite; dacă erau prea înalţi, le tăia membrele sau capul, în acelaşi scop. Personaj ucis de Theseu.

— Şi dacă e bătut, prizonierii tăi vor fi liberi să plece?

— Asta-i regula, aşa am stabilit-o acum vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani. Desigur, o asemenea situaţie încă nu a apărut până în clipa de faţă…

— Înţeleg. Vrei să spui că el e foarte puternic.

— O, e invincibil. Asta-i partea nostimă. Ceremonia n-ar mai face doi bani dacă s-ar putea termina altfel. Eu le spun oamenilor mei întreaga poveste, înainte de luptă, după care ei vin să asiste ca martori. Prin aceasta, se reafirmă credinţa lor în destin şi strânsa mea legătură cu căile sale.

Hasan îmi aruncă o privire scurtă.

— Ce vrea să spună ăsta, Karagee?

— Soarta luptei e pecetluită, am zis eu.

— Dimpotrivă, mă contrazise Moreby. Nu este şi nici nu trebuie să fie. Exista cândva o zicală pe această planetă, în legătură cu un sport din vechime: Niciodată să nu pariezi împotriva blestemaţilor de yankei, că-ţi pierzi banii. Omul Mort nu poate fi bătut, deoarece s-a născut cu o multitudine de calităţi naturale, asupra cărora am contribuit şi eu, într-o măsură considerabilă. El a mâncat – la propriu – mulţi campioni, ceea ce înseamnă, desigur, că puterea lui este egală cu a tuturor acestora. Oricine l-a citit pe Frazer ştie asta.

Căscă, acoperindu-şi gura cu un baston confecţionat din pene.

— Acum trebuie să mă duc la locul petrecerii, ca să supraveghez ornarea sălii cu crengi de stejar. Hotărâţi cine va lupta din partea voastră, în această seară, când ne vom revedea cu toţii. Bună ziua!

— Rupe-ţi-ai gâtul!

El zâmbi şi ieşi din cocioabă.

***

Am convocat o adunare.

— Okay, am spus, au un Tip Fierbinte, un ciudat pe nume Omul Mort, presupus a fi foarte robust. Intenţionez să mă lupt cu el deseară. Se zice că dacă-l bat, suntem liberi, însă eu nu mă încred în cuvântul lui Moreby. Ca urmare, trebuie să ne facem un plan de fugă, altfel vom fi serviţi la

frigare. Phil, îţi mai aminteşti drumul spre Volos?

— Cred că da. E mult de-atunci... Dar unde ne aflăm acum, cu exactitate?

— Dacă asta vă poate fi de vreun ajutor, anunţă Myshtigo, de lângă fereastră, vă spun că văd o luminiscenţă. În limba voastră, nu aveţi un cuvânt echivalent pentru această culoare, însă ea se află în direcţia aceea. (Arătă cu mâna). E o culoare pe care, în mod normal, o văd în apropierea materialelor radioactive, atunci când atmosfera din jur este suficient de densă. Se întinde pe o suprafaţă destul de mare.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat în direcţia cu pricina.

— Acela ar putea fi Locul Fierbinte, am zis eu. Şi dacă-i aşa, înseamnă că ne-au cărat mai departe, înspre coastă, ceea ce e foarte bine. Era cineva în stare conştientă când ne-au adus aici?

Nimeni nu răspunse.

— Perfect. În cazul acesta, vom acţiona bazându-ne pe presupunerea că acolo se află, *într-adevăr,* Locul Fierbinte şi că suntem foarte aproape de el. Şoseaua spre Volos trebuie să fie deci în spate, în direcţia aceea – am spus, arătând cu mâna. Întrucât soarele străluceşte de partea asta a colibei, iar acum este după-amiază, îndreptaţi-vă în direcţia cealaltă – deci contrară apusului – după ce atingeţi şoseaua. S-ar putea să nu fie mai mult de 25 de kilometri distanţă.

— Ne vor urmări, zise Dos Santos.

— Mai sunt şi cai pe-aici, interveni Hasan.

— Poftim?!?

— În susul drumului, pe o păşune. Mai devreme erau vreo trei, lângă un gard. Acum se află în spatele clădirii. Poate că-s mai mulţi. Oricum, nu păreau să fie nişte cai puternici.

— Ştie toată lumea să călărească? am întrebat eu.

— N-am încălecat niciodată un cal, răspunse Myshtigo, însă am călărit pe un *thrid,* care e ceva similar.

Toţi ceilalţi dădură din cap, afirmativ.

— Atunci, pe desează, le-am urat eu. Urcaţi-vă şi câte doi

pe-un cal, dacă trebuie. Dacă sunt mai mulţi cai, eliberaţi-i şi alungaţi-i pe cei în plus. În timp ce localnicii vor privi cum eu mă bat cu Omul Mort, voi vă veţi strecura spre păşune. Puneţi mâna pe orice armă puteţi şi încercaţi să vă croiţi drum spre cai. Tu, Phil, îi duci la Makrynitsa şi spui peste tot numele de Korones. Cei de-acolo vă vor primi şi-adăposti.

— Îmi pare rău, se împotrivi Dos Santos, dar planul nu e bun.

— Dacă ai tu unul mai bun, să-l auzim, i-am cerut.

— În primul rând, zise el, nu ne putem baza pe domnul Graber. În timp ce voi eraţi inconştienţi, dumnealui avea mari dureri şi era foarte slăbit. George crede că a avut un atac de inimă în decursul sau la scurt timp după lupta noastră cu membrii tribului Kouretes. Dacă se-ntâmplă ceva cu el, suntem pierduţi. Prin urmare, avem nevoie *de tine* să ne scoţi de-aici, în caz că reuşim să ne eliberăm. Pe domnul Graber *nu ne putem* baza. În al doilea rând, nu eşti singurul om în stare să lupte cu un pericol ieşit din comun. De înfrângerea Omului Mort se va ocupa Hasan.

— Nu-i pot cere aşa ceva, am spus cu. Chiar dacă învinge, în acel moment va fi probabil separat de noi; şi fără îndoială că vor sări cu toţii asupra lui. După toate probabilităţile, asta-l va costa viaţa. Nu uitaţi că l-aţi angajat să ucidă, nu să moară pentru voi.

— Am să mă lupt cu el, Karagee, spuse Hasan.

— Nu eşti obligat.

— Dar *vreau!*

— Cum te mai simţi acum, Phil? am întrebat eu.

— Bine, mult mai bine. Cred că n-a fost decât un deranjament la stomac. Nu vă faceţi griji.

— Te simţi capabil să ajungi călare până la Makrynitsa?

— Fără glumă, îmi va fi mai uşor călare, decât pe jos. Eu, practic, m-am născut pe cal. Tu ţi-aduci aminte…

— Să-şi amintească? întrebă Dos Santos. Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Graber? Cum şi-ar putea Conrad aminti…

— …De faimoasa lucrare *Balade ecvestre*, a lui Phil? interveni, grăbită, Perucă Roşie. Ce-ai de gând, Conrad?

— Îţi mulţumesc, aici eu sunt mai mare, am răspuns. Ordinele le dau eu şi am hotărât să mă lupt cu vampirul.

— Într-o situaţie ca asta, cred c-ar trebui să fim ceva mai democratici în privinţa hotărârilor de viaţă şi de moarte, obiectă ea. Tu te-ai născut în ţara asta şi indiferent cât de bună ar fi memoria lui Phil, vei reuşi mai uşor să ne scoţi repede de aici. Nu *tu* îi dai ordin lui Hasan să moară, nu *tu* îl abandonezi. El se oferă voluntar.

— Îl voi ucide pe Omul Mort, spuse Hasan, după care vă ajung din urmă. Ştiu cum să mă ascund de oameni. Am să merg pe-acelaşi traseu cu voi.

— E afacerea mea, am zis eu.

— Atunci, dacă nu putem cădea de acord, să lăsăm ca soarta să hotărască lucrurile, propuse Hasan. Să dăm cu banul!

— Foarte bine. Ne-au luat şi banii, pe lângă arme?

— Am eu ceva mărunţiş, spuse Ellen.

— Atunci dă cu banul!

Aruncă moneda în aer.

— Cap, am rostit, în timp ce moneda cădea spre duşumea.

— Pajură, răspunse ea.

— Nu-l atinge!

Dar era pajură, într-adevăr. Capul se afla pe cealaltă parte.

— În regulă, Hasan tu eşti fericitul ales, am mormăit. Tocmai ai câştigat trusa eroului-în-devenire-graţie-propriilor-forţe, cu monstru cu tot.

— Aşa a fost scris, zise el, dând din umeri.

Se aşeză apoi cu spatele la perete, scoase un briceag subţire din tocul sandalei stângi şi începu să-şi taie unghiile. Întotdeauna fusese un ucigaş grijuliu cu aspectul său exterior. Curăţenia, am impresia, merge alături de magia neagră – sau, oricum, cam pe-acolo…

***

Pe când soarele cobora încet la asfinţit, Moreby veni iarăşi la noi, aducând după sine o ceată de Kouretes înarmaţi cu săbii.

— E timpul, declară el. V-aţi hotărât cine-o să lupte?

— Hasan o să fie acela, am spus eu.

— Foarte bine. Haideţi, atunci. Şi vă rog să nu-ncercaţi vreo prostie. Nu-mi place să ofer la o sărbătoare lucruri stricate.

Mergând înconjuraţi de săbii, am lăsat în urmă coliba şi-am pornit în lungul uliţei, spre sat, trecând pe lângă păşune. Erau acolo opt cai, cu boturile plecate. Chiar şi la lumina crepusculului, am putut să văd că nu era cine ştie ce de capul lor. Aveau coastele pline de răni şi arătau foarte slabi. I-am privit pe rând, fiecare, pe când treceam pe lângă ei.

Satul era format din vreo treizeci de colibe semănând cu aceea în care stătuserăm închişi. Uliţa prăfuită pe care mergeam era plină de hârtoape şi de gunoaie. Peste tot mirosea a transpiraţie şi a urină, a fructe putrede şi a fum.

După ce-am mers vreo optzeci de metri, am cotit la stânga. Era capătul unei uliţe şi, după ce-am coborât pe-o cărare în pantă, am intrat într-o împrejmuire mare, curăţată de obstacole. O femeie grasă şi cheală, cu nişte sâni enormi şi-o faţă presărată cu tumori canceroase ca un câmp de lavă, veghea un foc mocnit şi îngrozitor de sugestiv, amplasat sub o ţeapă uriaşă de fript carne. Zâmbi, pe când trecurăm pe lângă ea, şi plescăi din buzele-i umede.

Alături, zăceau pe pământ ţăruşi mari, ascuţiţi…

Puţin mai sus exista o suprafaţă plană, acoperită cu pământ bătătorit. La un capăt al terenului, se înălţa un gen de arbore tropical, năpădit de viţă, adaptat, se pare, la clima noastră, iar de jur împrejur erau înfipte şiruri de torţe înalte cam de doi metri şi jumătate, ale căror flăcări prelungi pâlpâiau deja ca nişte flamuri. La celălalt capăt, se afla cea mai dichisită dintre toate colibele din partea locului. Avea aproape cinci metri înălţime şi o faţadă largă de zece. Era vopsită în roşu aprins şi acoperită peste tot cu simboluri vrăjitoreşti. Întreaga secţiune centrală a faţadei era de fapt o uşă mare, glisantă. În faţa acestei uşi, făceau de gardă doi Kouretes înarmaţi.

Soarele se mai vedea la apus ca o bucăţică de coajă de

portocală. Moreby ne duse de-a curmezişul terenului, către pom. În partea opusă torţelor, pe fiecare latură a terenului, erau aşezaţi pe jos vreo 80-100 de spectatori. Arătând spre coliba roşie, Moreby întrebă:

— Cum vă place casa mea?

— Drăguţă, am zis eu.

— Am un coleg de cameră, dar ziua doarme. O să-l întâlniţi imediat.

Am ajuns la baza arborelui; Moreby ne lăsă acolo, înconjuraţi de gardienii săi. Merse la mijlocul terenului şi se adresă în greceşte celor din tribul Kouretes.

Stabiliserăm ca, înainte să dăm lovitura, să aşteptăm până ce lupta va fi aproape terminată, indiferent în ce mod, iar membrii tribului vor fi cu toţii agitaţi şi concentraţi asupra finalului. Plasasem femeile în centrul grupului nostru, iar eu reuşisem să ajung în stânga unui luptător care avea o sabie în mâna dreaptă şi pe care intenţionam să-l ucid repede. Păcat că ne găseam la celălalt capăt al scenei. Ca să ajungem la cai, trebuia să ne retragem luptând, prin zona unde se afla frigarea.

— …şi pe urmă, în noaptea aceea, zicea Moreby, Omul Mort s-a ridicat, l-a doborât la pământ pe acest războinic puternic, Hasan, rupându-i oasele şi trântindu-l cam în acest loc al petrecerii. În cele din urmă, el l-a omorât pe acest mare duşman, i-a băut sângele din gâtlej şi i-a mâncat ficatul – crud şi încă aburind în aerul nopţii. Acestea le-a făcut el în noaptea aceea. Mare e puterea lui.

— Mare, mare! strigă mulţimea şi cineva începu să bată o tobă.

— Acum o să-l trezim iar la viaţă…

Mulţimea aclamă.

— Iar la viaţă!

— Iar la viaţă…

— Iar la viaţă!

— Salutare!

— Salutare!

— Dinţi albi, ascuţiţi…

— Dinţi albi, ascuţiţi!

— Piele albă, albă…
— Piele albă, albă!
— Mâini care frâng…
— Mâini care frâng!
— Gură care bea…
— Gură care bea!
— Sângele vieţii!
— Sângele vieţii!
— Mare este tribul nostru!
— Mare este tribul nostru!
— Mare este Omul Mort!
— Mare este Omul Mort!
— Mare este Omul Mort!
— MARE ESTE OMUL MORT!

La urmă, aproape că mugiră. Gâtlejuri umane, semi-umane şi aumane făcură să răsune scurta litanie asemănătoare unui val uriaş care se revărsa peste arenă. Aşa strigau şi gardienii noştri. Myshtigo îşi blocase urechile sensibile, iar pe faţă i se putea citi o expresie de suferinţă. Mie îmi vâjâia capul. Dos Santos îşi făcu cruce, iar unul dintre gardieni se stropşi la el, ridicând sabia, ameninţător. Don dădu din umeri şi-şi întoarse capul spre teren. Moreby se duse la colibă şi lovi cu mâna, de trei ori, în uşa glisantă. Unul dintre gardieni i-o deschise.

Înăuntru se zărea un imens catafalc negru, înconjurat de cranii de oameni şi animale. Pe el era aşezat un coşciug enorm, făcut din lemn închis la culoare, împodobit cu linii încâlcite, strălucitoare. La indicaţia lui Moreby, gardienii ridicară capacul. În următoarele douăzeci de minute, el făcu nişte injecţii hipodermice unei entităţi aflate în coşciug. Acţiona cu mişcări încete, rituale. Unul dintre gardieni îşi pusese sabia deoparte şi-l ajuta. Toboşarii băteau un ritm lent, continuu. Mulţimea rămăsese nemişcată şi păstra o tăcere absolută. Apoi Moreby se întoarse:

— Acum Omul Mort se ridică, anunţă el.
— Se ridică, răspunse mulţimea.
— Acum iese ca să primească sacrificiul…
— Acum iese…

— Arată-te, *Omule Mort,* strigă Moreby, întorcându-se către catafalc.

Şi el se arătă, în toată lungimea sa. Colosal, obez. Mare era, într-adevăr, căci avea statura unui uriaş, Omul Mort! Să tot fi avut vreo sută şaptezeci şi cinci de kilograme...

Se ridică în şezut şi se uită de jur împrejur. Îşi frecă pieptul, subsuorile, ceafa, pântecul. Ieşi din coşciugul cel mare şi rămase în picioare lângă catafalc, transformându-l pe Moreby într-un pitic. Purta doar o pânză în jurul şalelor, iar în picioare avea sandale din piele de capră. Tenul îi era alb – alb ca de mort, alb ca burta peştelui, ca luna... ca moartea.

— Un albinos, constată George şi vocea lui se propagă nestingherită de la un capăt la altul al arenei, fiind singurul zgomot care mai răsuna în noapte.

Moreby aruncă o privire în direcţia noastră şi zâmbi. Luă mâna, cu degete butucănoase, a Omului Mort şi-l conduse afară din colibă, apoi mai departe, în mijlocul terenului de luptă. Creatura întoarse capul ferindu-se de lumina torţelor. Pe măsură ce înainta, îi studiam expresia feţei.

— Nici urmă de inteligenţă, zise Perucă Roşie.

— Poţi să-i vezi ochii? întrebă George, cu pleoapele aproape lipite, întrucât ochelarii i se spărseseră pe timpul încăierării.

— Da. Sunt trandafirii.

— Are cumva pleoape epicantiale?

— Mm... Da.

— Aha! Un mongoloid. Pariez că-i idiot. Iată de ce i-a fost atât de uşor lui Moreby să facă din el ce-a făcut. Şi uitaţi-vă la dinţii lui! Par piliţi.

M-am uitat. Monstrul rânjea, căci zărise creştetul viu colorat al lui Perucă Roşie. O mulţime de dinţi frumoşi şi ascuţiţi ieşiseră la iveală cu acest prilej.

— Albinismul lui explică obiceiurile nocturne pe care i le-a impus Moreby. Priviţi! Tresare până şi la lumina torţelor! Este ultrasensibil la orice fel de actinice.

— Dar ce e cu obişnuinţele lui dietetice?

— Le-a dobândit prin constrângere. Mulţi primitivi îşi

făceau vitele să sângereze. Kazahii au procedat aşa până în secolul al XII-lea; la fel şi cei din Toda. Aţi văzut rănile cailor, când am trecut pe lângă păşune. Ştiţi că sângele *este* hrănitor, cu condiţia să-l poţi înghiţi şi să nu-l vomiţi; sunt sigur că Moreby i-a controlat idiotului dieta încă de pe vremea când era copil. Bineînţeles c-a ajuns vampir – din moment ce aşa a fost crescut.

— Omul Mort s-a ridicat, anunţă Moreby.

— Omul Mort s-a ridicat, aprobă mulţimea.

— Mare este Omul Mort!

— Mare este Omul Mort!

Dădu apoi drumul mâinii albe ca de mort şi se îndreptă spre noi, lăsându-l rânjind, în mijlocul terenului, pe singurul vampir adevărat pe care-l cunoscusem.

— Mare este Omul Mort, rosti el, rânjind, pe când se apropia de noi. Magnific, nu-i aşa?

— Ce i-ai făcut sărmanei fiinţe? întrebă Perucă Roşie.

— Foarte puţin, răspunse Moreby. A fost extrem de dotat încă din naştere.

— Ce erau injecţiile alea pe care i le-ai administrat? se interesă George.

— Ah! Înaintea unor asemenea întâlniri, îi injectez cu novocaină centrii nervoşi ai durerii. Lipsa acesteia ajută la întărirea imaginii despre propria invincibilitate. I-am făcut şi-o injecţie cu hormoni. În ultimul timp s-a îngrăşat şi-a devenit cam leneş. Injecţia compensează acest lucru.

— Vorbeşti despre el şi-l tratezi de parc-ar fi o jucărie mecanică, zise Diane.

— Aşa este. O jucărie invincibilă. Şi, totodată, de nepreţuit. Ei. Hasan, eşti gata? întrebă el.

— Sunt gata, răspunse arabul, scoţându-şi haina şi burnuzul, pe care i le dădu lui Ellen.

Muşchii umerilor i se încordară, degetele i se flexară uşor; păşi înainte, ieşind din cercul de săbii. Pe umărul stâng avea o umflătură; pe spate, alte câteva. Lumina torţelor i se reflecta în barbă, făcând-o să pară roşie ca sângele. Fără să vreau, mi-am amintit de seara aceea de la *hounfor*, când Hasan jucase scena strangulării, făcând-o pe

Mama Julie să-mi spună: „Prietenul tău e posedat de Angelsou”. Pentru ca apoi să adauge: „Angelsou este un zeu al morţii, care-i vizitează numai pe-ai lui”.

— Mare este războinicul Hasan, anunţă Moreby, îndepărtându-se de noi.

— Mare este războinicul Hasan, răspunse mulţimea.

— Puterea lui face cât a multora la un loc…

— Puterea lui face cât a multora la un loc! repetă, ca un ecou, mulţimea.

— Dar Omul Mort este şi mai tare…

— Dar Omul Mort este şi mai tare!

— Îi rupe oasele şi-l doboară în acest loc festiv.

— Îi rupe oasele…

— Îi mănâncă ficatul…

— Îi mănâncă ficatul.

— Îi bea sângele din beregată…

— Îi bea sângele din beregată.

— Mare e puterea lui.

— Mare e puterea lui.

— Mare e Omul Mort!

— Mare e Omul Mort!

— În seara asta, spuse Hasan calm, va deveni într-adevăr Omul Mort.

— Omule Mort! strigă Moreby, în timp ce Hasan înaintase şi se oprise în faţa creaturii. Ţi-l ofer pe acest om, Hasan, drept sacrificiu!

Se dădu la o parte şi le ceru gardienilor să ne ducă înspre marginea cea mai îndepărtată a arenei.

Idiotul rânji şi mai tare şi se întinse încet către Hasan.

— Bismallah![41] zise Hasan, prefăcându-se că se întoarce şi lăsându-se în jos şi într-o parte. Imediat însă ţâşni în sus, răsucindu-se ca un bici, şi-l pocni zdravăn pe Omul Mort cu latul palmei, peste falcă. Ţeasta aceea albă, albă, abia dacă se mişcă vreo zece centimetri. Dar continua să rânjească…

Apoi mâinile lui scurte şi groase se repeziră înainte şi-l înhăţară pe Hasan de subsuori. La rândul său, Hasan îl

---

[41] În numele lui Allah – strigăt de luptă al musulmanilor arabi. (n. tr)

apucă de umeri, îşi înfipse degetele în muşchii parcă acoperiţi de zăpadă şi, trăgând cu putere, făcu să-i apară pe piele brazde roşii, acoperite cu picături de aceeaşi culoare.

Mulţimea ţipă când văzu sângele Omului Mort. Poate că mirosul acestuia îl întărâtă pe idiot. Ori poate strigătul mulţimii. Namila îl ridică pe Hasan la peste jumătate de metru de la pământ şi se năpusti înainte, cu el cu tot. Dădu însă peste copacul acela mare şi capul lui Hasan zvâcni când se lovi de trunchi. Omul Mort căzu peste Hasan; făcu un pas înapoi, se scutură şi începu să-l pocnească.

Era o bătaie în toată regulă. Idiotul îl biciuia cu mâinile lui scurte şi groase, de-a dreptul groteşti. Hasan îşi proteja faţa cu mâinile, în timp ce coatele îi acopereau stomacul. Omul Mort continua să-l izbească însă în cap şi în coaste. Mâinile i se ridicau şi coborau fără încetare. Şi rânjea, rânjea mereu… În cele din urmă, mâinile lui Hasan se lăsară în jos, încrucişându-se pe stomac… Din colţurile gurii începu să-i curgă sânge.

Jucăria invincibilă îşi continua distracţia. Deodată, din depărtare, din cealaltă parte a nopţii, atât de departe încât numai eu puteam să aud, se făcu simţită o voce pe care-o recunoşteam.

Era puternicul urlet de vânătoare al îndrăcitului meu copoi, Bortan. De undeva, nu se ştie cum, se luase pe urmele mele şi-acum venea, alergând prin noapte, sărind ca un ţap, plutind ca un cal pe un râu vijelios, aşa bălţat cum era, cu ochii lucind ca jarul şi cu dinţii ca de fierăstrău. Bortan al meu nu se sătura niciodată de alergat. Cei ca el se nasc fără să cunoască teama, cu vânătoarea în sânge şi sub pecetea morţii. Copoiul meu îndrăcit venea şi nimic n-ar fi reuşit să-l oprească din drum. Dar era încă departe, tare departe, de cealaltă parte a nopţii…

Mulţimea urla. Hasan n-o mai putea duce mult. Nimeni n-ar fi putut. Cu coada ochiului (cel căprui) am remarcat un mic gest al lui Ellen. Era ca şi cum ar fi aruncat, ceva, cu mâna dreaptă…

După două secunde, se produse evenimentul. Mi-am

întors repede privirea de la acel punct strălucitor care apăruse în spatele idiotului. Omul Mort gemu şi-şi pierdu controlul asupra mâinilor.

Vechea şi înţeleaptă regulă 237.1 (din regulamentul promulgat de mine) preciza: „Orice ghid şi orice membru al unui grup de excursionişti va purta la el, pe timpul deplasărilor, nu mai puţin de trei torţe cu magneziu.”

Însemna că Ellen mai avea două. Fie binecuvântată!…

Omul Mort încetase să-l mai lovească pe Hasan. Încercă să îndepărteze torţa, cu o izbitură. Ţipă. Încercă iarăşi s-o arunce de lângă el. Îşi acoperi ochii. Se rostogoli la pământ.

Hasan privea – sângerând, gâfâind…

Torţa ardea, Omul Mort ţipa…

În cele din urmă, Hasan se mişcă. Se întinse şi apucă una dintre corzile groase de viţă, care atârnau din copac. Trase de ea. Coarda rezistă. Trase mai tare. Coarda se desprinse. Gesturile lui erau tot mai sigure, în timp ce-şi înfăşura capetele corzii pe câte-o mână. Torţa trosni, devenind din nou luminoasă… Hasan se lăsă în genunchi lângă Omul Mort şi, cu o mişcare rapidă, îi aruncă laţul din coardă de viţă în jurul gâtului. Torţa trosni iar. Hasan strânse laţul. Omul Mort se luptă să se ridice de jos. Hasan strânse şi mai tare. Idiotul îl apucă de mijloc. Muşchii puternici de pe umerii Asasinului se încordară. Pe faţa lui, transpiraţia era amestecată cu sânge. Omul Mort se ridică în picioare, săltându-l şi pe Hasan odată cu el. Hasan trase cu şi mai multă putere. Idiotul, a cărui faţă nu mai era albă, ci pestriţă, şi ale cărui vene se încordaseră pe frunte şi pe ceafă, îl ridică şi mai sus de la pământ. Cum îl ridicasem eu pe golem, aşa l-a ridicat şi Omul Mort pe Hasan, cu tot laţul care-i strângea nemilos gâtul, în timp ce el îşi încorda întreaga forţă neomenească.

Mulţimea gemea şi urla fără noimă. Toba, care ajunsese la un ritm frenetic, bătea fără-ncetare. Şi-atunci, am auzit iarăşi urletul – încă foarte îndepărtat. Torţa începu să pălească. Omul Mort se clătină… Apoi, cuprins de un spasm, îl aruncă pe Hasan cât colo. Laţul i se desprinse de la gât.

Hasan apucă *ukemi*-ul şi se rostogoli în genunchi. Rămase în această poziţie. Omul Mort se îndreptă spre el. Apoi se clătină. Începu să tremure din tot corpul. Bolborosi şi-şi prinse gâtul cu mâinile. Faţa i se întunecă tot mai mult. Ajunse, împleticindu-se, până la pom şi întinse o mână. Rămase locului, gâfâind. Curând, se auzi un zgomot puternic de sufocare. Mâna îi alunecă pe trunchiul copacului şi monstrul se prăbuşi cu totul la pământ. Se săltă iarăşi, pe jumătate chircit.

Hasan se ridică şi luă laţul de viţă din locul în care căzuse. Înaintă spre idiot. De data asta, îl înşfăcă în aşa fel încât să nu mai scape. Omul Mort căzu şi nu se mai sculă…

***

Era ca şi cum ai fi oprit un aparat de radio dat la maximum: *Clic*…

Se aşternu o tăcere deplină; totul se întâmplase atât de repede… Şi noaptea era calmă, calmă cu adevărat. M-am întins şi i-am rupt gâtul gardianului de lângă mine, apoi i-am luat sabia. M-am întors spre stânga şi-am crăpat cu ea capul următorului gardian. Pe urmă, un nou *clic* şi volumul sunetului a revenit la maximum, numai că de data asta era vorba de o mare de paraziţi.

Myshtigo îşi doborî adversarul cu o lovitură puternică în ceafă. Pe un altul, îl pocni drept în fluierul piciorului. La rândul lui, George reuşi să-l izbească cu genunchiul în burtă pe paznicul cel mai apropiat. Dos Santos, mai puţin sprinten – sau doar mai puţin norocos – se alese cu două tăieturi urâte, una pe piept şi alta la umăr.

Mulţimea se adună de pe unde era împrăştiată, ca într-un film derulat cu viteză mare. Înaintă spre noi.

Ellen aruncă burnuzul lui Hasan în capul gardianului cu sabie, care tocmai era pe cale să-i spintece soţul. Poetul laureat al Pământului trânti apoi cu putere o piatră peste burnuz, atrăgându-şi fără îndoială o mare doză de *karma* rea, ceea ce nu părea însă a-l îngrijora prea mult. Între timp, Hasan revenise în micul nostru grup, parând cu mâna o lovitură de sabie; izbise latul lamei după o veche metodă a samurailor, pe care-o credeam definitiv pierdută pentru

omenire. Imediat, îşi făcu şi el rost de-o armă pe care-o mânuia acum cu deosebit succes.

Îi ucisesem sau îi schilodisem pe toţi gardienii noştri, înainte ca mulţimea să fi parcurs jumătate din distanţa care-o separa de noi. Diane, la indicaţia lui Ellen, aruncase pe teren şi în mulţime cele trei torţe de magneziu ale ei. După care am luat-o la fugă, Ellen şi cu Perucă Roşie sprijinindu-l pe Dos Santos, care se cam împleticea. Însă membrii tribului Kouretes ne tăiaseră drumul şi acum alergam spre nord, pe o direcţie care ne îndepărta de obiectivul nostru.

— N-o să reuşim, Karagee, spuse Hasan.

— Ştiu.

— … decât dacă tu şi cu mine îi ţinem pe atacanţi în loc, în timp ce ai noştri merg mai departe.

— Okay. Unde ne oprim?

— De partea cealaltă a frigării, lângă cărare, unde copacii sunt mai deşi. Este acolo o gâtuitură. N-or să ne poată lovi toţi deodată.

— Perfect, am zis, întorcându-mă spre restul grupului. Ne-aţi auzit? Duceţi-vă la cai! O să vă conducă Phil! Hasan şi cu mine rămânem aici, să-i ţinem pe loc cât vom putea mai mult.

Perucă Roşie întoarse capul şi începu să spună ceva.

— Destul cu vorba! Plecaţi! Nu vreţi să trăiţi?

Voiau. Aşa că plecară.

Hasan şi cu mine ne-am întors lângă groapa cu frigarea şi-am aşteptat. Ceilalţi şi-au continuat fuga, trecând prin pădure şi îndreptându-se către păşune. Mulţimea continua să înainteze spre Hasan şi spre mine.

Primul val ne izbi şi-am început masacrul. Ne aflam în locul în formă de „V” unde cărarea ce venea din pădure se lăţea pe platou; la stânga, se căsca groapa cu foc mocnit; în dreapta, se înălţa un pâlc des de pomi. Am omorât trei adversari, alţi câţiva retrăgându-se plini de sânge. După o scurtă pauză, s-au repezit să ne-mpresoare.

Ne aşezaserăm spate în spate şi care cum se apropia îl căsăpeam.

— Dacă măcar unul dintre ei are o armă de foc, suntem morţi, Karagee.

— Ştiu.

Un alt semi-om căzu răpus de sabia mea. Hasan îl aruncă în groapă pe unul care ţipă. Erau toţi în jurul nostru. O sabie îşi făcu loc prin garda mea şi mă tăie la umăr. Alta îmi împunse coapsa.

— Înapoi, proştilor! Înapoi, am zis, monştrilor!

La aceste cuvinte se dădură înapoi, până la o distanţă de unde nu puteau fi loviţi.

Omul care vorbise era înalt de vreun metru şi şaizeci şi cinci de centimetri. Falca inferioară i se mişca aidoma celei a unei marionete, de parc-ar fi fost prinsă în balamale, iar dinţii arătau ca nişte piese de domino – cu pete negre –, clănţănind în timp ce gura i se deschidea şi se închidea.

— Adevărat, Procrustes, am auzit pe cineva spunând.

— Aduceţi plase! Prindeţi-i de vii! Şi nu vă apropiaţi de ei! Ne-au provocat deja prea multe pierderi!

Moreby era alături de el şi se smiorcăia.

— … N-am ştiut, stăpâne.

— Gura! Tu ne-ai aiurit cu asemenea sentimentalisme ieftine! Din cauza ta am pierdut un zeu şi o mulţime de oameni!

— Să fugim? mă întrebă Hasan.

— Nu, dar fii pregătit să tai plasele când le vor aduce.

— E bine că ne vor vii, hotărî el.

— Am trimis pe mulţi în iad, ca să ne netezească drumul, am spus eu, şi totuşi iată-ne în continuare aici, cu sabia în mână. Ce vrei mai mult?

— Dacă ne năpustim acum asupra lor, mai putem lua cu noi pe lumea cealaltă încă vreo doi sau chiar patru dintre ei. Dacă mai aşteptăm, or să ne prindă în plasă şi-o să murim singuri.

— Ce mai contează, odată ce eşti mort? Să mai aşteptăm. Cât timp trăim, mai avem o şansă, care poate să apară în orice moment.

— Fie cum zici tu.

Canibalii găsiră nişte plase şi le aruncară asupra noastră.

Am tăiat noi trei dintre ele, dar cu cea de-a patra ne-au prins. Au legat-o strâns în jurul nostru şi s-au apropiat.

Am simţit cum mi se smulge sabia din mână şi cum cineva mă loveşte. Era Moreby.

— Acum veţi muri aşa cum foarte puţini mor, spuse el.

— Ceilalţi au scăpat?

— Doar pentru moment. Îi vom urmări, îi vom găsi şi-i vom aduce înapoi.

— Aţi pierdut, am spus eu râzând. Ai mei vor reuşi.

Mă lovi din nou.

— Aşa se aplică regula ta? i-am întrebat. Doar Hasan l-a învins pe Omul Mort…

— Hasan a trişat. Femeia a aruncat o torţă.

Procrustes se apropie de el, în timp ce noi stăteam legaţi în plasă.

— Să-i ducem în Valea Somnului, zise Moreby, unde să hotărâm ce vom face cu ei. Acolo îi vom ţine până la viitoarea sărbătoare.

— E bine, spuse Procrustes. Da, aşa vom face.

Între timp, Hasan reuşi să-şi scoată mâna stângă printr-un ochi de plasă, o întinse şi zgârie cu unghiile piciorul lui Procrustes. Procrustes îl pocni de câteva ori şi, ca să fie mai sigur, îmi dădu şi mie una. Îşi frecă apoi zgârieturile de pe gambă.

— De ce-ai făcut asta, Hasan? am întrebat eu, când Procrustes se îndepărtă, nu înainte de a da ordin să fim legaţi de ţăruşii de frigare, pentru a fi transportaţi.

— S-ar putea să-mi mai fi rămas nişte metacianură sub unghii, explică el.

— Păi cum a ajuns acolo?

— Din gloanţele de la centură, Karagee, pe care-au uitat să mi le ia. Azi mi-am acoperit unghiile cu otravă, după ce le-am ascuţit.

— Aha! L-ai zgâriat pe Omul Mort la începutul încleştării voastre…

— Da, Karagee. Pe urmă n-a mai fost decât o problemă de a mă menţine în viaţă până la căderea lui definitivă.

— Eşti un asasin exemplar, Hasan.

— Mulţumesc, Karagee.

Încă înfăşuraţi în plasă, am fost legaţi de ţăruşi. Apoi, la ordinul lui Procrustes, patru oameni ne ridicară de jos. Cu Moreby şi Procrustes în fruntea cortegiului, am fost căraţi prin noapte, spre un loc necunoscut.

***

Pe când ne deplasam pe o cărare denivelată, lumea se transforma în jurul nostru. Aşa se întâmplă întotdeauna când te apropii de un Loc Fierbinte. Este ca şi cum ai merge înapoi, prin erele geologice.

Pomii aflaţi de-a lungul drumului începură să se schimbe tot mai mult. În cele din urmă, trecurăm printr-un coridor umed, aflat între nişte turnuri întunecate, cu frunze ca de ferigă; şi printre ele se uitau la noi nişte arătări cu ochi galbeni, înguşti. Sus, deasupra capului, noaptea era ca un văl negru, întins aidoma unei foi de cort peste vârfurile pomilor, prins cu stele firave, rupt de o semilună galbenă, zimţuită. Strigăte ca de păsări, încheiate cu fornăituri, răzbeau din pădurea întinsă. Mai în faţă, o formă întunecată traversă cărarea.

Mergând înainte pe drum, pomii se făcură tot mai mici şi mai rari. Dar nu mai erau la fel ca aceia de dincolo de sat. Aveau forme răsucite (care încă se răsuceau!), cu vârtejuri de crengi asemeni algelor marine, trunchiuri noduroase şi rădăcini aeriene ce se târau încet pe suprafaţa pământului. Nişte lucruri mici, invizibile, produceau un fel de scârţâituri, atunci când erau puse pe fugă de lumina lanternei lui Moreby.

Întorcând capul, am putut să descopăr o luminiscenţă palidă, pâlpâitoare, situată chiar la marginea spectrului vizibil. Venea de undeva – de deasupra capetelor noastre.

Un mare număr de corzi de viţă întunecată apărură pe sol, zvârcolindu-se de fiecare dată când vreunul dintre cei ce ne cărau călca pe ele.

Pomii deveniră simple ferigi. Apoi dispărură şi acestea, fiind înlocuite cu o abundenţă de licheni păroşi, de culoarea sângelui. Creşteau peste tot, pe stânci – şi emanau o lumină slabă.

Nu se mai auzea nici un animal. De fapt, nu se mai auzea nimic altceva decât gâfâitul celor patru războinici care ne cărau, zgomotul paşilor şi pocnetul înăbuşit pe care puşca automată a lui Procrustes îl scotea atunci când se lovea de stânca acoperită cu muşchi.

Cei ce ne purtau aveau săbii la centură. Moreby ducea şi el câteva, şi mai avea şi-un mic pistol.

Cărarea cotea brusc, în pantă. Unul dintre cărăuşii noştri înjură. Perdeaua nopţii începu apoi să se zdrenţuiască pe la colţuri. Se întâlnea cu orizontul şi se umpluse cu pete de pâclă purpurie, mai subţire decât fumul expirat de un fumător. Într-un zbor lin, foarte înalt, bătând aerul ca un drac de mare care pluteşte pe lângă mal, se vedea forma întunecată a unui liliac-păianjen trecând peste faţa lunii.

Şi-atunci Procrustes căzu. Moreby îl ajută să se ridice, dar Procrustes se împletici şi se agăţă de el.

— Ce te supără, stăpâne?

— O ameţeală bruscă, amorţeala din membre… Ia tu puşca mea. A devenit prea grea.

Hasan chicoti. Procrustes se întoarse spre Hasan, cu falca lui, ca de marionetă, căzându-i. Pe urmă se prăbuşi.

Moreby tocmai luase puşca şi-avea mâinile ocupate. Gardienii ne lăsară repede jos şi se repeziră la Procrustes.

— Ai nişte apă? ceru acesta, închizând ochii. Şi-aşa rămase.

Moreby îşi puse urechea la pieptul lui, ţinându-şi apoi, sub nări, partea cu pană a baghetei.

— E mort, zise el, în cele din urmă.

— Mort?

Gardianul acoperit cu solzi începu să plângă.

— A fost bun, suspină el. A fost un mare şef războinic. Ce-o să ne facem acuma?

— E mort, repetă Moreby, şi până va fi declarat un nou şef războinic, eu sunt conducătorul vostru. Înfăşuraţi-l în mantii. Întindeţi-l pe stânca aceea netedă, de sus. Aici nu vin animale, aşa că nu va fi vătămat. Îl vom lua la întoarcere. Acum trebuie, totuşi, să ne răzbunăm pe ăştia doi. (Făcu un gest cu bagheta). Valea Somnului e pe-aici,

pe-aproape. Aţi luat pilulele pe care vi le-am dat?

— Da, se auzi răspunsul, de patru ori.

— Foarte bine. Scoateţi-vă acum mantiile şi înfăşuraţi-l cu ele.

Se executară. Curând am fost iarăşi ridicaţi şi duşi spre vârful unei creste, de pe care se cobora pe o cărare într-o groapă ca o ciupitură de vărsat fluorescentă. Stâncile mari din partea locului păreau că sunt gata să ardă.

— Acesta, i-am spus eu lui Hasan, mi-a fost descris de fiul meu ca fiind locul în care firul vieţii mele traversează o stâncă ce arde. El m-a văzut *pe mine* ameninţat de Omul Mort, dar soarta s-a răzgândit şi a împins pericolul în direcţia ta. Demult, pe când eram doar un vis în mintea Morţii, acest loc mi-a fost hărăzit ca unul în care-aş putea să mor.

— A cădea de pe Shinvat înseamnă să te frigi, zise Hasan.

Am fost duşi jos, în crăpătură şi lăsaţi pe stânci. Moreby trase piedica de la puşcă şi se dădu înapoi.

— Daţi-i drumul grecului şi legaţi-l de coloana aceea, zise el, făcând semn cu arma.

Executară ordinele, legându-mi strâns mâinile şi picioarele. Stânca netedă, umedă, ucidea fără să lase urme.

La fel îi făcură şi lui Hasan, la vreo doi-trei metri în dreapta mea.

Moreby pusese astfel lanterna pe jos, încât- aceasta arunca un semicerc de lumină în jurul nostru. Cei patru Kouretes stăteau alături de el ca statuile unor demoni. Moreby zâmbi. Rezemă puşca de peretele de stâncă din spatele lui.

— Aceasta este Valea Somnului, anunţă el. Cei ce adorm aici, nu se mai trezesc niciodată. Carnea se păstrează însă, asigurându-ne provizii pentru anii săraci. Însă înainte de a te lăsa... (Ochii se întoarseră spre mine). Vezi unde-am lăsat puşca?

Nu i-am răspuns.

— Cred că maţele tale vor ajunge până acolo, Comisare. Oricum, eu încerc să aflu. Scoase un pumnal de la brâu şi

înaintă spre mine. Cei patru semi-oameni se deplasară odată cu el. Cine credeţi că are mai mult curaj? întrebă Moreby. Tu sau arabul?

Nici unul dintre noi nu răspunse.

— O să vedeţi singuri, ne ameninţă el, printre dinţi. Tu, mai întâi!

Mă apucă de cămaşă şi mi-o tăie în partea din faţă. Învârti încet lama pumnalului într-un cerc semnificativ, la numai câţiva centimetri de stomacul meu, în tot acest timp studiindu-mi fizionomia.

— Ţi-e teamă, zise el. Încă nu ţi se vede pe faţă, dar se va vedea. Uită-te la mine! adaugă. O să-ţi înfig cuţitul în trup foarte încet. Şi într-o zi o să te mănânc la cină. Ce părere ai?

Am izbucnit în râs. Dintr-o dată situaţia devenise de-aşa natură, încât merita să râzi. Faţa lui se schimonosi, apoi căpătă o expresie de uimire.

— Frica te-a făcut să-ţi pierzi minţile, Comisare?

— Pene sau plumb? l-am întrebat.

Ştia ce înseamnă asta. Începu să spună ceva, când auzi zgomotul pietrişului răvăşit, la vreo trei-patru metri mai încolo. Aruncă o privire rapidă în direcţia respectivă. Ultima secundă de viaţă şi-o petrecu ţipând, în timp ce forţa saltului lui Bortan îl trântea la pământ, înainte ca animalul să-i despartă capul de umeri. Copoiul meu din iad sosise…

***

Gardienii Kouretes ţipară, văzând ochii sclipind ca jarul şi dinţii ca de fierăstrău. Capul dulăului se înălţa deasupra pământului cam tot atât cât statura unui om înalt. Degeaba îl loviră cu săbiile, căci corpul lui e ca al unui tatu. Bortan al meu – un câine de un sfert de tonă… deşi nu chiar ca acela despre care-a scris Albert Payson Terhune. Avu nevoie de aproape un minut de lucru, dar când termină, cei patru gardieni fuseseră făcuţi bucăţele.

— Ce-i asta? întrebă Hasan.

— Ce să fie? am răspuns. Un căţeluş pe care l-am găsit cândva, într-un sac aruncat de valuri pe plajă… prea rezistent ca să se înece. Câinele meu… Bortan.

Pe partea moale a umărului i se vedea o rană superficială. N-o primise în luptă.

— Ne-a căutat mai întâi în sat, am constatat eu, iar cei de-acolo au încercat să-l oprească. Mulţi Kouretes au murit astăzi, se pare.

Câinele se apropie şi-mi linse faţa. Dădu din coadă, scheună, se gudură, apoi alergă în cercuri mici, de jur împrejurul nostru. Veni iar la mine şi-mi linse faţa. Şi din nou se apucă să ţopăie, călcând peste ce mai rămăsese din cei patru Kouretes.

— E bine să aibă omul un câine, comentă Hasan. Mie mi-au fost întotdeauna dragi câinii.

Pe când vorbea, Bortan îl tot mirosea.

— Te-ai întors, javră bătrână, am spus eu. Nu ştii că neamul câinilor a dispărut?

El dădu din coadă, veni încă o dată la mine şi-mi linse mâna.

— Îmi pare rău că nu te pot scărpina după urechi. Dar ştii că mi-ar plăcea s-o fac, nu-i aşa?

Animalul dădu din coadă, vesel.

Am început să-mi mişc palma dreaptă, deschizând-o şi închizând-o atât cât îmi permiteau legăturile. În acelaşi timp, am întors capul într-acolo. Bortan mă privea, iar nările lui umede tremurau.

— Mâinile, Bortan. Am nevoie de mâini ca să mă eliberez. Îmi trebuie mâini să desfac legăturile. Trebuie să le găseşti şi să le aduci aici.

Câinele luă un braţ care zăcea pe jos şi-l depuse la picioarele mele. Apoi mă privi şi dădu din coadă.

— Nu, Bortan. Mâini *vii*. Mâini de prieten. Mâini mă dezlege. Înţelegi, nu?

El îmi linse mâna.

— Du-te şi găseşte nişte mâini care să mă elibereze. Mâini vii, care sunt încă la locul lor. Mâini de prieten. Acuma, repede! Du-te!

Bortan se şi plecă. Se opri o clipă locului. Se uită înapoi, la mine, pe urmă o luă în susul potecii.

— Înţelege? întrebă Hasan.

— Cred că da, i-am răspuns. Nu are creierul unui câine obişnuit. Şi-apoi, a trăit mai mulţi ani decât oricare om, aşa c-a avut timp suficient să înveţe cum să înţeleagă.

— Atunci, să sperăm că va găsi repede pe cineva, înainte să apucăm să adormim.

— Da.

***

Atârnam acolo, în noaptea rece. Aşteptaserăm foarte mult şi, în cele din urmă, pierduserăm noţiunea timpului. Muşchii amorţiţi ne dureau. Eram plini de sângele uscat provenit de la nenumăratele răni uşoare pe care le primiserăm. Pe trup aveam peste tot vânătăi. Oboseala şi nesomnul ne zăpăciseră.

Atârnam acolo, iar legăturile ne intrau în carne…

— Crezi că vor reuşi s-ajungă până la tine în sat?

— I-am ajutat să aibă un avans substanţial, la pornire. Cred că au o şansă reală.

— Întotdeauna este greu de lucrat cu tine, Karagee.

— Am observat şi eu asta.

— …Ca în vara în care-am putrezit în închisorile din Corsica.

— Aşa e.

— …Sau în marşul asupra Gării Chicago, după ce ne pierduserăm tot echipamentul în Ohio.

— Da, atunci a fost un an nenorocit.

— Tu însă ai *întotdeauna* necazuri, Karagee. „Născut să-nnoade coada tigrului”, aşa se spune despre oameni ca tine. E greu să lucrezi cu ei. În ce mă priveşte, mie-mi place să stau liniştit la umbră, cu o carte de versuri în braţe, cu pipa…

— Ssst! Aud ceva!

Răsuna, într-adevăr, un zgomot de copite.

Un satir apăru în afara conului de lumină pe care-l proiecta lanterna căzută. Se mişca nervos, iar ochii îi fugeau de la mine la Hasan, apoi iar la mine, în sus şi-n jos, în jurul nostru şi dincolo de noi.

— Ajută-ne, micule cornut! am strigat eu, în greceşte.

Satirul înaintă cu grijă. Văzu sângele şi trupurile

ciopârţite ale celor din tribul Kouretes. Se întoarse brusc, gata s-o ia la fugă.

— Nu pleca! Am nevoie de tine! Sunt eu, cântăreţul din nai…

El se opri şi se întoarse, cu nările dilatate tremurându-i. Urechile ascuţite pândeau orice zgomot. Întorcându-se şi trecând prin zona masacrului, o expresie de durere i se putu citi pe faţa aproape umană.

— Sabia… La picioarele mele!…, am spus eu, făcându-i semn din ochi. Ridic-o!

Nu părea să-i placă ideea de-a atinge ceva făcut de om, cu-atât mai puţin o armă. Am fluierat ultimele acorduri ale melodiei pe care-o cântasem nu cu mult timp în urmă.

E târziu, e târziu, atât de târziu…

Ochii i se umeziră. Şi-i şterse cu dosul încheieturilor sale păroase.

— Ia sabia şi taie-mi legăturile. Ia-o… Nu aşa, că te răneşti. Cu celălalt capăt… Da.

O apucă de partea care trebuia şi se uită la mine. Am mişcat mâna dreaptă.

— Frânghiile… Taie-le!

Făcu ce-i cerusem. Îi trebuiră douăzeci de minute, timp în care m-am ales cu o mulţime de crestături sângerânde. Era cât pe ce să-mi taie o arteră, dar am scăpat, mişcându-mi mâna. După ce-mi eliberă braţele, se uită la mine, într-o atitudine de aşteptare.

— Acum dă-mi cuţitul. De rest mă ocup eu…

Aşeză lama în mâna mea întinsă. Am luat-o. După câteva secunde, eram liber. Pe urmă l-am eliberat şi pe Hasan. Când m-am întors, satirul dispăruse. Am auzit în depărtare zgomotul precipitat al copitelor lui.

— Diavolul m-a iertat, zise Hasan.

***

Ne-am îndepărtat cât am putut mai repede de Locul Fierbinte, ocolind satul Kouretes şi continuând deplasarea spre nord, până ce am ajuns la un drum pe care l-am

recunoscut ca ducând spre Volos. Dacă Bortan fusese acela care-l găsise pe satir şi-l îndemnase să vină la noi sau dacă satirul ne găsise singur şi-şi amintise de persoana mea, era un lucru de care nu puteam fi sigur. Cum însă Bortan nu se întorsese, aveam sentimentul că valabilă rămânea cea de a doua posibilitate.

Cea mai apropiată localitate cunoscută era Volos, la vreo 25 de kilometri către est. Dacă Bortan se dusese acolo, unde-ar fi fost recunoscut de multe dintre rudele mele, avea să mai dureze încă mult timp până la întoarcerea lui. Faptul că-l trimisesem după ajutor fusese din partea mea o acţiune de ultimă instanţă. Dacă însă căutase sprijin în altă parte decât în Volos, nu mai aveam nici o idee asupra momentului în care urma să se întoarcă. Mi-ar fi găsit, totuşi, urma şi-ar fi venit după mine. Aşa că am pornit la drum, străduindu-ne să ne îndepărtăm cât mai mult.

După vreo zece kilometri, abia dacă mai eram în stare să ne mişcăm. Ştiam că fără odihnă n-am fi putut merge mai departe, aşa că am început să căutăm un loc unde să putem dormi. În cele din urmă, am recunoscut un deal pietros, pe unde păscusem oile când eram copil. Mica peşteră ciobănească, situată cam la trei sferturi din lungimea pantei, era uscată şi goală. Peretele de lemn care-o acoperea începuse să putrezească, dar mai putea fi încă folosit.

Am adus iarbă proaspătă pentru aşternut, am blocat uşa şi-apoi ne-am întins în interior. Cât ai clipi, Hasan a început să sforăie. Gândurile mele s-au învălmăşit o clipă, înainte de a se linişti şi atunci mi-am dat seama că dintre toate plăcerile – un pahar cu apă rece atunci când ţi-e sete, o băutură alcoolică atunci când nu ţi-e, un act sexual, o ţigară după multe zile de absenţă – nici una nu se compară cu somnul.

Somnul e cel mai bun…

***

Aş putea spune că dacă grupul nostru ar fi apucat-o pe drumul ocolit de la Lamia la Volos – adică pe şoseaua de pe malul mării – lucrurile nu s-ar fi petrecut aşa cum s-au

petrecut, iar Phil ar mai fi încă în viaţă. Însă nu pot să judec aşa cum trebuie toate câte s-au întâmplat în acest caz; chiar şi acum, privind înapoi, mi-e imposibil să spun cum aş rearanja lucrurile dacă-ar fi s-o iau de la capăt. Forţele distrugerii finale mărşăluiau deja printre ruine, cu braţele ridicate…

Am plecat spre Volos în după-amiaza următoare, urcând Muntele Pelion, spre Portaria. Dincolo de o vale adâncă, se întinde Makrynitsa. Am trecut-o şi i-am găsit pe ceilalţi.

Phil îi condusese până în acel loc, ceruse o sticlă de vin şi exemplarul său din lucrarea *Prometeu descătuşat*, apoi se aşezase având-le alături pe amândouă, seara târziu. Dimineaţa, Diane îl găsise zâmbind şi ţeapăn.

I-am ridicat un rug printre cedri, lângă ruinele bisericii Episcopi, pentru că nu dorise să fie îngropat. Am îngrămădit laolaltă tămâie şi ierburi aromate, întregul catafalc fiind de două ori mai înalt decât un stat de om. În noaptea aceea el avea să ardă, iar eu aveam să spun iarăşi la revedere unui prieten. Privind înapoi, se pare că viaţa mea a însemnat în principal o serie de sosiri şi de plecări. Eu spun „bun găsit”. Eu spun „bun rămas”. Pământul rezistă… La naiba!

Am plecat deci în acea după-amiază, cu tot grupul la Pagasea, portul vechiului Iolkos, amplasat pe promontoriul opus lui Volos. Am rămas în picioare, la umbra migdalilor crescuţi pe dealul de unde se zăreau atât peisajul marin, cât şi creasta stâncoasă.

— De-aici au plecat Argonauţii în căutarea Lânii de Aur, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume.

— Cine erau ăştia? întrebă Ellen. Am citit povestea în şcoală, dar am uitat-o.

— Păi… erau Heracles, Tezeu, Orfeu cântăreţul, Asclepios, fiii Vântului de Nord, apoi Iason, căpitanul – elev al unui centaur, şi Cheiron – a cărui peşteră, întâmplător, se află chiar acolo, sus, lângă vârful Muntelui Pelion.

— Serios?

— Am să v-o arăt odată.

— Foarte bine.

— Tot pe-aici, pe-aproape, s-au bătut zeii şi titanii, zise

Diane, venind lângă mine. Nu titanii au smuls Muntele Pelion şi l-au aşezat peste Ossa, în încercarea de-a escalada Olimpul?

— Aşa se spune. Însă zeii au fost buni şi au restabilit peisajul, după sângeroasa bătălie.

— O velă! zise Hasan, arătând cu mâna în care ţinea o portocală pe jumătate cojită.

M-am uitat peste întinderea de ape şi-am văzut a pată mică la orizont.

— Da, locul ăsta încă mai e folosit drept port.

— Poate că-i o altă navă cu eroi, care aduce o nouă încărcătură de lână, zise Ellen. Dar ce-or să facă ei cu toată cantitatea?

— Nu lâna-i importantă, spuse Perucă Roşie, ci obţinerea ei. Orice bun povestitor ştie asta. Femeile pot să confecţioneze din lână nişte veşminte uluitoare. Şi asta, oricând. S-au obişnuit să culeagă resturile nesfârşitelor căutări.

— Nu se compară cu părul tău, scumpo!

— Dar nici cu al tău, copilă!

— Al meu se poate schimba. Desigur, nu aşa de uşor ca la tine…

— Peste drum, am intervenit eu cu voce tare, se află ruinele unei biserici bizantine – Episcopi – a cărui restaurare am planificat-o pentru urmăritorii doi ani. Potrivit tradiţiei, aici a avut loc nunta lui Peleus, unul dintre argonauţi, cu nimfa marină Thetis. Aţi auzit povestea acestei petreceri? Toată lumea a fost invitată, mai puţin zeiţa discordiei. Ea a venit totuşi şi a aruncat un măr de aur pe care stătea scris: „Celei mai frumoase”. Domnul Paris a considerat că mărul se cuvine Afroditei, şi astfel soarta Troiei a fost pecetluită. Ultima dată când l-a mai văzut cineva, Paris nu era prea fericit. Ah, hotărârile astea! Cum am spus de mai multe ori, regiunea din jurul nostru e încărcată de mituri.

— Cât o să stăm aici? se interesă Ellen.

— Aş vrea, am zis eu, să mai întârziem încă două zile la Makrynitsa, după care ne vom îndrepta spre nord. Asta înseamnă încă o săptămână în Grecia, după care ne vom

deplasa la Roma.
— Nu! spuse Myshtigo, care stătea aşezat pe un bolovan, dictând în aparatul său de înregistrare, în timp ce privirea îi rătăcea pe întinsul apelor. Nu. Excursia s-a terminat. Cea de-acum e ultima oprire.
— Cum adică?
— Sunt mulţumit şi plec spre casă.
— Dar cu cartea ta cum rămâne?
— Am obţinut datele necesare pentru povestioara mea.
— Ce fel de povestire?
— O să-ţi trimit un exemplar cu autograf, când am s-o termin. Timpul meu e preţios, iar acum dispun de întregul material de care am nevoie. Oricum, de tot ceea ce e necesar. Azi dimineaţă am comunicat la Port, de unde mi se va trimite deseară un skimmer. Voi vă puteţi continua călătoria, puteţi face ce doriţi, eu însă am terminat.
— E ceva în neregulă?
— Nu, nimic. A sosit însă timpul să plec; am mult de lucru.
Se ridică în picioare şi se întinse.
— Am nişte bagaje de făcut aşa că acum o să vă părăsesc. Aveţi o ţară frumoasă, Conrad… Ne vedem la cină.
Se întoarse şi porni în jos, pe coasta dealului.
Am făcut câţiva paşi după el, urmărindu-l cum se îndepărtează.
— Mă întreb ce-o fi provocat această schimbare? am întrebat eu, cu glas tare.
Se auzi alt zgomot de paşi.
— E pe moarte, rosti George, încet.

***

Fiul meu Jason, sosit cu câteva zile înaintea noastră, plecase deja pe drumul cel mare. Vecinii ne-au povestit că pornise spre Hades în seara precedentă. Patriarhul plecase călare pe un copoi din iad, cu ochi de jăratic, ce doborâse uşa locuinţei, purtându-l apoi în noapte. Rudele mele doreau să mă duc să cinez la ele. Dos Santos încă se odihnea; George îi tratase rănile şi considera că nu e

necesar să fie dus la spital, la Atena.

Întotdeauna e bine să vii acasă.

Am coborât în piaţă şi mi-am petrecut după-amiaza tăifăsuind cu urmaşii mei. N-aş vrea eu să le vorbesc despre Taler, despre Haiti, despre Atena? Ba da. Şi le-am vorbit. Dar ei, n-ar vrea să-mi spună ce s-a mai întâmplat la Makrynitsa, în ultimele două decenii? Cum să nu…

Am dus nişte flori la cimitir şi-am rămas un timp acolo, după care n-am repezit acasă la Jason şi-am reparat uşa cu sculele pe care le-am găsit în magazie. Pe urmă, am luat o sticlă de vin de-al lui şi am băut-o toată. Am fumat o ţigară de foi. Mi-am mai făcut şi o cană de cafea, pe care tot aşa, am băut-o toată.

Încă mă simţeam deprimat. Nu ştiam ce se întâmplă. George însă îşi cunoştea meseria şi ne avertizase că veganul manifestă simptomele neîndoielnice ale unei tulburări neurologice de tip extraterestru. O boală incurabilă. Invariabil fatală. Nici Hasan nu-şi dădea seama de unde provine. „Etiologie necunoscută”, fusese diagnosticul pus de George.

Prin urmare, totul trebuia reconsiderat.

George ştia de starea lui Myshtigo încă de la sosire. Pe ce bază? Phil îi ceruse să-l observe pe vegan şi să vadă dacă prezintă semnele vreunei boli fatale. De ce? Ei bine, nu-i spusese, iar eu, pe moment, nu mai puteam să mă duc să-l întreb.

Pentru mine era, într-adevăr, o problemă.

Myshtigo fie că-şi terminase treaba, fie că nu mai avea timp s-o facă. De spus, *spusese* însă c-ar fi terminat-o. Dacă lucrurile nu stăteau aşa înseamnă că asigurasem tot timpul protecţia unui om mort, fără nici un sens. Dacă da, atunci aveam nevoie să cunosc rezultatele, pentru ca să mă pot hotărî repede asupra crâmpeiului de viaţă ce-i mai rămăsese.

Cina nu mi-a fost de nici un folos. Myshtigo n-a spus decât ceea ce voia să spună, ignorând sau evitând întrebările noastre. Aşa că, imediat după cafea, Perucă Roşie şi cu mine am ieşit la o ţigară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
— Nu ştiu. Credeam c-ai aflat tu.
— Nu. Şi-acum ce facem?
— Tu trebuie să-mi spui.
— Să-l ucidem?
— Poate că da. Dar mai întâi, de ce?
— Şi-a terminat treaba.
— Care treabă? *Ce* anume a terminat?
— De unde să ştiu?
— La naiba! *Eu trebuie* să ştiu. Îmi place să cunosc de ce ucid. Asta mă amuză.
— Te amuză? Foarte interesant. Dar este evident, nu-i aşa? Veganii vor să achiziţioneze noi zone de pe Terra. Cel de faţă se înapoiază cu un raport asupra locurilor care prezintă interes.
— Atunci de ce nu le-a vizitat pe toate? De ce s-a oprit după ce-a parcurs Egiptul şi Grecia? Nisip, pietre, junglă şi monştri de toate soiurile – asta-i tot ce-a văzut. Nu-i o evaluare prea încurajatoare.
— Poate pentru că s-a speriat şi e fericit că se mai află încă în viaţă. Putea să fi fost mâncat de boadil sau de tribul Kouretes. Acum fuge.
— Bine. În cazul ăsta, să-l lăsăm să fugă. Să prezinte un raport prost.
— Totuşi, nu poate. Dacă ei *vor* să se intereseze, nu se pot mulţumi cu un raport atât de subţire. Or să trimită pe un altul – cineva mai perseverent – ca să termine treaba. Dacă însă îl ucidem pe Myshtigo, ei îşi vor da seama că încă existăm cu adevărat, că protestăm, că suntem puternici.
— ...Şi că nu se teme pentru viaţa lui, am remarcat eu.
— Nu? Atunci, care-i situaţia?
— Nu ştiu. Dar va trebui să aflu.
— Cum?
— Cred c-am să-l întreb direct.
— Eşti smintit, constată ea şi se întoarse.
— Acţionez în felul meu sau nu acţionez deloc, am spus.
— Atunci, fă cum vrei. Nu mai contează. Oricum am pierdut.

Am luat-o pe după umeri şi-am sărutat-o pe gât.

— Încă nu… Ai să vezi!

Ea rămase nemişcată.

— Du-te acasă, îmi spuse. E târziu. E *prea* târziu.

Aşa am şi făcut. M-am întors în clădirea mare, veche, a lui Iakov Korones, unde eram cazaţi Myshtigo şi cu mine şi unde stătuse şi Phil.

M-am oprit acolo, în camera unde sălăşluieşte moartea, în locul unde Phil dormise pentru ultima dată. Cartea sa, *Prometeu descătuşat*, se mai afla încă pe masa de scris, lângă o sticlă goală. Când îmi telefonase în Egipt, îmi vorbise despre moartea lui; pe urmă avusese un atac şi trecuse prin toate chinurile iadului. Părea deci normal că trebuia să fi lăsat un mesaj pentru vechii prieteni, într-o problemă atât de delicată ca aceasta.

Am deschis poemul ratat al lui Percy B. şi l-am răsfoit. Pe paginile albe de la sfârşitul cărţii, am găsit mesajul scris în greceşte. Însă nu în greaca modernă. În cea clasică. Suna cam aşa:

„Dragă prietene, deşi nu suport să scriu un lucru asupra căruia nu mai pot reveni, simt că trebuie s-o fac cu toată graba. Nu mă simt bine. George doreşte să mă trimită cu skimmer-ul la Atena. O voi face mâine dimineaţă. Dar întâi, în legătură cu problema la ordinea zilei…

Scoate-l pe vegan viu de pe Pământ, cu orice preţ.

Este un lucru important. Cel mai important din lume. Mi-a fost teamă să ţi-o spun mai înainte, pentru că mi-am închipuit că Myshtigo ar putea s-o afle prin telepatie. Iată de ce n-am mers tot timpul excursiei cu voi, deşi mi-ar fi plăcut tare mult. Iată de ce m-am prefăcut că-l urăsc; pentru ca să pot sta pe cât posibil departe de el. Abia după ce-am reuşit să obţin confirmarea faptului că nu e telepat, m-am hotărât să vin după voi.

Am bănuit, în parte datorită lui Dos Santos, Diane şi Hasan, că Radpol-ul ar putea să-i vrea moartea. Dacă era telepat, îmi închipuiam că va afla repede ce i se pregăteşte şi-şi va lua măsuri de siguranţă. Dacă nu era telepat,

aveam mare încredere în capacitatea ta de a-l feri de aproape orice. Inclusiv de Hasan. Însă n-am vrut ca el să afle ce ştiu şi ce nu. Totuşi, am încercat să te previn, dacă-ţi mai aminteşti.

Tatram Yshtigo, bunicul lui, este una dintre cele mai bune şi mai nobile fiinţe aflate încă în viaţă. E filosof, un mare scriitor, administrator altruist al serviciilor publice. L-am cunoscut pe timpul şederii mele pe Taler, acum vreo treizeci de ani, şi-am devenit prieteni apropiaţi. De atunci, am ţinut permanent legătura şi încă din vremea aceea mi-a spus câte ceva despre planurile Complexului Vegan referitoare la Pământ. M-a pus să jur că voi păstra secretul. Nici măcar Cort nu-şi dă seama că eu cunosc acest secret. Dacă s-ar afla înainte de vreme, ar fi un dezastru pentru reputaţia bătrânului.

Veganii se află într-o postură extrem de stânjenitoare. Compatrioţii noştri expatriaţi şi-au impus ei înşişi dependenţa economică şi culturală faţă de Vega. Veganilor li s-a arătat – cu câtă ardoare! – pe timpul Rebeliunii Radpolului, faptul că există o populaţie indigenă care are o puternică organizaţie proprie şi doreşte restaurarea planetei noastre. Veganii ar vrea şi ei ca acest lucru să se întâmple. Căci nu au nevoie de Pământ. La ce să-l folosească? Dac-ar dori să-i exploateze pe pământeni, apoi aceştia sunt mai mulţi pe Taler decât pe Pământ. Însă veganii nu vor aşa ceva; sau – oricum – nu în proporţie de masă şi nu cu răutate. Foştii noştri compatrioţi şi-au ales singuri tipul de exploatare dorit, atunci când au preferat să nu mai revină pe Pământ. Ce denotă aceasta? Că Returnismul este o problemă moartă. Nu se mai întoarce nimeni. Iată de ce părăsesc mişcarea. Şi de aceea cred că şi tu ai părăsit-o. Veganii ar dori să-şi ia mâna de pe problema „planetei natale”. Desigur, ei vor să viziteze în continuare Pământul. A veni aici şi a vedea ce i se *poate* face unei lumi este ceva instructiv, un lucru îndemnând la reflecţie şi căinţă, care pur şi simplu îţi trezeşte teamă. Teamă.

Ceea ce aveau ei nevoie era găsirea unei modalităţi de lucru cu guvernul foştilor noştri compatrioţi de pe Taler.

Taleriţii nu se grăbeau să renunţe la singura lor pretenţie, legată de impozite şi existenţă: Oficiul.

Totuşi, după multe negocieri şi după un lung şir de avantaje economice, inclusiv acordarea definitivă a cetăţeniei vegane foştilor noştri compatrioţi se părea că se găsise o modalitate. Aplicarea planului a fost încredinţată familiei Shtigo, în special lui Tatram.

În cele din urmă, acesta găsise o soluţie (aşa credea cel puţin) de a-i reda Pământului poziţia autonomă şi de a-i păstra integritatea culturală. Iată de ce şi-a trimis nepotul, pe Cort, în chip de „cercetaş”. Cort este o fiinţă ciudată; adevăratul său talent este cel actoricesc (toţi cei din neamul Shtigo sunt, de altfel, dotaţi) şi îi place să pozeze. Cred c-a dorit foarte mult să joace rolul unui extraterestru şi sunt sigur că a făcut-o cu îndemânare şi eficienţă. Tartam m-a anunţat de asemenea că acesta ar putea fi *ultimul* rol al lui Cort, aflat pe moarte, deoarece suferă de *drinfan* – o boală Vegană incurabilă. Cred că ăsta e şi motivul pentru care a fost ales Cort şi nu altcineva.

Crede-mă, Konstantin Karaghiosis Korones Nomskos Conrad (şi toate celelalte nume ale tale pe care nu le ştiu); crede-mă, el nu a făcut niciodată cercetări în legătură cu proprietăţile funciare. Nu, nu, nu…

Dar mai permite-mi un ultim gest romantic. Crede-mă pe cuvânt că el trebuie să trăiască şi lasă-mă să-mi ţin promisiunea şi să păstrez secretul. N-ai să regreţi când ai să ştii totul.

Îmi pare rău că n-am apucat să-ţi termin elegia, şi dracu’ să te ia pentru faptul că mi-ai luat-o pe Lara, atunci, la Kerci! *Phil*”.

***

Dacă-i aşa, foarte bine, am hotărât eu. Viaţă, nu moarte, pentru vegan. Phil îşi spusese părerea şi nu aveam nici o îndoială asupra cuvintelor lui.

M-am întors la masa unde se servea cina lui Mikar Korones şi am stat cu Myshtigo până ce acesta a fost gata de plecare. După care l-am însoţit înapoi, la Iakov Korones, şi m-am uitat cum îşi împachetează ultimele lucruri. În tot

acest răstimp, n-am schimbat decât vreo şase cuvinte.

I-am cărat lucrurile în faţa casei, pe locul unde urma să aterizeze skimmer-ul. Înainte ca toţi ceilalţi (inclusiv Hasan) să vină să-şi ia la revedere, el se întoarse spre mine şi mă întrebă:

— Explică-mi, Conrad, de ce distrugeţi piramida?

— Ca să enervăm Vega, am răspuns eu. Ca să ştiţi că dacă doriţi acest loc şi reuşiţi să ni-l luaţi, o să-l găsiţi într-o stare mai proastă decât după *Cele Trei Zile.* Nu veţi mai avea la ce să vă uitaţi. Vom arde tot ce-a mai rămas din istoria noastră, iar vouă n-o să vă rămână nici o bucăţică.

Aerul expirat pe la baza plămânilor lui ieşea cu o tonalitate înaltă, tânguitoare – echivalentul vegan al oftatului.

— Presupun că e ceva lăudabil, zise el, însă am dorit atât de mult s-o văd!… Crezi c-o s-o puteţi reconstitui vreodată? Poate, curând?

— Tu ce crezi?

— I-am văzut pe oamenii tăi însemnând multe dintre fragmente…

Am dat din umeri.

— Ţi-aş pune, în acest caz, doar o singură întrebare – importantă –, în legătură cu plăcerea ta de a distruge…, declară el.

— Care anume?

— Este oare distrugerea *cu adevărat* o artă?

— Du-te naibii!

Veniră apoi şi ceilalţi. Am mişcat uşor din cap către Diane şi i-am ţinut mâna lui Hasan exact atât cât mi-a trebuit ca să-i smulg acul subţire pe care-l avea fixat în palmă. Pe urmă l-am lăsat şi pe el să dea mâna, repede, cu veganul.

Skimmer-ul coborî, zumzăind din cerul pe cale să se întunece. L-am urcat pe Myshtigo la bord, i-am încărcat bagajele şi, am închis eu însumi uşa în urma lui.

Skimmer-ul decolă fără probleme şi dispăru după câteva clipe.

Sfârşitul unei excursii care n-a fost deloc una de plăcere.

M-am întors în casă şi mi-am schimbat hainele.

Sosise timpul să-mi incinerez un prieten…

***

Profilându-se pe cerul nopţii, ziguratul de buşteni purta rămăşiţele poetului, prietenului meu. Am aprins o torţă şi-am stins lanterna electrică. Hasan stătea în picioare, lângă mine. Ajutase la transportul corpului neînsufleţit până la căruţă şi ţinuse hăţurile. Ridicasem rugul pe un deal cu chiparoşi, mai sus de Volos, lângă ruinele acelei biserici de care-am vorbit mai înainte. Apele golfului erau calme. Cerul se arăta senin şi stelele străluceau.

Dos Santos, care nu fusese de acord cu incinerarea, hotărâse să nu participe, pe motiv că-l dureau rănile. Diane preferase să rămână alături de el, la Makrynitsa. De la ultima noastră conversaţie, nu mai vorbise cu mine.

Ellen şi George stăteau pe fundul căruţei ce fusese trasă în spatele unui chiparos mare, şi se ţineau de mână. Erau singurii care mai erau prezenţi. Lui Phil nu i-ar fi făcut plăcere ca rudele mele să-şi strige bocetele în jurul lui. Spusese cândva că-şi doreşte ceva măreţ, plin de strălucire, rapid, dar fără muzică.

Am apropiat torţa de un colţ al rugului. Flacăra muşcă încetişor din lemn, apoi începu să-l mistuie. Hasan aprinse o altă torţă, o înfipse în pământ, se trase înapoi şi rămase privind.

În timp ce flăcările-şi croiau drum spre înalturi, am rostit câteva rugăciuni ancestrale şi-am vărsat vin pe pământ. Am aruncat pe foc un snop de ierburi aromate. Pe urmă, m-am dat şi eu înapoi.

— … Orice-ai fost, am spus eu, moartea te-a luat şi pe tine. Te-ai dus să vezi floarea umedă deschisă pe malul Acheronului, printre umbrele infernului care se ivesc când şi când. Dac-ai fi murit tânăr, dispariţia ta ar fi fost plânsă ca distrugerea unui mare talent, înainte de-a se fi desăvârşit. Dar tu ai trăit, şi-acum nu se mai poate spune aşa. Unii aleg o viaţă scurtă şi divină, în faţa zidurilor Troiei lor, alţii una lungă şi mai puţin tumultoasă. Şi cine poate spune care-i mai bună? Zeii şi-au ţinut făgăduiala unei faime

nepieritoare pentru Achile, inspirându-l pe poet să-i cânte un imn nemuritor. Dar oare e mai fericit pentru asta, din moment ce acum e la fel de mort ca şi tine? *Eu* nu pot să judec, vechiul meu prieten. Mai puţin poet, amintesc doar câteva dintre cuvintele pe care şi tu le-ai scris despre cel mai puternic dintre Argivi şi despre timpul morţilor crunte: „Palide dezamăgiri copleşesc acest loc de adunare / Ameninţarea unor oftaturi care periclitează timpul… / Dar cenuşa nu se mai preface iar în lemn. / Muzica nevăzută a flăcării face aerul să se încălzească, şi ziua nu mai este zi”. Îţi zic adio ţie, Phillip Graber. Fie ca zeii Phoebus şi Dionysos, care-şi iubesc şi-şi ucid poeţii, să te laude fratelui lor întunecat, Hades. Şi fie ca Persefona lui, Regina Nopţii, să te privească îngăduitor şi să-ţi acorde un loc de cinste pe Câmpiile Elizee. Dumnezeu fie cu tine…

Flăcările ajunseseră aproape de vârful rugului.

L-am văzut apoi pe Jason, stând în spatele căruţei. Bortan şedea alături. M-am retras şi mai mult. Bortan veni la mine şi se cuibări în dreapta mea. Îmi linse mâna.

— Vânătorule atotputernic, am mai pierdut pe unul de-ai noştri, am rostit eu.

Câinele mişcă din capul lui mare.

Flăcările ajunseră în vârf şi începură să înghită întunericul nopţii. Aerul era plin de arome dulcege şi de zgomotul focului.

Jason se apropie.

— Tată, zise el, câinele m-a dus la stâncile arzătoare, dar tu scăpaseşi deja.

Am dat din cap, afirmativ.

— Un prieten care nu era om ne-a eliberat de-acolo. Dar mai înainte de asta, acest om, Hasan, l-a nimicit pe Omul Mort. Aşa că visurile tale s-au dovedit până acum şi drepte, şi mincinoase.

— *El* e luptătorul cu ochi galbeni din viziunea mea, zise Jason.

— Ştiu, dar asta-i de domeniul trecutului.

— Ce mai ştii despre Bestia Neagră?

— Nici un sforăit sau fornăit.

— Bine.

Am privit multă, multă vreme, cum noaptea se închide în ea însăşi. De câteva ori, Bortan îşi ciuli urechile, iar nările i se dilatară. George şi Ellen nu se mişcaseră din loc. Hasan ne privea cu ochi străini, lipsiţi de expresie.

— Ce-ai să faci acum, Hasan? l-am întrebat.

— Mă-ntorc pentru un timp pe Muntele Sindjar, mi-a răspuns el.

— Şi pe urmă?

— Cum va fi scris, zise, dând din umeri.

Şi, deodată, se abătu asupra noastră un zgomot înfiorător, asemenea gemetelor unui uriaş idiot, însoţit de trosnetul copacilor despicaţi.

Bortan sări în picioare şi începu să urle. Măgarii înhămaţi la căruţă se agitară. Unul dintre ei scoase un zbieret scurt.

Jason apucă un par ascuţit, pe care-l alese din grămada rămasă de la rug şi se încordă.

Şi-atunci, namila se năpusti asupra noastră, acolo, în poiană. Mare şi urâtă, ca toate numele ce-i fuseseră date.

Mâncătorul de Oameni…

Cutremurătorul Pământului…

Puternicul, Răul…

Bestia Neagră din Tessalia.

În cele din urmă, cineva ar fi putut să spună ce era în realitate. Dac-ar fi reuşit să scape, vreau să zic.

Probabil că bestia fusese atrasă spre noi de mirosul cărnii arse. Şi *era* mare. Cel puţin cât un elefant.

Care-a fost cea de-a patra muncă a lui Hercule?

Mistreţul din Arcadia, aha!

Mi-am dorit dintr-o dată ca Hercule să fie pe-aproape, să ne ajute.

Un mistreţ mare… Unul cocoşat, cu colţii lungi cât braţul unui om… Cu ochi mici, de porc, negri, care se roteau sălbatic în lumina focului… Trântise pomii la pământ, venind spre noi… Se porni însă pe guiţat când Hasan, luând din foc un tăciune aprins, i-l înfipse în bot, cu partea arzând înainte, răsucindu-l apoi cât putea de mult. Se clătină, dându-mi timp să apuc parul lui Jason. M-am năpustit

înainte şi i l-am implântat în ochiul stâng. Iar s-a clătinat şi-a guiţat, ca un cazan de abur gata să se spargă... După care s-a repezit şi Bortan la el, muşcându-l de umăr.

Nici una din cele două lovituri pe care i le-am aplicat nu a provocat mai mult de o rană superficială. Luptându-se cu umerii contra dinţilor, mistreţul reuşi în cele din urmă să scape din strânsoarea lui Bortan. Hasan era acum lângă mine, agitând un nou tăciune. Animalul atacă din nou. De undeva, din apropiere, George descarcă în el pistolul automat. Hasan aruncă torţa. Bortan sări iarăşi asupra lui, de astă dată din direcţia ochiului orbit.

...Toate acestea îl împiedicară pe animal în asaltul său; se izbi de căruţa acum goală, omorându-i pe amândoi măgarii. După care se năpusti asupra vehiculului, călcându-i partea centrală cu piciorul stâng din faţă. Inima căruţei se rupse în două.

Bortan continua să muşte, urletul său fiind ca un tunet continuu. Ori de câte ori era împuns cu colţii, câinele dădea drumul monstrului din strânsoare, se răsucea şi iarăşi sărea să-l muşte.

Sunt sigur că lancea mea de oţel, ascuţită ca un vârf de ac, nu s-ar fi rupt. Numai că ea se afla la bordul lui *Vanitie*...

Hasan şi cu mine l-am înconjurat pe mistreţ, cu cei mai mari şi mai ascuţiţi tăciuni pe care i-am putut găsi. L-am tot împuns, ca să-l facem să se-nvârtească-n loc. Bortan încerca întruna să-l muşte de grumaz. Însă capul uriaş al monstrului era mereu ţinut în jos, cu ochiul sănătos rotindu-se în orbită şi cu celălalt sângerând, în timp ce colţii lui ca nişte săbii tăiau orice întâlneau în faţă şi-n spate, în sus şi-n jos. Copitele despicate, mari cât o pâine, ale creaturii, făceau găuri în pământ când ea se răsucea căutându-ne, încercând să ne omoare pe toţi în lumina portocalie, tremurândă, a focului.

În cele din urmă, monstrul se opri şi se răsuci – destul de brusc pentru mărimea lui – lovindu-l pe Bortan cu umerii, lateral şi aruncându-l la vreo trei-patru metri distanţă de mine. Hasan îl pocni cu parul în spate, iar eu m-am repezit la celălalt ochi, pe care însă nu l-am nimerit. Cu capul în jos

şi colţii sclipind, mistreţul se repezi apoi la Bortan, care încerca să se ridice în picioare. Am aruncat cu toată puterea parul şi m-am ferit cu o săritură din drumul animalului. Capul bestiei era deja aplecat, pentru a aplica lovitura mortală. Am înşfăcat cu mâinile ambii colţi, în timp ce capul îi atingea aproape pământul. Dar, în timp ce eu apăsam în jos cu toată puterea, mi-am dat seama că nimic nu mai putea împiedica acea lovitură de străpungere. Am încercat, totuşi, şi poate cumva am reuşit, timp de-o secundă… Cel puţin, am văzut că Bortan izbutise să se dea la o parte, în timp ce eu eram aruncat prin aer, sângerând din mâinile julite.

Ameţit de cădere, fusesem aruncat departe, prin aer. Am auzit un guiţat puternic. Hasan ţipă, iar Bortan mai scoase o singură dată, din adâncul gâtlejului, urletul său de luptă.

… Şi fulgerul roşu al lui Zeus coborî de două ori din ceruri.

… Şi toate se liniştiră.

***

M-am ridicat, încet, în picioare.

Hasan stătea lângă rugul arzând, ţinând încă – în poziţie de aruncare – un par aprins.

Bortan mirosea un munte de carne tremurândă.

Sub chiparos, lângă un măgar mort, se afla Cassandra, cu spatele rezemat de trunchiul copacului; era îmbrăcată în pantaloni de piele şi cămaşă albastră de lână; zâmbea uşor şi ţinea în mână puşca mea de mare calibru, încă fumegând.

— Cassandra!

Ea scăpă arma şi păru foarte palidă. Dar eu o ţineam deja în braţe, în clipa când arma atinse pământul.

— Am o grămadă de lucruri să te-ntreb, i-am spus. Dar nu acum. Mai târziu. Acum, nimic. Doar să stăm aici, sub ăst pom, şi să ne uităm cum arde focul.

Şi-aşa am făcut…

***

După o lună, Dos Santos a fost exclus din Radpol. De-atunci, nu s-a mai auzit nimic, nici despre el, nici despre

Diane. Se zvoneşte că ar fi renunţat amândoi la Returnism şi că s-ar fi mutat pe Taler, unde locuiesc şi în prezent. Sper să nu fie adevărat, având în vedere cele întâmplate în acele ultime cinci zile. Niciodată n-am ştiut întreaga poveste a lui Perucă Roşie şi nici nu cred c-am s-o ştiu vreodată. Dacă ai încredere în *cineva* (vreau să spun o încredere *adevărată*) şi dacă ţii la el, aşa cum poate că Diane a ţinut la mine, atunci s-ar părea că trebuie să stai în preajma lui, pentru a vedea dac-a avut sau nu dreptate, în marea voastră neînţelegere finală. Ea însă n-a făcut aşa şi-acum mă-ntreb dacă nu cumva regretă.

Oricum, n-am motiv să cred c-o s-o mai văd vreodată...

La puţin timp după schimbările din Radpol, Hasan s-a întors de pe Muntele Sandjar, a stat o perioadă la Port, apoi şi-a cumpărat o mică navă la bordul căreia a ieşit pe mare, într-o zi, dis-de-dimineaţă, fără măcar să spună la revedere cuiva sau să dea vreun indiciu asupra destinaţiei sale. S-a presupus că şi-a găsit din nou de lucru, pe undeva. După câteva zile însă, a avut loc un uragan şi, potrivit unor zvonuri pe care le-am auzit în Trinidad, Hasan ar fi fost aruncat pe coasta Braziliei, unde şi-ar fi găsit moartea în mâinile locuitorilor unui trib feroce de prin partea locului. Am încercat să verific această versiune, dar n-am reuşit.

Totuşi, după două luni, Ricardo Bonaventura, preşedintele Alianţei Contra Progresului (ACP) – un grup desprins din Radpol şi care căzuse în dizgraţia Atenei – a murit de apoplexie în timpul unei reuniuni a partidului. Au circulat atunci o serie de zvonuri despre un soi de venin de iepure, originar de pe Divbah, pus în anşoa (o combinaţie extrem de ucigătoare, după cum mă asigură George), iar a doua zi noul căpitan al Gărzii Palatului a dispărut în mod misterios, împreună cu un skimmer şi cu procesele verbale de la ultimele trei sesiuni secrete ale ACP (fără să mai punem la socoteală conţinutul unui mic seif din perete). Se spune că lovitura ar fi fost dată de un tip solid, cu ochii galbeni şi-o uşoară căutătură orientală.

Jason încă-şi mai paşte prin munţi oile lui cu multe picioare, în locul unde degetele Aurorei vin să umple în

penumbră cerul cu roze – şi, fără îndoială, că încă-i mai corupe pe tineri cu cântecul său.

Ellen a rămas iarăşi însărcinată, la fel de delicată şi cu burta mare, şi nu vorbeşte cu nimeni altcineva decât cu George. La rândul lui, George vrea să încerce acum – cât nu e încă prea târziu – o embriochirurgie ciudată; doreşte să-l facă pe următorul lui copil să respire atât apă, cât şi aer, datorită întinselor domenii neexplorate de pe fundul oceanului, unde urmaşii săi ar putea face pionierat, el fiind astfel tatăl unei noi rase, despre care intenţionează să scrie o carte… şi-aşa mai departe. Lui Ellen nu-i prea surâde ideea, aşa încât am impresia că oceanele vor rămâne încă multă vreme neexplorate.

A, da, cu câtva timp în urmă, l-am dus pe George la Capistrano ca să vadă întoarcerea liliecilor-păianjen. A fost ceva cu adevărat impresionant: felul cum întunecă cerul cu zborul lor, cum îşi fac cuiburi în jurul ruinelor, cum mănâncă porci sălbatici şi cum îşi lasă excrementele verzi pe toate străzile. Lorel are despre toate astea nişte înregistrări color 3-D excelente, care durează ore în şir şi pe care le prezintă la fiecare petrecere organizată de Oficiu. Sunt un fel de document istoric, dat fiind că liliecii-păianjen se află pe cale de dispariţie. Credincios cuvântului dat, George a declanşat împotriva lor o ciumă *slishi*, care-i face să cadă ca muştele. Chiar săptămâna trecută a căzut unul în mijlocul unei străzi, cu un *buf!* puternic; eu tocmai mă aflam în drum spre Mama Julie, cu o sticlă de rom şi-o cutie de ciocolată. Când a căzut, animalul era deja mort. Paraziţii numiţi *slishi* sunt foarte înşelători. Bietul liliac-păianjen nici nu ştie ce se-ntâmplă: zboară fericit, căutând ceva de mâncare, şi, deodată, *poc!,* te pomeneşti cu el căzut în mijlocul unei petreceri în grădină sau în piscina cuiva.

Am hotărât ca, deocamdată, Oficiul să fie menţinut. Voi înfiinţa un fel de parlament, după ce voi izgoni partidul aflat în opoziţie faţă de Radpol; este vorba de partidul *Indreb* sau cam aşa ceva – ceea ce-ar putea să însemne *Independent Rebuilders* (Reconstructorii Independenţi).

Bunele şi vechile forţe finale de ruptură… aveam nevoie

de ele, aici, printre ruine.

Iar Cassandra – prinţesa mea, îngerul meu, frumoasa mea doamnă – mă acceptă acum şi fără ciupercă, de care-am scăpat în noaptea aceea, petrecută în Valea Somnului.

Fusese, desigur, întruchiparea eroilor de pe nava văzută de Hasan la Pagasea. Însă fără lâna de aur; doar cu armele mele şi alte lucruri. Iar nava era *Golden Vanitie*, cea pe care-o construisem cu propria-mi mână şi care, mi-a făcut plăcere să aflu, se dovedise destul de rezistentă ca să înfrunte până şi acel val uriaş tsunami provocat de cutremurul de 9,6 grade pe scara Richter. Cassandra se afla cu nava pe mare, atunci când s-a scufundat Insula Kos. Pe urmă, se îndreptase spre Volos, pentru că ştia că la Makrynitsa am o mulţime de rude. Ce bine că a *simţit* pericolul şi a luat cu ea „artileria grea” atunci când a debarcat! (Şi ce bine, de asemenea, că a ştiut cum s-o folosească!). Va trebui să învăţ să privesc presimţirile ei cu mai multă seriozitate…

Mi-am cumpărat o vilă liniştită în Insula Haiti, în partea opusă aceleia în care se află oraşul Port-au-Prince. Vila mea este la numai 15 minute de zbor cu skimmerul, faţă de Port; are o plajă largă şi multă junglă în jur. Trebuie să păstrez o oarecare distanţă (întreaga lungime a insulei) între mine şi civilizaţie, datorită acestei – să-i zicem – probleme pe care-o am: vânătoarea. Deunăzi, când au venit magistraţii pe-aici, n-au înţeles anunţul: ATENŢIE LA CÂINE! Acum îl înţeleg. Persoana care se află în ghips nu va cere daune, iar George o va pune repede pe picioare. Ceilalţi n-au avut chiar aşa de mult de suferit. A fost însă bine că m-am aflat pe-aproape. Aşa că iată-ne aici – ca de obicei, într-o postură neobişnuită.

Întreaga planetă Pământ a fost răscumpărată de la guvernul talerit, de către marea şi bogata familie Shtigo. Marea majoritate a expatriaţilor doreau oricum să obţină cetăţenia vegană, în loc să rămână supuşi guvernului din Taler şi să lucreze în Complex cu statutul de străini înregistraţi. Asta se întâmpla de mai multă vreme, aşa că cedarea Pământului a devenit în principal o problemă de a-l

găsi pe cel mai bun cumpărător – pentru că guvernul nostru în exil şi-a pierdut singura raţiune de a fi, în momentul dispariţiei chestiunii cetăţeniei. Acest guvern avea justificare atâta timp cât acolo se aflau pământeni, acum însă, fiind toţi vegani, nu mai are cine să-l voteze şi, suntem siguri, nici cei de-aici n-au de gând s-o facă. Ca urmare, a fost scoasă la vânzare o proprietate imensă, iar singurul cumpărător a fost familia Shtigo.

Bătrânul înţelept Tatram a avut totuşi grijă ca Pământul să nu intre în posesia familiei Shtigo. Achiziţia s-a făcut pe numele nepotului său, *răposatul* Cort Myshtigo.

Iar Myshtigo a lăsat un testament în stil vegan prin care…

… mi-a lăsat mie totul.

Aşa că, uf!, am moştenit o planetă.

Pământul, ca să fiu mai exact. Ei bine…

La naiba! N-am nevoie de asta. Desigur, vreau să spun că sunt legat de el pentru un timp, dar găsesc eu o soluţie.

Bătrânul Tatram a folosit acea maşină infernală de evidenţă a populaţiei (Vite-Stats) şi alte patru organisme de analiză. El căuta un administrator local care să ţină Pământul în custodie şi să înfiinţeze un guvern rezident reprezentativ, după care să cedeze proprietatea pe o bază foarte simplă, de reşedinţă, odată ce lucrurile vor fi puse pe picioare. Căuta, de asemenea, pe cineva care-a trăit o perioadă pe Pământ, care are calificarea necesară pentru a fi administrator, dar nu doreşte să ţină proprietatea doar pentru sine.

Printre altele, a obţinut unul dintre numele mele, apoi încă unul – în dreptul celui de-al doilea făcându-se menţiunea: „posibil să mai fie încă în viaţă”. Pe urmă, mi s-a verificat dosarul, s-au aflat date noi şi despre cealaltă persoană, iar în curând maşina a mai dezvăluit câteva nume, toate ale mele. Ea a selectat discrepanţele şi asemănările mai deosebite, dar informaţiile continuau să fie încâlcite, iar răspunsurile provocau şi mai multă nedumerire.

Nu după mult timp, Tatram a hotărât că e mai bine să fiu

pus sub „supraveghere”.

Cort a venit atunci să scrie o carte. De fapt, dorea să vadă dacă eu sunt Bun, Cinstit, Distins, Curat, Loial, Credincios, Demn de Încredere, Altruist, Amabil, Prietenos, Hotărât şi Fără Ambiţii Personale. S-a dovedit a fi vorba de un aiurit, căci răspunsul lui a fost: „Da, are toate aceste calităţi”. Cu siguranţă, l-am păcălit.

Poate c-a avut, totuşi, dreptate, în legătură cu lipsa ambiţiilor personale. Sunt al naibii de leneş şi nu doresc câtuşi de puţin să mă leg la cap cu toate complicaţiile apărute pe acest Pământ răvăşit şi care să mă sâcâie zi de zi. Sunt, însă, dispus să fac anumite concesii, atunci când e vorba de confortul personal. Probabil c-am să-mi reduc concediul la numai şase luni.

Unul dintre magistraţi (nu cel în ghips, cel cu eşarfa) mi-a înmânat o notă de la Albăstrui. Iată ce conţinea:

Dragă Cum-Naiba-Te-Cheamă,

Este foarte jenant să încep o scrisoare în felul acesta, aşa că am să-ţi respect dorinţele şi-o să-ţi spun Conrad.

Conrad, până la ora actuală ţi-ai dat deja seama de adevărata natură a vizitei mele. Simt că am făcut o alegere bună desemnându-te moştenitor al domeniului numit, în mod obişnuit, Pământ. Afecţiunea ta pentru el nu poate fi pusă la îndoială; sub numele de Karaghiosis i-ai îndemnat pe oameni să-şi dea sângele pentru apărarea lui; îi restaurezi monumentele şi păstrezi lucrările de artă (apropo, ca o menţiune la testament, insist să reconstitui Marea Piramidă!), iar iscusinţa şi dârzenia ta (atât cea spirituală, cât şi cea fizică) sunt cu totul ieşite din comun.

Se pare, de asemenea, că eşti tot ce poate fi mai aproape de un supraveghetor nemuritor disponibil (aş da mult să ştiu care-i adevărata ta vârstă), şi asta, împreună cu înaltul potenţial de supravieţuire, te face cu adevărat un candidat unic. Dacă mutaţia săvârşită în cazul tău va începe vreodată să-şi piardă efectul, vei avea oricând la dispoziţie seria de tratamente S-S, pentru prelungirea

lungului lanţ al zilelor pe care le vei trăi. (Puteam să spun „aranjarea” lanţului, dar ar fi fost nepoliticos din partea mea, ştiind cât de bine te pricepi tu la „aranjamente”! Şi cum au mai fost „aranjate” toate acele documente vechi! L-ai zăpăcit pe bietul Vite-Stats cu toate discrepanţele astea... Acum a fost programat să nu mai accepte niciodată un alt certificat de naştere grecesc ca dovadă a vârstei!).

Las Pământul în mâinile lui Kallikanzaros. Potrivit legendei, aceasta ar fi o mare greşeală. Vreau, totuşi, să risc şi să cred că eşti un pretins Kallikanzaros. Tu distrugi numai ceea ce ai în vedere să reconstruieşti. Probabil că eşti Marele Pan, care s-a prefăcut, numai, că moare. Oricum, vei avea la dispoziţie suficiente fonduri şi mijloace tehnice grele care-ţi vor fi trimise în acest an; plus posibilitatea de-a face noi cereri Fundaţiei Shtigo. Aşa că apucă-te şi dă roade, înmulţiţi-vă şi stăpâniţi din nou Pământul. Ai noştri vor fi pe-aproape şi vor veghea. Cereţi ajutor şi vi se va da imediat.

Nu mai am timp să-ţi scriu o carte. Îmi pare rău. Însă autograful ţi-l dau oricum; iată-l:

CORT MYSHTIGO

P.S. Încă nu ştiu dacă asta-i artă. Şi du-te tu naibii!

Cam aşa suna, în esenţă, cuprinsul notei.

Pan?

Maşinile nu vorbesc în felul ăsta, nu?

Pământul este un spaţiu sălbatic, de nelocuit. E un loc aspru şi stâncos. Ruinele vor trebui îndepărtate, bucată cu bucată, până ce vor putea fi puse în loc nişte anti-ruine.

Ceea ce înseamnă muncă, multă muncă.

Ceea ce înseamnă că pentru a reîncepe, voi avea nevoie de toate posibilităţile Oficiului, ca şi de organizaţia Radpol.

În momentul de faţă, hotărăsc dacă excursiile la ruine să mai continue ori nu. Cred că le voi lăsa să continue, să mai continue ori nu. Cred că le voi lăsa să continue, până când vom avea ceva mai bun de arătat.

Acum avem bani şi suntem din nou stăpâni pe ceea ce-i al nostru, ceea ce reprezintă o mare diferenţă. Poate că nici Returnismul nu-i complet mort. Dacă există vreun program vital pentru revigorarea Pământului, poate că-i vom face pe unii dintre-ai noştri să se întoarcă, ori poate că-i vom atrage pe unii dintre noii turişti.

Sau, dacă vor dori să rămână cu toţii vegani, n-au decât s-o facă. Nouă ne-ar plăcea să vină, deşi n-avem nevoie de ei. Şi simt că emigraţia de la noi către exterior va scădea, dacă oamenii vor vedea că pot progresa aici; iar populaţia va creşte mai mult decât în proporţie geometrică, dată fiind creşterea perioadei de fertilitate oferită de tratamentul – încă destul de costisitor – cu seria S-S. Intenţionez ca acesta să fie complet socializat. Lucru pe care-l voi realiza prin numirea lui George în fruntea unui program de Sănătate Publică şi prin înfiinţarea de policlinici capabile să aplice tratamentul S-S în orice localitate.

Vom reuşi. M-am săturat să fiu un îngrijitor de morminte şi n-am de gând ca timpul care mi-a rămas până la Paşti să-l petrec tăind Pomul Lumii, chiar dacă sunt născut în zodia întunericului – predestinat pentru a avea necazuri. Vreau ca, atunci când vor bate clopotele, să fiu în stare să spun: „Alèthôs aneste”[42] în loc să las ferăstrăul şi să alerg (*ding-ding* – clopotele, *clang-clang* – copitele, etcetera). Acum a venit timpul pentru toţi kallikanzaroşii cei buni… O ştiţi şi voi.

Aşa…

Cassandra şi cu mine avem acea vilă pe Insula Vrăjită. Ei îi place acolo. Şi mie-mi place. N-o mai deranjează vârsta mea nedefinită. Ceea ce e bine.

Chiar în zorii zilei, pe când stăteam pe plajă şi priveam cum soarele alungă ultimele stele, m-am întors spre Cassandra şi i-am spus că voi avea o sarcină grea, care-mi va stârni ulcer, multă durere de cap şi-aşa mai departe…

— Ba nu, răspunse ea.

— Nu minimaliza ceea ce este iminent, am zis eu. Aşa se

---

[42] Alèthôs aneste = „Adevărat a înviat!” (în limba greacă). (n. tr.)

creează incompatibilităţile…

— Nici vorbă.

— Eşti prea optimistă, Cassandra.

— Nu. Ţi-am spus mai demult că eşti în pericol, şi într-adevăr ai fost, dar atunci nu m-ai crezut. Acum însă, simt că lucrurile vor merge bine. Asta-i tot.

— Recunoscând precizia de care-ai dat dovadă în trecut, cred, în continuare, că subestimezi ceea ce ne-aşteaptă.

Ea se ridică şi bătu din picior.

— *Niciodată* nu mă crezi!

— Ba te cred. Numai că, întâmplător, de data asta te înşeli, iubito.

Sirena mea cea supărată porni înot spre apele întunecate. După un timp, se întoarse.

— Okay, spuse ea zâmbind, în timp ce o ploaie de mici picături de apă îi cădea din păr. Desigur!

Am apucat-o de gleznă, am tras-o în jos, lângă mine, şi-am început s-o gâdil.

— Potoleşte-te!

— Ascultă, Cassandra, te cred! Pe cuvânt! M-auzi? Ce zici de asta? Zău că te cred, al naibii să fiu! Desigur că ai dreptate!

— Eşti un kallikanzaros tare scump! Oooh!!!

Era foarte frumoasă, acolo, pe malul mării, aşa c-am ţinut-o lângă mine, udă cum era, până s-a luminat complet de ziuă simţindu-ne bine.

Un loc frumos pentr-un sfârşit de poveste. Nu-i aşa?